ABDULLAH TERCÜMAN
(ANSELMO TURMEDA)

Hıristiyanlığa Reddiye

Aslen Anselmo Turmeda adında bir İspanyol papazı iken, bilahare İslamiyeti kabul eden muhtedi Abdullah Tercüman'ın, Hıristiyanlığı, çürüten «Tuhfetü'l-Erib Fi'r-Reddi Ala Ehli's-Salib» isimli Arapça eserinin tercümesidir. Ayrıca gayet faydah malumatı havi bir ÖN SÖZ ile bir SON SÖZ ilave edilmiştir.

BEDİR YAYINEVİ

H. 1385 – M. 1965

ÖNSÖZ

Yolunu şaşırmış bir kimseye — sırf Hak rızası için — rehberlik etmek, muhakkak ki, asilane bir harekettir. Hele bu yol, insanı Allah'a götüren ebedi kurtuluş yolu olursa. Bazı dinler vardır ki, Allah'ın lütuf ve inayetini sınırlı sayıda şahıs ve topluluklara tahsis eder, geri kalan insanları bundan mahrum kılarlar. Mesela Hinduizm'de kurtuluşa erebilmek için bu dinin rahibi, yani "brehmen olmak lazımdır. İş bununla da bitmez; brehmen olabilmek için de, brehmenler kastına (= dini sınıfına) bağlı bir ailenin çocuğu olmak gerekmektedir. Bu dinde misyonerlik hareketi tabiatiyle yoktur.

Diğer bir takım dinler vardır ki, doktrinlerini bütün dünyaya yayarak, insanlığı kendi bayrakları altında toplamak isterler. Budizm, Hıristiyanlık gibi... Şayet geniş manada din tarifi içine, müsbet veya menfi her türlü inanç sistemlerim dahil edecek olursak, zamanımızdaki «Global» dinler listesine komünizmi bile sokabiliriz. Zira onun da kendine mahsus inançları vardır: Allah'ın varlığım inkar etmek, dünyanın ebedi olduğunu söylemek, her şeyin maddeden meydana geldiğini iddia etmek ve saire gibi... Onun da taraftarlarınca «kutsal» tanınan bir kitabı (das Kapital), sahte peygamberleri vardır.

Türkçe tercümesini sunduğumuz bu eser, sadece hıristiyanları doğru yola davet etmektedir. Onların dikkatini üzerinde düşünmeksizin inanıverdikleri bazı inanılmaz noktalara, çelişkilere çekmektedir.

Kitabının giriş kısmında, yazar, kendi hayatım anlatmakta; başlangıçta İspanyalı bir katolik papazı olduğunu, daha sonra İslamiyeti kabul ettiğini ve eski dindaşlarım da aynı yolu seçmeğe davet etmeğe çalıştığım belirtmektedir.

Hıristiyan iken taşıdığı ad «**Anselmo Turmeda**» olan yazar, Fransisken tarikatına mensup olup, Mayorka adasının, aynı ismi taşıyan şehrinde dünyaya gelmiştir. Hayatı hakkında fazla bilgimiz yoktur. Sadece İspanyolca (Katalanca), «Eşek ile Fransisken Anselmo Turmeda arasında mücadele» ünvanlı bir eseri olduğunu da öğrenmekteyiz ([1]).

Eserinin baştarafında belirttiği gibi, yazar, önce İspanya'nın Lorida şehrinde, sonra da İtalya'nın

[1] İspanyol müsteşriki A. Palacios bu eser hakkında araştırmada bulunmuştur. (El original arabe de la Disputa del asno contra Fr. Turmeda. Rev. De la Filologia Esp. Madrid, 1914).

Bolonya şehrinde hıristiyanlık ilahiyatı tahsil etmiş ve son üstadı piskopos Nikola Martel'in gizli ve özel tavsiyesi üzerine Tunus'a giderek İslamiyeti kabul etmiş ve Abdullah adını almıştır. Orada Arapça öğrenmiş ve o zamanki Tunus hükümeti hizmetinde tercümanlık yapmıştır. Bu eserini Hicri 823 yılında kaleme almıştır. Bu tarihte İspanya'nın güneyinde, Endülüs'te yeni bir İslam devleti mevcuttu. Binaenaleyh İspanya'da Müslüman uleması bulunuyordu.

Yazarın oğlu Abdü'l-Halim, eserin Arapça bir özetini yapmıştır. Yazma nüshası Berlin kütüphanesindedir.

Ayrıca, eserin Arapça aslının da birçok yazma nüshaları, çeşitli kütüphanelerde muhafaza edilmektedir. Arapça metin Hicri 1290 yılında İngiltere'de basılmıştır. Sonra 1895, 1904, v.s. yıllarında Kahire baskıları da yapılmıştır. Türkçe bir tercüme de yazma nüshalar halinde yayılmıştır. Hacı Mehmed Zihni Efendi'nin yaptığı tercüme de İstanbul'da basılmıştır, Latin harfleriyle ilk defa basılan bu yeni tercüme esas itibariyle M. Zihni Efendi'nin tercümesinin, lisan bakımından sadeleştirilmiş şeklidir ([2]).

Arapça aslının adı: «**Tuhfetü'1-erib fi'r-reddi ala eh-li's-salib**» dir. (Bazı baskılarda «erib» yerine «lebib» ke-limesi vardır.) Ebü'1-Gays Muhammed ibnü'l-Kaşşaş isimli bir alim esere bir önsöz ilave etmiş ve adını da "**Tahiyyetü'l-esrar te'lifü'l-ahyar li'1-ensari fi'r-reddi alen-nasare'l-küffar**" şeklinde değiştirerek Sultan I. Ahmed'e ithaf etmiştir. (Saltanatı 1012 - 1026 H.)

Tuhfetü'1-erib, Avrupalı hıristiyanların da dikkatim çekmiştir. Fransızcaya tercüme edilen eser hakkında şu araştırmalar yapılmıştır:

1) Fransızca tercümesi. Çeviren J. Spiro, Paris, 1886.

2) Revue de l'Histoire des Religions, Paris, xii, pp. 68-89, 179, 201, 278-301 (üç sayıda).

3) Di Matteo, Tahrif, 243, No. 6.   .

4) J. Spiro, Autobiographie d'Abdallah b. Abdallah le drogman, dans: La Revue Tunis. 1906, xiii, 19-101.

---

[2] İstanbul Müftü Müsevvidi Fikri Yavuz bey, eseri Arapça aslıyla karşılaştırmıştır. Eserin sadeleştirme işi. İstanbul Edebiyat Fakültesi ve Yüksek İslam Enstitüsü talebeleri ile diğer yetkili kişilerden müteşekkil bir hey'et tarafından yapılmış, tekrar tekrar gözden geçirilerek en mükemmel bir şekilde çıkması sağlanmıştır.

5) Mohamed Ben Hodja, Le tombeau d'Abdallah b. Abdallah, dans la meine revue, p. 292 - 294.

6) Revue Africaine, V, 266.

7) Steinschneider, Polemische und apologische Litteratur, 34, No. 15.

İSLAM – HIRİSTİYAN MÜNAKAŞASI

Bundan birkaç yıl önce Amerika'da «Towards Understanding İslam (html yada PDF) » (== İslam'ı Anlamağa Doğru) adlı bir eser basılmıştır. Bu eserde İslamlar ile Hıristiyanlar arasındaki dini münakaşaların tarihçesi hayli objektif bir şekilde çizilmektedir. Bu kitabın da Türkçeye ve diğer müslüman dillerine çevrilmesinde fayda vardır.

Abdullah Tercüman'ın da şikayet ettiği gibi, hıristiyanların istifadesi için yazılan İslam kitaplarında, onların dinleri hakkında sadece akli tenkitler yapılmakta, fakat hıristiyanların dini inanışları derinliğine bir araştırma konusu yapılmamıştır. Hıristiyanların kudsal kitapları bile sıkı bir incelemeye tabi tutulmamıştır. Bu işi yapmanın artık zamanı gelmiştir. İlahiyat Fakültelünden mezun olan bazı gençlerin Yunanca ve Latince öğrenmeleri ve hıristiyanların dini üniversitelerinde (mesela Roma, Paris) bu din üzerinde ihtisas yapmaları şarttır., Bazıları Katoliklik, diğerleri Protestanlık, Ortodoksluk üzerinde derinleşmeli ve nasraniyetin mahiyeti üzerinde çalışmalar yapmalıdır.

2 inci Dünya Savaşının sonundan beri hıristiyan misyonerleri Türkiye'deki faaliyetlerini hayli artırmışlardır ([3]). Son yıllarda yurdumuza gelen bazı turistler yanlarında Türkleri Hıristiyanlığa davet eden Türkçe yayınlar getirmekte ve bunları gizli veya aleni olarak halka dağıtmaktadırlar. Amerikalılar ve Almanlar bilhassa çok aktiftirler. Komşu Lübnan'da «İletişim yoluyla Misyonerlik» konusunda bir enstitü açılmıştır. Bir de, Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde çalışan Türk işçileri üzerinde de misyonerler var güçleriyle çalışmaktadırlar.

Hakikat insanlığın en mukaddes malıdır. O hiç kimsenin tekelinde değildir. Akıllı ve dürüst kişiler, hüküm ve karar vermeden önce başkalarını da dinlemekten korkmazlar. Allah bize iki kulak ve sadece bir ağız vermiştir. Binaenaleyh önce dinlemeli, sonra karar vermeliyiz.

---

[3] Kitabın sonundaki ek bölümde bu konuda daha detaylı bilgi verilmektedir.

Ne yazık ki, hıristiyanlar, kendi söylediklerini, kendileri tatbik etmemektedir. Evet onların teşkilatı, faaliyeti, sabır ve sebatı elbette inkar edilemez. Ama bir söylediklerine, bir de yaptıklarına bakınız. Hz. İsa (A.S.) Efendimizin (Selam olsun ona) talim ve irşadları sevgi üzerine kurulmuştur: «Yalnız dostunu değil, düşmanım bile sevmek lazımdır. Bize kötülük edeni afvetmek kafi değildir, bize bir tokat atana, öbür yanağımızı da çevirmeliyiz. Hırkamızı zorla alana. çıkarıp gömleğimizi de vermeliyiz. Kendisine bir kilometre refakat etmemizi zorlayanın peşinden iki kilometre yürümek lazımdır...» gibi. Hıristiyanlar bu ölçüleri özellikle ihracat malı olarak mı anlıyorlar ve neden bunları kendileri tatbik etmiyorlar? Biz burada kafir devletlerin (bu devletler hem müslüman, hem de hıristiyanlar nazarında kafirdir) zalimane sömürgecilik ve genişleme siyasetlerini bir tarafa bırakacağız. Hatta, misyonerlerin onlara sömürücülük ve soygunculuk yolunda yardımcı olduklarından da bahsetmiyeceğiz. Sadece, pek dindarane bir gayretle, müslümanları hıristiyan yapmak uğrunda gösterdikleri faaliyetten söz açacağız. Onlar böyle yapmakla kendi ruhlarını helak etmekte, ebedi felaketlerim hazırlamaktadırlar.

Kendileri hakkı arıyacaklarma, başkalarını da saptırmağa çalışmaktadırlar. Onların oturup şu hususları düşünmeleri gerekmez mi?

Bütün dinler içinde, Hıristiyanlığın Hazret-i İsa (A.S.) hakkındaki «babasız doğmuş olması» akidesini kabul eden yegane din İslamiyettir. Filhakika İslamiyet, Hz. Meryem validemizin hiçbir erkek görmeksizin Hazret-i İsa'yı (A.S.) dünyaya getirdiğini; ismet ve iffet sahibi bir bakire olduğunu, Hazret-i İsa'nın (A.S.) dünyaya gelişinin ilahi bir mucize olduğunu kabul eder. Halbuki yahudiler Hazret-i İsa'ya (A.S.) —haşa— gayrı meşru demek küstahlığında bulunurlar, işte müslümanlar, hıristiyanların büyük tanıdıkları Hz. İsa (A.S.) ve Hz. Meryem hakkında böyle güzel inanışa sahibdirler. Hal böyle iken, hıristiyanlar İslam büyüklerine karşı çirkin söz ve hakaretleri savururlar. Bilhassa papaz takımımn, İslam Peygamberi (sallallahü aleyhi ve sellem) hakkındaki iftiraları, insan aklının varabileceği son noktaya kadar alçalmış olduklarına işaret eder. İşte biz hıristiyanları, bu utanç verici durumlarını düşünmeğe davet ediyoruz. Evet, bir tarafta Hz. İsa'yı (A.S.) ve Hz. Meryem'e saygı ve hürmette de kusur etmeyen rnüslümanları, diğer tarafta İslam büyüklerine hakaret

ve küfürler yağdıran kendilerini düşünsünler ([4]).

İSLAMİYETE GÖRE Hz. İSA (A.S.)

İslamın iki ana kaynağı vardır: Kur'an-ı Kerim ile Peygamberimizin (S.A.) sünneti. Kur'an-ı Kerim, İslam Peygamberine indirilen vahylerin (ilahi buyruklar) hey'-et-i mecmuası olup bütün insanlığa hitab etmektedir. Buna Kelamullah (Allah'ın sözü) de denir. Hz. Peygamber O'nu sağlığında vahiy katiplerine, kendisine geldiği gibi aynen yazdırıp, etrafına yaymıştır.. Arapça aslı aynen elimizde mevcuddur. Dünyanın çeşitli yerlerindeki kütüphanelerde, İslamın ilk asrından bu güne kadar yazılmış, sayısız yazma Kur'an-ı Kerimler vardır. Alman misyonerleri bu yazma Kur'an-ı Kerim'lerin binlercesinin fotokopilerini aldırıp, bir araya toplamışlardır.. Gayeleri Kur'an-ı Kerim'de birbirini tutmayan bir yer bulmaktı. Fakat bunları karşılaştırmışlar ve tek bir değişiklik bile bulamamışlardır. Halbuki kendi mukaddes kitabları olan İncil'lerin çeşitli yazma nüshalarında 26.000 adet birbirine uymayan yer (= variantes) vardır.

Peygamber'in (S.A.V.) sünnetine gelince: Bu O'nun hayatına ait nakil ve rivayetleri ihtiva eder: Sözleri, şahsi davranış ve hareketleri, ashabının (Allah onlardan razı olsun) bir şeyi yapmasma karşı ses çıkarmamaları. (Bu gizli bir rızadır.)

Ashabın bir kısmı hadisleri, daha Resülüllah'ın (S. A.V.) sağlığında yazmağa başlamışlardı. Diğerleri vefatından sonra yazdılar. Daha sonraki nesiller, hadis yazanların eserlerini toplayıp, hadis külliyatları meydana getirdiler. Altı «Sahih» (= en doğru kitab) bu suretle meydana gelmiştir. (Buhari, Müslim, Ebü Davud, Tirmizi, ibn Mace, Nesei)

Bu iki ana kaynaktan başka Resülüllah'ın (S.A.V.) hayatını anlatan kitablar da kaleme alınmıştır. Bunlara Siyer (veya Siretü'n-nebi) denir.

Burada yalnızca şu noktaya işaret edelim: Hıristiyanların kutsal kitabı olan Ahd-i Cedid (= Nouveau Testament, kilisece kabul edilen 4 İncil ile sonradan yazılmış bazı mektubları ihtiva eder), ne Kur'an-ı Kerim'e, ne de Hadis külliyatlarına benzer. Olsa olsa Siyer kitablarını andırır, yani bunlarda

[4] İslamların Hıristiyanlığa karşı yazdıkları reddiyelerin en hafifinde bile, Hazret-i İsa'ya en ufak bir hürmetsizlik edilmemiştir.

Hz. İsa Aleyhisselamın hayatı anlatılmakta, bazan da O'nun söylediği sözler zikredilmektedir. Müslümanların, Hz. İsa'ya (A.S.) vahyedilmiş olduğuna inandıkları hakiki İncil, galiba Hz. İsa (A.S.) tarafından şakirdlerine yazdırılmamıştır ve ondan sonra da kaybolmuştur.

İslam dini dinlerin en hoşgörülüsüdür.. Hem akle, hem de kalbe en uygundur, İslamın tezi şudur: Sonsuz rahmet sahibi olan Allahü Teala, lütuf ve inayetiyle, insanlara maddi ve bedeni nimetler verdiği gibi, doğru yolu bulmaları için peygamberler göndermiştir. Zira insanların hepsi kendi başlarına, Rablerine ulaştıran yolu bulacak iktidara sahip değildir. Kur'an-ı Kerim'e göre, hiçbir kavim yoktur ki, Allah onlara, zaman zaman, Hak yolu gösteren haberciler, peygamberler göndermemiş olsun. Bu habercilerin sayısı çoktur. Kur'an-ı Kerim'de ancak bazılarının ismi zikredilmiştir. Hz. Nuh, İbrahim, Davud, İsa, Yahya (aleyhimüsselam) bu cümledendir. Bu habercilerin hepsi de aynı temel inancı tebliğ ve öğretmişlerdir: Allah'ın birliği ve hesaba çekilmek üzere öldükten sonra tekrar dirilişin hak olduğu. Bu büyük peygamberlerin hepsinin de, kendilerine vahyedilmiş mukaddes kitabları vardır: Hz. İbrahim'in suhufu, Hz. Musa'nın Tevrat'ı, Hz. Davud'un Zebur'u, Hz. İsa'nın (A.S.) İncil'i, Hz. Muhammed'in (S.A.V.) Kur'an'ı (Selam onların üzerine olsun!).

Kur'an-ı Kerim'de, Hz. İsa'nın (A.S.) babasız doğduğu yazılıdır. O'nun sadece annesi vardır: Hz. Meryem. Fakat, yine Kur'anda Hz. Adem'in. hem babasız, hem de annesiz yaratıldığı bildirilir. Hz. Adem böyle harikulade bir şekilde yaratılmış olmasma rağmen, ilah olmadığına göre, Hz. İsa'nın (A.S.) Tanrı veya Tanrı'nın oğlu olarak telakki edilmesine sebeb ne? Kuran Hz. İsa (A.S.) için «Rühullah» der. Kur'anda ruh «emir» manasına kullanılmıştır. Rühullah, Allah'ın emri demektir. Bir mucize olan doğumu Allah'ın bir emri olduğu için Kur'an yine onun hakkında Kelimetullah (= Allah'ın sözü) tabirini, kullanır. Zira onun babasız doğuşu Allah'ın bir sözü, bir emri ile olmuştur. Hem Hz. İsa (A.S.), daha beşikteyken konuşmuş ve annesinin masum olduğunu söylemiştir. Büyüyünce Yahudileri dine davet etmek üzere, kendisine İncil verilmiştir ([5]). Hz. İsa (A.S.) diğer milletlere peygamber olarak gönderilmemişti. O zaman Filistin'de Romalılar hakimdi. Roma idaresi ona o kadar güçlük çıkardı ki,

[5] Kur'an-ı Kerim'de ve Metta İncilinde, Hz. İsa'nın yahudilere peygamber olarak gönderildiği yazılıdır. Her ne kadar Markos İncilinde Hıristiyanlığın bütün dünyaya yayılmasmdan bahsediliyorsa da, bu İncilin en eski yazma nüshaiarında böyle bir ifadeye rastlanmamıştır. Binaenaleyh bu kısmın sonradan ilave edildiği anlaşılmaktadır

gizlice tebligat yapmak zorunda kaldı, iki ve üç sene müddetle Allah'ın emrini yaymaya çalıştı. Sonra Roma valisi onu yakalattı ve çarmıha gerilerek idam edilmesi emrini verdi. Kur'an-ı Kerim'e ve — kilisenin kabul etmediği ve binaenaleyh Ahd-i Cedid'de bulunmayan.bazı İncil nüshalarına göre Hz, İsa (A.S.) kurtuldu, sonra Allah onun yanına yükseltti ([6]).

Yukandaki açıklmadan, anlaşılacağı üzere müslümanlar Hz. İsa'yı (A.S.) büyük bir peygamber olarak tanımakta ve ona karşı gereken hürmet ve tazimi yerine getirmektedirler.

Hak yolundan sapmış Hıristiyanlar Hz. İsa'ya (A.S.) Tanrı'nın oğlu diyorlar. Kur'an bunu reddetmektedir. Hz. İsa'nın (A.S.) ölümünden bir asır sonra hıristiyanlar teslis akidesini uydurdular. Yani ulühiyette üç şahıs olduğunu iddia ettiler ([7]). Allahü Teala Kadim'dir, Baki'dir; O'nun için bir başlangıç ve bir son yoktur. Binaenaleyh yerine geçecek bir veliahde ihtiyacı yoktur. Bundan münezzehtir. Üstelik, hıristiyanların inanışına göre, Allah'ın oğlu babasının huzurunda ölmüştür. Bundan birkaç yıl önce Katolik kilisesi, Hz. Meryem'in de semaya yükseldiği inancım kabul etmiştir. Güya Hz. Meryem Baba-Tann ile Oğul-Tanrı'ya mülaki olmuşmuş...

HIRİSTİYANLIKLA İLGİLİ BAZI GERÇEKLER

Hz. İsa aleyhisselam Arami dilini konuşuyordu. Fakat öğrettiklerinin asıl metinleri kaybolmuştur. Halen elde mevcud en eski İncil nüshaları, aslın Yunanca tercümeleridir. Fakat Hz. İsa'nın (A.S.) tebliğatından yapılan bu Yunanca tercümelerin doğru olup olmadığını kontrol edecek Aramice bir metin yoktur. Burada dikkate değer bir hadise üzerinde duralım: Hıristiyanların en kalabalık mezhebi olan katolikler, kendilerince doğru saydıkları dört İncil'i Yunancadan Latinceye çevirmişlerdir. Yunanca metnin, Yunanlı katolikler tarafından bile okunmasına rıza göstermemektedirler. Bu Yunanlılar, ibadet (= lithurgie) esnasında Latince'den tekrar Yunanca'ya yapılan tercümeleri okumakla mükelleftirler.

Latince tercümelerde bazı tercüme hataları bile bulunmuştur. Ancak, Katolik kilisesi, bu eski

---

[6] Kur'an'da Hz. İsa'nın halen berhayat olup olmadığı veya tabii bir oiimile ölüp ölmediği hususu tasrih edilmiyor. Bazi Hadis-i Şeriflere göre Kıyametten önce, Hz. İsa, bir peygamber oiarak değil, fakat islam ümmeti-nin bir mensubu olarak, tekrar dünyaya gelecek ve yeryüzünde adaleti yayacaktır

[7] Baziiarma göre: Baba, Oğul, Ruhu'1-kuds. Bir kısınma göre de: Baba, Ana, Oğul.

tercümenin azizler tarafından yapılmış bulunrnası iddiasıyla terkedilemiyeceğinde ısrar etmektedir.

Katoliklerde papaz huzurunda günah çıkarma mecburiyeti vardır. Güya papaz, Allah namına afvediyormuş. Bu adet yüzünden ortaya çıkan skandallardan haydi bahsetmiyelim. Ya, günah itirafı esnasında Hz. Mikail, Hz. İsrafil v.s. gibi meleklerden de afv dileme işine ne diyelim? Bu şirk (= Allah'a ortak koşmak) değil midir?

Hıristiyanların ([8]) belli başlı inançları (amentüsü)

Şöyledir:

1) Ben İnandım Tanrıya, semayı ve arzı yaratan, kaadir-i mutlak Baba'ya,
2) Ve O'nun biricik oğlu ve bizim Rabbimiz olan İsa Mesih'e,
3) Ki O Rühu'l-Kuds'ten ve Bakir Meryem'den doğmuştur,
4) (Roma valisi) Ponce Pilate (devrinde) acı çekmiş, çarmiha gerilmiş, ölmüş ve gömülmüştür,
5) Cehennemlere inmiş, üçüncü günü ölüler arasından tekrar diriltilmiştir,
6) Göklere çıkmış ve Kaadir-i Mutlak Baba'nın, Tanrı'nın sağ yanına oturmuştur,
7) Oradan gelerek, dirileri ve ölüleri muhakeme edecektir,
8) Ben inandım "Rühu'l-Kuds'e,
9) Mukaddes katolik kilisesi ve azizler topluluğuna,
10) Günahların bağışlanmasına,
11) Cesedin dirilişine,
12) Ebedi hayata. Amin (= öyle olsun!)

Bu amentünün 2 inci maddesinde Hz. İsa'ya (A.S.) Tanrı'-nin biricik oğlu deniliyor. Halbuki Kitab-ı Mukaddes'te (Bible) bu tabir birçok kimseler için, bu meyanda, Hz. Adem ve Hz. Davud hakkında da kullanılmaktadır. 5 inci maddede Hz, İsa'nın (A.S.) Cehennerne gittiği yazılıdır. Suçluların günahlarını temizlemek için bir masumun yanmasına adl-i ilahi razı gelir mi? 4 üncü maddede öldüğü açıkça yazılı. Tanrı ölür mü?

Hıristiyanların diğer temel bir metinleri daha vardır. Müslümanların devamlı okudukları Fatiha süresine kıyas edilebilir. Hıristiyanlar onu her ayinde okurlar. Buna «Bizim Babamız» adını verirler.

[8] Katolik fırkasının.

Metta İncilinde yazılıdır (IV, 9-13), İnanişlarına göre Hz. İsa (A.S.) şöyle dua etmiş:

Ey göklerde olan babamız,

1- İsminiz mukaddes olsun;
2- Saltanatınız gelsin;
3- Gökte olduğu gibi, iradeniz yerde de yerine gelsin;
4- Bugün de, bize hergünkü ekmeğimizi veriniz;
5- Biz .nasıl bize yapılan kötülükleri afvediyorsak, siz de bizim günahlarımızı afvediniz;
6- Bizi (şeytanın) iğvasına düşmeğe bırakmayınız;
7- Fakat bizi kötülükten halas ediniz. Amin.

Bu duanın 3 üncü maddesinde Allah aciz olarak tanımlanıyor. 5 inci madde daha beterdir. Zira Allah'ı sanki — haşa — minnet altında bırakmış, O'na bir iyilik yapmış gibi bir ifade vardır (Neüzübillah = Allah'a sığınırız.) 4 üncü maddede yalnız ekmek isteniyor. Halbuki tekmil bereket ve nimet istenmeliydi.

Hıristiyanların bu iki esas metnini müslümanların amentüsü ve Fatihasıyla mukayese edersek, hangisinin akla, Allah'ın yüceliğine ve eşref-i mahlükat olan insanın onuruna uygun olduğu derhal anlaşılır.

Şurası da hatırdan çıkarılmamalıdır ki, Hz. İsa (A.S.) birçok defalar ve hiçbir şübheye yer bırakmıyacak şekilde, peygamberlik vazifesini tamamhyamadığını söylemiş ve kendisinden sonra Paraklit unvanım taşıyan başka birisinin gelerek yarıda kalan ilahi vazifeyi tamlayacağını bildirmiştir. Bu kimsenin bazı özelliklerini de beyan etmiştir. Mü'min bir hıristiyan, Hz. İsa'nın (A.S.) bu müjdesini nasıl inkar edebilir?

Vahim bir husus da şudur: Hıristiyanlar Hz. İsa'nın (A.S.) sunduğu vahyi rastgele delillere dayanarak hükümsüz (mensuh) saymaktadırlar. Metta İncilinde Hz. İsa (A.S.), «Ben Tevrat'ı kaldımak için değil, fakat doğruluğunu tasdik için. Onun bir noktası bile değişitirilmemelidir», demiştir. Halbuki Pavlos Romalılara yazdığı mektupta: «İsa (A.S.); Tevrat'ın sonu demektir» deyince, Tevrat'taki emirler terkedilmiş; domuz eti yenmeğe, şarap içilmeğe başlanmış, sünnet adeti, cumartesi gününe riayet ve diğer buyruklar yerine getirilmez olmuştur.

İnciller, insanların, sosyal ve medeni ihtiyaçlarına cevap verememektedir. En hayati mes'eleler olan evlenme, miras, alışveriş gibi beşeri münasebetler hakkında bu kitablarda tek kelimelik hüküm yoktur. Her hıristiyan ülkesinde ayrı ayrı bir medeni kanun vardır. Müslümanların bir teşviki olmaksızın, Suriyeli Hıristiyanlar İslam miras hukukunu kendiliklerinden kabul etmişlerdir, İncillerde çok hanım almağı (polygamie) yasaklıyan bir hüküm mevcud değildir. Hatta İncillerin bazı. yerlerindeki ifadeler, Hz. İsa'nın (A.S.), bir adamın aynı günde on kadınla evlenmesine ses çıkarmadığını belirtir mahiyettedir. Protestanlığın kurucusu Martin Luther, buna dayanarak, çok eşliliğin Hıristiyanlıkta helal olduğu hükmüne varmıştır. Yuhanna İnciline göre Hz. İsa (A.S): «Benim saltanatım bu dünyada değildir», ve Metta'ya göre: «Krala ait olanı krala, Allah'a olanı Allah'a yeriniz», demiştir. Devlet idaresi alanmda hıristiyanların elinde ilahi hükümler ve kaideler yoktur. Bu yüzden onlar, hıristiyanlıktan önceki Rornalı ve Yunanistanlı putperestlerin teşkilat ve sistemlerinden ilham almak zorunda kalmışlardır.

İbadet hususunda da, onlar, ilkel insanın kalıplarını kırıp atamamışlardır. Günümüzde Allah'ın Bir ve Müteal (transcendan) olduğunu bir dereceye kadar ikrar ediyorlarsa da, hali mücerret bir İbadet şeklini benimsiyememişlerdir. İlkel insanlar daima görünen bir şeylerin önünde ibadet ederler. Mesela Kiliselerde Hz. İsa'nın (A.S.) altın'dan yapılmış kalbine tapınırlar. Bu bir nevi put değil midir? Ayinlerde Hz. İsa'nın (A.S.) son yemeğini hatırlıyarak mukaddes ekmek yerler ve şarap içerler ve o ekmeğin Hz. İsa'nın (A.S.) vücudu, şarabın da kanı olduğuna; ilahi varlıkla, bu maddi şeyler vasıtasiyle temasa geçtiklerine inanırlar.

Halbuki bir müslümanın, Allah'ın huzurunda ibadet etmesi için hiçbir eşyaya, puta, sembole ihtiyacı yoktur. Sadece diliyle söyler. Filhakika Mi'racda Resülüllah (S. A.V.) Cenab-ı Hakk'ın huzurunda şunları söylemiştir:

«Lisan ile, beden ile ve mal ile olan ibadetlerin hepsi yalnız Allahü Teala'ya mahsustur.» Bunun üzerine Cenab-ı Hak kendisine: Ey (mertebesi yüce olan) nebi! Allah'ın rahmeti, bereket ve selamı sana olsun!» diye hitap etmişti.

Ümmetini çok seven Resül-i Ekrem (S.A.V.), müslümanların iyilerine, bu yüce makamda şöyle dua etti: «Selam ve selamet bizim üzerimize olduğu gibi, Allah'ın, salih kulları üzerine olsun!» (Bu,

müslümanların her namazda okudukları «Ettehiyyatü...» nün tercümesidir.)

«History of the Arabs» isimli meşhur eserinde, aslen katolik bir arap olan Profesör Philip Khuri Hitti, samimi tevhid inancının en mükemmel ifadesini İslamiyette bulduğunu itiraftan çekinmemiştir.

Katoliklere göre papa layuhti'dir, yani din konusunda hata yapmazmış! Papa 4 üncü Nikola söyle demisti: «Verilen sözü tutmamak günahtır. Ama müslümanlara verilen sözü tutmak daha büyük bir günahtır.»

İşte Hıristiyanlığın bu aksaklıkları dolayisiyle, 14. asırdan beri, bu dinin takipçileri açık fıkirli ve akıllı birçok saygın kişi, hıristiyanlığı terk ile İslamiyete koşmaktadır. Kılıçla hıristiyanlaştırılan İspanya ve çarlık Rusyası müslümanlarını bir tarafa bırakalım ve sükunetle şu hususu düşünelim: Kendi rızalariyle müslüman olan hıristiyaıılarla, hıristiyan olan müslümanlar arasındaki oran ne kadardır? Londra'da çıkan Times gazetesine göre, her hafta iki ingiliz İslamiyeti kabul etmektedir, Fransa, AImanya, İsviçre gibi hıristiyan ülkelerde de İslamiyeti kabul edenler çoktur. Amerika'da İslam zencilerin arasında, müslüman olan beyazlardan fazladır. Afrika'da İslamiyet, Ecclesia isimli katolik dergisinin tabiriyle “bir yağ lekesi” gibi yayılmaktadır.

Hıristiyanların bugün kabul ettikleri 4 İncil, 60 İncil arasından seçilmiştir. Bunlar hangi metodla ayıklamnıştır? Voltaire bu seçimi şöyle alaya alır: Bu 60 İncili bir masanın üzerine koymuşlar ve sonra nasayı sallamışlar, yere düşenler sahte addedilmiş, kalanlar da kabul edilmiş!

Bir de Kur'an-ı Kerim'in ve ehadis-i nebeviyye'nin nasıl bir ciddiyet, dikkat ve hassasiyetle muhafaza edildiğini düşünelim.

İSLAM PEYGAMBERİNE DAİR MÜJDELER

Kur'an-ı Kerime göre (III, 81) Allahü Teala her peygambere, büyük bir peygamberin geleceğini müjdelemesini, haber vermesmi bildirmiştir. Zuhurunun müjdelenmesi istenen bu zat, İslam peygamberinin ta kendisidir. Filhakika, sonradan insan parmağı karışarak değişikliğe uğrayan kutsal din kitablarının hemen hepsinde bu haberler göze çarpar. Birkaç misal verelim:

* Hz. idris (Enoch), Alıd-i Cedid. Jade'nin mektubu, 14-15.

* Hz. İbrihim, Ahd-i Atik, Tekvin, 17.16-20.

* Hz. Yakub, A.A- Tein-üı, 49/10.

* Hz. Musa, A.A. Deuteronolne, 18/8, 33/2.

* Hz. Danyal, A.A. 2/31-32, 7,13-14.

* Hz. Davud, A.A, Psaume 45/3-18.

* Hz. Yahya, A.A. İsaie, 42/9 ve devamı, 43/1,6, 21/6-7.

* Hz. Habakuk, A.A. Habakuk, 3/3.

* Hz. •Yahya, A.C. Apocalypse, 2/26-29, 6/4.

* Hz. İsa, A.C. Yuhanna 14/15-16, 15/26-27. 16/7-16.

* Zerdüşt, Avesta, Yaşt 13,. XXVIII, 129; "(övgülere müstağrak)" [1]» (herkes için rahmet) isminde bir put kırıcı...» ([9])

* Gautama Buddha. Bu dine ait bütün kitablar, Buda'nin Mettaya (diğer bir lehçeye göre telaffuzu Maitreya'dır) isimli bir zatın geleceğinden ve kendisinin tamaınlıyamadığını tamamlıyacagından bahsetmektedir. Mettay (herkes için rahmet) manasına gelir. Bu hususlarda şu esere bakılabilir.
Jolın B. Noss, Men's Religions, P. 188, 199.

Brahmanizm'de Allah tarafından vahyedilmiş olduklarına inanılan kutsal kitablardan oluşmuş bir set vardır. Bunlara Purana adı verilir. -(harfiyyen manası: "Eski yazılar", Bakınız: Kur'an-ı Kerim: 26 196. "zuhurul evvelin" Kalaki Purana'ya göre, Allah çeşitli zamanlarda on defa tecelli edecektir. Sonuncusu. bir savaşçı şeklinde olacaktır. Bu son ğörünüşünde babası, «Allah'ın kulu (Abd-Allah) isirnli bir erkek, annesi ise "Güvene layık". (Amine) adlı bir kadın olacaktır. Brehmenler tarafından münzel kitab olarak inanılan "Veda" lara göre, bu muharib "kumlar diyarında" doğacak, sonra anavatannun kuzeyindeki bir yere iltica, edecektir. Semaya değecek bir arabası olacaktır (Mi'rac). Bu. zat deve sahibi bir hakim (hikmetli kişi) olacak, kazanacağı iki büyük zaferin birinsinde 300, ikincisinde 10,000 askeri olacaktır. (Bedr ile Mekke'nin fethi gazveleri)

Şu izahattan anlaşılacağı üzere, gerek hıristiyanların, gerekse diğer dinlerin mukaddes kitablarında, Resülüllah Efenmdimizin (Salat ve Selam O'na) gelecegine dair haberler vardır. Bu kitabların

---

[9] Resulüllah Efendimiz, Kur'an-ı Kerim'in buyurduğu üzere "alemlere rahmet" (= Rahmeten lil-alemin) olarak gönderilmistir.

uğradıkları değişikliklere rağmen bu husustaki müjdeler anlaşılmaktadır.

HIRİSTİYANLIĞIN REDDİNE DAİR ESERLER

Bugünkü hıristiyanlıkta o kadar bozuk taraflar vardır ki, sadece İslam alimleri değil, fakat her dine ve her akideye bağlı çegitli yazarlar, onu red ve ibtal babında sayısız eserler kaleme almışlardır. Bilhassa pozitivist ve materyalist Avrupa düşünürleri ağır tenkitler yapmışlardır. Yerimiz bunların hepsi hakkında malumat vermeğe müsait olmadığından biz sadece Türk dilinde yazılmış bazı reddiyeleri tanıtmakla yetineceğiz.:

1) İZHARÜ'L-HAK Tercümesi. Yazan: Hintli Rahmetullah Ef. (ö). 1300 h.) iki cilt halinde tercüme edilmiştir. Birinci cildi Şair Nüzhet Efendi (İstanbul ‘da basılmıştır), ikinci cildi Ankaravi Ömer Fehmi Efendi (ibraz'ül-Hak adıyla 1293 de Bosna'da basılmıştır.)
2) ŞEMSÜ^L-HAKİKA. Yz. Harputlu İshak Ef.
3) ZİYAU'L-KULUB. Aynı müellif.
4) İZAHU'L-MERAM Fi KEŞFi'Z-ZALAM. Yz. Hacı Abdi *E.*
5) EL-FASL BEYNE'L-HAK VE'L-BATIL Tercümesi. Yz. mısırlı İzzeddin Ef- Çeviren: Adanalı Esmui Yusuf Ef.
6) NURÜ'L-HÜDA LİMEN İHTEDA. Yz. Sırrı Paşa. (Diyartıkır'da basılmıştır).
7) BEYANÜ'L-HAK Tercümesi. Yz, Hintli Rahmetullah Ef.
8) RİSALETÜ'L-SAMSAMİYE, Yz. Hacı Abdi Ef.
9) MÜDAFAA. Yz. Ahmed Midhat Ef.
10) MÜDAFAAYA MUKABELE ve MUKABELEYE MÜDAFA Aynı ınuharrir.
11) MÜDAFAA. 3 üncü cüz. Aynı muharrir, (İslam alimlerinin Hıristiyanlığı red ve ibtal sahasında Türk diliyle yazdıkları eserlerin tam bir bibliyografyasını hazırlayıp neşretmek emelindeyiz, inşaallah.)

Biavnillahi Teala basımına muvaffak olduğumuz bu “Tuhfet’ül-Erib...” tercümesi ile müslüman kardeşlerimizin ve bilhassa Avrupa'daki işçi dindaşlarımızın ellerine, misyonerlere karşı bir müdafaa silahı veriyoruz. İleride bu vadide daha detaylı eserler yayınlamak ümidindeyiz.

Bütün hamd ve sena, Alemlerin Rabbi olan Allah'ü Teala'ya mahsustur. Yalnız O'na ibadet eder, yalnız O'ndan yardım dileriz. Bizlere doğru yolu gösteren ebedi saadet kaynağı İslam dinini getiren son peygamber Efendimiz Muhammed Mustafa'ya (S.A.V.) ve sair ilahi habercilere salat ve selam ederiz. Allah'ı ve Elçisini dinler, onların dostlarına dostluk, düşmanlarına düşmanlık ederiz.

BEDİR YAYINEVİ

(Muharrem 1385 - 3 Mayıs 1965)

HIRİSTIYANLIĞA REDDİYE
YAHUT
KİLİSEDEN CAMİYE
(Tuhfetü'i-erib fi'r-reddi ala ehli's-salib)

Bütün hamd ve şükürler Allahü Teala'ya mahsustur. Dualar ve iyilikler onun peygamberi Muhammed aleyhisselam'a olsun. Hak Teala beni, sevgili peygamberi Muhammed aleyhisselam'ın dinine hidayet ederek sonsuz lütuf ve ikramda bulundu. Yüce İslam dininin kat'i delillerine baktım ve gördüm ki, en küçük bir temyiz kaabiliyeti olan kimse için, bu kuvvetli deliller gizli kalacak şeyler değildir. Meğer ki, gözünü küfür ve inad perdesi kaplamış bir şuursuz olsun.

İslam alimlerinin kitablarını inceledim. Onları da yeterli buldum. Ancak, Hıristiyanlık ve Yahudilik aleyhine yazılan reddiyelerde hemen hepsi akli delillere başvurup birkaç mes'ele müstesna, nakli deliller göstermemişler. Akli ve nakli delillerle ve kendi kitablarındaki sözlerle reddeden sadece ibni Hazm'dır.

Bu sebeble nakil yolu ile gelen sözleri ve delilleri mukayese ederek, insaf üzere hareket etmeyi esas kabul ettim. Böylece Hıristiyanların batıl, fikirlerini, teslise bağlı esasları ile akla uymayan bozuk yollarım beyan eylemeyi, İncilleri ile, bunları yazanları ve yapmakta oldukları ayinleri ve bunları icad edenleri, naklettikleri şeylerdeki küfürlerim açıklamayı, Hazret-i Mesih aleyhisselama iftiralarıni, Allah'ü Teala'ya yalan isnadlarını, İncil hakkında yaptıkları hile ve fesadlarını ve nihayet haçlarına olan secde ve ibadetlerindeki bozuklukları duyurmayı hararetle arzu ediyordum. Cenab-ı Hak bu arzumu gerçekleştirdi ve bu kısa kitapçığın yazılmasını bana ilham etti. Bu kitabımda evvela kendi hayat hikayemi, vatanımdan aynlışımı, İslam dinine nasıl girdiğimi anlattım. Sonra Tunus Emiri Ebü'l-Abbas Ahmed'in ve oğlu Ebü'l-Faris Abdü'l-aziz'in hükümetleri devrinde meydana gelen olayları, sahip olduğum nimet ve ihsanı beyan eyledim. Nihayet son kısımda Hıristiyanlığı red ve millet-i Muhammediyyenin faziletini isbata dair olan mevzuları açıkladım. Böylece vücuda gelen bu özlü eseri «Tuh-fetü'1-Erib Fi'r-Reddi Ala Ehl-i Salib» diye isimlendirdim.

Eser üç fasıldır.

Birinci fasıl: İslamiyeti kabul edişim ve Tunus hükümdarımn yanındaki işlerim hakkındadır.

İkinci fasıl: Hicri sekiz yüz yirmi üç senesinde Tunus'un ikinci Hükümdarı Ebü'l-Faris Abdül-aziz'in zamanında bulunduğum vazifelerle adı geçen hükümdarın güzel ahlakı ve eserleri hakkındadır.

Üçüncü fasıl: Hıristiyaulığın reddi ve Hazret-i Muhammed'in (Sallallahü aleyhi ve sellem) peygamberliğini Tevrat ve İncil gibi diğer peygamberlerin kitablarındaki delillerle isbat hakkındadır.

İnşaallah bu faslın bitmesiyle bu kitabın maksadı da Allah'ın kuvvetiyle sona erecektir. Kudret ve kuvvet ancak yüce olan Cenab-ı Hakk'a mahsustur.

BİRİNCİ FASIL

İslamiyeti Kabul edişim ve Tunus Hükümdarının Yanındaki İşlerim

Malumunuz olsun ki, ben Mayorka ([10]) ülkesindenim. (Cenab-ı Hak burayı feth etmeği, müslümanlara tekrar nasip etsin!) Bu şehir deniz kenarmda, iki dağ arasında küçük bir vadi ile ortasından bölünmüş, ticaret yeri bir memlekettir, iki limanı vardır. Bu limanlarda, kıymetli mallar yüklü büyük gemiler yatar. Bu memleket, Mayorka Adası diye tanınır. Ormanlannın çoğu zeytin ve incir ağaçlarıdır. Her sene Mısır'a, İskenderiye'ye yirmi bin fıçıdan, fazla zeytinyağı gönderilir. Adada sayıları yüz yirmiyi aşan çok sağlam kaleler vardır.

Babam, Mayorka ahalisindendir. Kendisinin benden başka çocuğu yoktu. Altı yaşıma girince beni bir papaz'a teslim etti. Ben bu papazdan İncil'i okudum, iki sene zarfında yarısından çoğunu ezberledim. Bundan sonra iki sene kadar da İncilin özel terimlerini ve mantık ilmi öğrenmekle uğraştım, Sonra "Katalan" arazisinden olan ve hıristıyanlar arasında ilim memleketi sayılan «Larde» şehrine gittim. Bu memleketi bir nehir ortasından ikiyc bölmüştür. Buranın toprağı altınla karışıksa da orada herkesin bildiği üzere, geliri, masraflarını, korumadığından Öylece terk edilmiştir. Meyvası pek çoktur. Çiftçilerin bir şeftaliyi dört parça edip güneşte kuruttuklarını, kabağı ve havucu kurutup kışın geceden ıslatarak taze gibi pişirdiklerini gördüm Hıristiyanlardan ilim öğrenmek isteyenler burada

---

[10] Mayorka, Akdeniz'de Balear takımadalannın en büyük adasıdır. Merkezi Palma şehridir. Büyük ırmakları ve şehirleri vardır. Bir de Minorka Adası vardır. Aralarındaki mesafe elli mildir.

toplamrlar. Sayıları bin - bin beş yüz kişiye kadar yükselen bu talebe topluluğuna yalnız ders okutan papaz karışır ve idare eder. Memleketin en çok yetişen nebatı safrandır. Ben bu memlekette altı sene kadar tıp ve nücum (yıldızlar ilmi) okudum. Sonra dört sene kadar da İncil ve İncil'in terimlerini okuttum.

Daha sonra «Nebuniye» ye gittim; burası da pek büyük bir şehirdir. Taş ocağı olmadığından binaları tuğla ile yapılmıştır. Orada her tuğlacının kendine mahsus bir nişanı vardır. Tuğlaların güzelliği ve pişkinliği memurlar tarafından kontrol edilir. Bir tuğlacının yaptığı tuğla eğer dağılır, parçalanırsa parası geri alındığı gibi, dayak cezası da verilir.

Bu şehirde her yıl ilim tahsili için iki binden fazla talebe toplanır. Tahsilde bulunanlar belli olsun diye —hükümdar veya şehzade bile olsa— hepsi sadece ruhani elbisesi giyerler. Bunlara da
ancak ders okudukları papaz karışır ve hükmeder. Ben bu memlekete varınca Nikola Mertil ismiyle tanınan, hıristiyanlar arasmda kadri büyük, ihtiyar bir papazın kilisesine gidip orada yerleştim. Bu zat, hıristiyanlar arasında ilim ve dindarlık cihetiyle yüksek bir mertebeyi haizdir. Zamanın feridi (seçkini) idi. Hükümdarlar tarafından kendisine müracaat olunur, hediyeler gönderilir, bu hediyelerin onun tarafından kabulü ile şeref kazanırlar, varhğının uğur sayılmasına bütün lıristiyanlar tarafından rağbet edilirdi.

Ben bu papazdan Hıristiyan dininin usul ve hükümlerim okudum. Daima hizmetinde bulundum: Kendisine yakın olmaya çok itina ve ihtimam ettim. O da beni en yakın talebesi olarak herkese takdim etti. Hatta o derece ona yakın oldum ki, evinin ve kilerinin anahtarlarım bana teslim etti. Yalnız evinin içinde bulunan ve arada sırada yalnızca girdiği . bir odanın anahtarını vermedi. Allah bilir, buraya öteden beriden kendisine hediye olunan eşya ve malları koyuyordu, işte bu veçhile on sene tahsile gayret ettim. Onun hizmetine bütün kudretimle hayatımı vakfederek ona sımsıkı bağlandım.

Bir gün hastalanıp ders okutmağa çıkamadı. Derse gelenler dershanede otururlarken bir takım mes'elelerin müzakeresine başlandı. Nihayet bahis, . Cenab-ı Hakk'm Hazret-i İsa'ya (A.S.) indirmiş olduğu şu «Senden sonra bir peygamber gelir, ism-i şerifi Paraklit'tir» mealinde olan ilahi hükme dayandı. Bu hususta hazır olanlar arasında pek çok münakaşalar cereyan etti. Fakat mes'ele halledilmeden dağıbp gittiler. Ben de kalkıp üstadın evine geldim.

— Bugün aranızda ne gibi bahisler cereyan etti? diye bana sordu-Ben de:

— Paraklit isminde ihtilaf olundu. Filan şöyle dedi, filan da şöyle cevap verdi, dedim.

— Sen ne cevap verdin? diye sordu.

— Filan şarihin İncil şerhinde verdiği cevabı verdim, dedim.

Onun üzerine buyurdular ki:

— Sen kusur etmemişsin, yaklaşmışsın. Filan hata etmiş. Filan da oldukça yaklaşmış. Lakin hak olan bunlardan hiçbiri değildir. Bu yüce ismi ancak ilimde çok ileri gitmiş alimler bilir. Sizin ise ilimden nasibiniz pek az bir şeydir.

Bunun üzerine ben kalkıp üstadın ayaklanna sarılarak:

— Efendim, bilirsiniz ki, ben vatanım olan uzak bir ülkeden buraya geldim. On senedir hizmetinize devam ve rızanızı kazanmağa gayret ettim. Sizden sayılamıyacak derecede bilgiler edindim. Şimdi siz muhterem üstadımdan bu mübarek ismi dahi bendenize açıklamak suretiyle ihsamnızı tamamlamanızı niyaz ve istirham ederim.

Üstad bu sözler üzerine ağlamağa başladı ve
dedi ki:

— Oğlum, vallahil'azim bana olan iyi hizmetin sevgin ve sadakatin cihetiyle seni çok severim.
Evet, bu mübarek ismi bilmekte sayısız faydalar vardır. Lakin korkarım ki, saklamaz da söylersin.
Sonra hıristiyanlar seni o dakikada öldürürler.

O, böyle söyleyince benim merak ve heyecanım bir kat daha arttı:

— Üstadım, dedim, Allah, İncil ve Mesih hakkı için bana söyleyeceğiniz sırların hiçbirini ifşa etmem.

Böyle teminat verdikten sonra üstad dedi ki:

— Oğlum, sen benim yanıma geldiğin vakit memleketinin müslüman memleketlerine yakın olup olmadığını, müslümanlarla kavga edip etmediğinizi sormuştum. işte o suali, İslam ile aranızdaki ayrılığın derecesini ölçmek için sormuştum. Bil ki «Paraklit» ismi, müslümanların peygamberi Hazret-i Muhammed (S.A.) in mübarek ismidir. Kendisine Danyal Aleyhisselamm lisanı üzere mezkur olan dördüncü kitab ki, Kur'an nazil olmuş ve bu kitabın o peygamber-i celile nazil olacağını ve dininin hak

dini, milletinin de İncil'de adı geçen ak millet olduğunu Danyal Aleyhisselam haber vermiştir.

Üstadın bu açıklaması üzerine:

— Hıristiyanlık hakkında ne dersiniz diye sordum.

Bunun üzerine üstad gayet ciddi bir tavır aldı ve dedi ki:

—Oğlum, eğer Hıristiyanlar, İsa Aleyhisselamın dini üzere olsalar İlahi din üzere kaim olmuş olurlardı. Çünkü İsa'nın (A.S.) ve bütün peygamberlerin dinleri, Allah'ın dinidir.

— Öyle ise bu işten kurtuluş nasıl olur?

— Müslüman olmakla.

— Müslüman olan necat bulur mu?

— Evet, müslüman olan dünya ve ahirette necat bulur.

Bu sözü üzerine:

— Efendim, akıllı olan kimse en faziletli ve en hayırlı olan şey ne ise kendi nefsi için onu seçer. Siz İslam dininin fazilet ve yüksek kıymetini kavradığınız halde niçin müslüman olmadınız? Ne mani vardı? dedim.

— Oğlum, Allah'ü Teala, İslamiyetin faziletini ve İslamın peygamberinin şerefini, bana küçük yaşta değil, ihtiyarladıktan sonra nasip etti. Bu hususta bizim için öne sürülecek bir özür yoktur. Belki ilahi hüccet üzerimizde durmaktadır. Eğer sen yaşta iken Vacib Teala Hazretleri bana hidayet buyurmuş .olsaydı, her şeyi terkeder Hak dinine alenen girerdim. Dünyaya muhabbet her günahın başı ve temelidir. Benim hıristiyanlar yanında sahip olduğum izzet ve itibarı, nüfuzumun çokluğunu ve mallanmı biliyorsun. Eğer bende müslümanlığa birazcık meyil ve rağbet görülecek olsa hıristiyanlar beni yaşatmazlar, derhal öldürürler. Farzedelim ki ellerinden kurtulıp İslam memleketlerine iltica ettim. Müslümanlara «Ben İslam dinini kabul ettim, size geldim» diyecek olsam: «Hak dine girip kazanmışsın. Allah'ın azabından nefsim kurtarmış olduğun bir dine girmekle bizi minnet altına koyduğunu mu sanıyorsun?» diyecekler. Ben onların dilini bilmem. Onlar benim hakkımı bilmezler. Doksan yaşında bir ihtiyar olarak yanlarında kalıp açlıktan ölürüm. Ben Allah'a şükürler olsun, Hazret-i İsa'ya (A.S.) gönderilmiş olan dinin bütün hakikatlarına inanıyorum. Bunun üzerine dedim ki:

— Efendim, ben İslam diyarına gidecek ve İslam dinine girecek olsam bana yardım ve delalet eder

misiniz?

— Eğer aklın varsa ve kurtuluşa ermeyi istersen hiç durma, git. Dünya ve ahıret saadeti senindir. Lakin oğlum, aramızda geçen bu sözlere şimdi hiç kimse vakıf değildir. Konuştuklarımızı çok gizli tutmalısın. Eğer bunlardan bir şey sezdirecek olursan hıristiyanlar seni o dakikada öldürürler ve ben seni kurtarmağa muktedir olamam. Bunları benden işittiğini söylemen de sana fayda vermez. Zira ben, canımı kurtarmak için inkar ederim. Sözlerim senin aleyhinde dinlenir. Senin benim aleyhimde söyleyeceğin sözler ise doğru olarak kabul edilmez. İşte bu hususta bir şey sezdirecek olursan ben senin kanından mesul değilim, dedi.

Ben de:

— Böyle bir halden Allah'a sığınırım, diyerek istediği gibi kendisini temin ettim.

Yol tedarikini yapıp, kendisiyle vedalaştım. Bana hayır dua etti. Yol harçlığı yapmam için hediye olarak elli altın verdi. Ben de oradan deniz yoluyla memleketim olan Mayorka'ya geldim. Altı ay kaldiktan sonra Sicilya'ya geçtim. Müslüman memleketlerine gidecek bir gemi için beş ay da orada bekledim. Sonra Tunus'a gidecek bir gemi geldi. Ona binip, akşam üzeri hareket ettik. Allah'ın yardımiyle ertesi gün öğle vakti Tunus limanına vardık. Bnraya demir attiğımız zaman benim geldiğimi işiten oradaki hıristiyanlar toplandılar, evlerine götürdüler. Dört ay kadar onların yanında misafir oldum. Hıristiyanlara Hükümet dairesinde Hıristiyan lisanını bilen bir kimsenin bulunup bulunmadığım sordum. O sırada Tunus Beyi "Ebü'l-Abbas Ahmed" adında bir zat idi. Onun dairesinde hususi doktoru Yusuf et-Tabib'in hırisistiyan lisanını bildiğini söylediler. Buna haddinden fazla sevinip, hemen doktorun evini sordum. Beni götürdüler. Keyfiyeti doktora arz edip, «Müslüman olmak için geldiğimi» söyledim. Bu hayırlı işin kendi vasıtasiyle olacağına çok sevindi. Atına binip beni hükümet dairesme götürdü. Ebü'l-Abbas Ahmed'in huzuruna girip. keyfiyeti arzetti. Benim huzura kabul edilmem için izin aldı. Huzura girdim. Ebü'l-Abbas Ahmed Hazretleri önce benim kaç yaşında olduğumu sordu. Söyledim. Sonra:

— Hoş geldiniz. Pek güzel.. Müslüman olunuz. Allah mübarek eylesin, dedi. Bunun üzerine ben, tercümanlık eden doktora:

— Efendimize lütfen söyleyiniz ki, dedim, bir kimse bir dini terkedecek olursa onun hakkında

çok dedikodu olur. Rica ederim, burada bulunan hıristiyanların ileri gelenleri çağrılsın, benim halim onlardan sorulsun. Hakkımda ne türlü şehadet edecekleri dinlensin. Ondan sonra müslüman olayım.

Bu ricam üzerine Ebü'l-Abbas tercüman vasıtasiyle

— Sen Abdullah ibni Selam'ın ([11]) iman ile müşerref olduğu sırada Hazreti Peygamber Efendimizden talep ettikleri gibi bir ricada bulundun, dediler ve Tunus'ta bulunan bazı hıristiyan tüccarlarına ve ileri gelenlerine haber gönderdiler. Beni de meclise yakın bir odaya koydular. Çağırılan hıristiyan ileri gelenleri ve tüccarları geldiler. Ebü'l-Abbas, onlara sordu

— Bu gemi ile gelen şu yeni papaz hakkında ne dersiniz?

Onlar cevap verdiler:

— Dinimizin pek büyük bir alimidir. Büyüklerimiz ilimde ondan yüksek derecede kimse görmediklerini teslim ve tasdik etmişlerdir.

Bunun üzerine Ebü'l-Abbas:

---

[11] Abdullah ibni Selam, siyer kitablarmda naklolunduğu üzere, Yahudi alimlerinden Husayn adında bir zattır, Abdullah adı, müslüman olduktan sonra peygam-berimiz tarafından verilmiştir. Müslüman oiuşu şöyledir:

Peygamber Efendimiz Medine'ye hicret buyurup Hazret-i Eba Eyyüb'un evlerine şeref verdikleri gün, İbni Selam, peygamberimizin huzuruna geldi, mübarek yüzlerine dikkatle bakarak: «Bu yüz yalancı yüzü değildir» dedi, hemen imana geldi. Bundan sonra:

— Ya Resüiallah, dedi. Yahudi milleti gaayet iftiracı mahluklardır. Benim müslüman olduğumu işitirlerse ; hakkımda akla hayalc gelmedik iftirada bulunurlar. Onun için, beni bir yerde gizleyip onların büyüklerine, alimlerine benim hal ve şanımı sorunuz.

İbni Selam'ın bu ricası üzerine Yahudi ileri gelenleri çağırıldı. İbni Selam hakkında ne dedikleri soruldu. Yahudiler hep bir ağızdan:

— Cümlemizin en alimi ve en faziletlisidir. Babası dahi babalarımızın en alim ve en faziletlisi idi.

Yahudilerin bu sözleri üzerine Peygamber Efendimiz onlara:

— Ya, şimdi müslüman olursa ne dersiniz? buyurda. Onlar:

— Haşa ki o müslüman ola! dediler.

O sırada İbni Selam, Peygamberimizin işaretiyle meydana çıktı, alenen kelime-i şehadet getirdi ve Yahudilere dedi ki:

— Ey Yahudi güruhu Niçin imana gelmiyorsunuz? Malumunuzdur ki bu mübarek zat peygamberliği beklenen zatın ta kendisidir.

Yahudiler bu sözü işitince ibni Selam'a:

— Yalan söylüyorsun. İçimizde en cahil oğlu cahil, şerir oğlu şerir sensin, dediler.

— İbni Selam da:

— İşte ya Resülallah! Benim size iftira edici olduklarını söylediğim Yahudi milleti bunlardır, dedi.

Bunun üzerine bu Yahudi güruhu peygamberimizin huzur-ı saadetinden çıkarıldılar.

(Mütercim)

— Eğer o adam müslüman olursa ne dersiniz? dedi.   Hepsi birden:

— Allah göstermesin, dediler, bu adam hiçbir zaman bu işi yapmaz.

Ebü'l-Abbas Hazretleri, onlardan bu sözü işitince beni çağırttı. Ben de onların yanma gidip hepsinin huzurunda şehadet getirdim. Hepsi önüne baktı hayret ve dehşet içinde kaldılar ve şöyle dediler.

Bu adama bu işi yaptıran ancak evlenmek arzusudur. Çünkü bizde papaz evlenemez. Sonra kederli ve gamlı olarak çıkıp gittiler. Bundan sonra Ebü'l-Abbas Hazretleri bana günde bir çeyrek dinar maaş bağladı. Beni misafirhaneye. yerleştirdiler. Hacı Muhammed Es-Saffar'm kızıyla evlendirdiler. Güveye gireceğim sırada da yüz altın ve bir kat elbise ihsan ettiler. Bu para ile düğün yaptım. Zevcemden dünyaya bir oğlum geldi. Uğurlu olsun diye Peygamberimiz (Sallaüahü aleyhi vesellem) Efendimizin ismini verdim.

———o——-

İKİNCİ FASIL

Tunus Beyi Ebu’l-Abbas Ahmed ile oğlu Ebu'l-Faris Abdü'l-Aziz'in hükümetleri zamanındaki ahvalim

Müslüman oluşumdan beş ay sonra Ebü'l-Abbas Hazretleri bana Liman Reisliği memuriyetim verdiler. Bundan maksatları, o hizmette bulunduğum müddetçe hıristiyanlar ile müslümanlar arasmda cereyan edecek hadiselere dair elimden pek çok tercümeler geçeceğinden, Arap lisanını sür'atle öğrenmem idi. Gerçekten öyle oldu. Aradan bir yıl geçince Arapçayı öğrendim. Mehdiye şehrine giderek oradaki Ceneviz ve Fransız donanması tarafından, gelen mektupları tercüme etmeğe başladım. Sonra Ebü'l-Abbas Hazretleri ile «Kabis» kalesine gittik. Orada dahi Hazineler Müdürü oldum. Daha sonra “Kafsa” kalesine vardık, işte burada Ebü'l-Abbas hastalamp Hicri yedi yüz doksan altı senesi Şaban ayının üçüncü günü vefat etti.

Ebü'l-Abbas Ahmed'in ölümünden sonra yerine oğlu Ebü'l-Faris Abdü'l-aziz geçti. Merhum babasının, şahsına göstermiş olduğu teveccüh ve vermiş olduğu mertebelere ve tahsisatlara ilaveten beni misafirhane idaresiyle de vazifeli kıldı.

Bu Melik zamanında Liman Reisi ve tercüman bulunduğum sırada bir gün müslüman mallarını

taşıyan bir gemi gelip limanda demir attı. Onu müteakip Sicilya'dan iki gemi daha geldi. Bu iki geminin mürettebatı, müslümanlara ait gemiyi elegeçirdiler içindeki müslümanlar canlarım zor kurtarabildiler. Gemideki eşya ve malları yağma ettiler. Ebü'l Faris bu vak'ayı duyunca divanın başkan ve üyelerine, Halku'l-Vad'e denilen yere çıkmalarım, müslümanların mallarının bedel ödemek suretiyle kurtarılması için hıristiyanlarla pazarlık yapmalarını emretti. Onlar da bu emir üzerine Halku'l-Vad'e gidip, maiyyetlerindeki tercümanı gemiye gönderdiler. Tercüman gemide hıristiyanlarla anlaşmaya çahştı ise de, çok yüksekten konuştuklarından muvaffak olamadı. Sonradan anlaşıldı ki, adı geçen gemilerden biriyle Sicilya hıristiyanları arasında hatırı sayılır bir papaz gelmiş. Bu papaz talebelik arkadaşim olup vaktiyle birbirimizi kardeş gibi severdik. Benim müslüman olduğumu işitmiş, bu hal kendisine güç gelmiş, çok üzülmüş ve beni tekrar Hiristiyan dinine döndürmek için bu gemi ile ta buraya kadar gelmiş. Giden tercüman ile gemide karşılaşmca tercümana:

— Adın nedir?

— Ali.

— Ey Ali, bu mektubu Divanda Liman Reisi olan Abdullah'a ver. işte sana bir altın. Cevabım getirdiğin takdirde bir altın daha veririm, dedi.

Tercüman mektubu alıp, Halku'l-Vad'e geri gelir, olanları bildirdikten sonra papaz ile arasında geçen konuşmayı nakleder. Divan başkanı da mektubu alıp; Cenevizli bir tüccara tercüme ettirdikten sonra, aslı ile beraber Ebü'l-Faris'e gönderir. Ebü'l-Faris mektubu okuyunca bir adam göndererek beni çağırttı. Huzuruna girdiğimde:

— Abdullah, bu mektup deniz ötesinden geldi. Oku bakalım ne yazmışlar, anlayalım, dedi.

Ben de okuyup, gülmeğe başladım:

— Ne gülüyorsun? dedi.

— Efendim, Allah size zaferler versin, bu mektup, bana eskiden dostum olan bir papazdan gelmiş. Hemen tercüme edelim, deyip kenara oturdum. Ve Arapçaya tercümesini yapıp, kendilerine verdim. Eline alıp okuduktan sonra, kardeşi İsmail'e:

— Vallahi'l-azim hiçbir sözü terk etmemiş, (olduğu gibi tercüme etmiş) dedi. Ve sonra ben de:

—Efendim bunu nerden anladınız? diye sordum.

—Cenevizliler'in yaptığı başka bir tercümeden, dedi.

—Ey Abdullah, bu papaza ne cevap vereceksin? dediler. Ben de:

—Efendim, benim vereceğim cevap, tarafmızdan bilindiği üzere, Hak Din'e rağbetimden dolayı, kendi isteğimle müslüman olduğumu bildirmektir.

Ayrıca, bana yazı ile bildirmiş olduğu diğer şeylerin biçbirine cevap vermek istemem, dedim.

Bunun üzerine Ebü'l-Faris Hazretleri;

— Ey Abdullah, senin tam ve doğru bir müslüman olduğunu öğrenmiş olduk. Bu hususta hiçbir şüphemiz yoktur. Fakat, «Harp hiledir», hadis-i şerifinin hükmüne dayanarak, yazacağın cevapta, müslüman mallarımn geri verilmesi hususunda papazın, gemi sahibine söyleyip yardım etmesini ve müsluman tüccarlarla bir anlaşmaya varıldığı takdirde malların tartılması bahanesiyle senin de kantarcı ile beraber çıkıp, geceleyin gemiye kaçacağım bildir, dedi.

Ben de aynen emrettikleri üzere bir cevap yazıp gönderdim. Papaz mektubumu okuyunca sevinmiş olmalı ki, malların geri verilmesi hususunda talep ettikleri parayı azalttılar. Sonra, tartacak olan adam birkaç defa gemiye gidip geldiyse de, ben gitmedim. Nihayet papaz gelmemden ümidini kesince gemiyi kaldırıp, cehennem olup gitti.

Papazın yollamış olduğu mektup şu mealde idi;

«Kardeşin Fransis Papaz selamdan sonra sana şunları bildirir: Ben bu beldeye, seni bulup, beraberce geri götürmek için geldim. Bugün Sicilya'ya hakim olan zatın yanında yüksek bir mertebeye sahibim. Azletmek, tayin yapmak ve memleketin bütün işleri benim, elimdedir. Şimdi sözüme iyice kulak ver de Allah'ın bereketinin bulunduğu bu tarafa gel. Mallarım ve diğer eşyalarım elimden çıkar diye, sakın korkma. Ben, seni hayal etüğinden daha çok tatmin edecek mal ve makama sahibim, istediğini vermeğe hazırım. Selam.»

TUNUS HÜKÜMDARI EBÜ'L-FARİS ABDÜ'L-AZIZ'DEN BAZI HATIRALAR

Ebü'l-Faris, bütün millet hakkında kitab ve sünnet üzere adalet icra etmiştir. Alim ve salihlere iltifat ve ikramda bulunmak onun güzel huylarından ve yüksek hasletlerindendir. Tunus'a gelen misafirlere tazim ve hürmet ettiği gibi, Resülüllah'ın Ehl-i Beytine son derecede riayet eder, herkese mertebelerine

göre ihsanlarda bulunurdu. Ebü'l-Faris'in bu husüsiyetinden dolayı doğu ve batıdan pek çok insanlar gelirdi. Misafirlerin gerek orada kalmaları ve gerekse dönmeleri esnasmda azami kolaylıklar sağlanır ve bu husus üzerinde titizlikle durulurdu.

Her sene, peygamberimiz (Sallallahü aleyhi ve sellem) in doğum gecesine hürmeten Rebi'ül-evvel ayının onikinci gecesi bir toplantı yapılırdı. Toplantıda gülsuyu vesaire dağıtımmdan başka divan gelirinden altmış dinar verilmekte idi ([12])

Ebü'l-Fans'in her kim olursa olsun mzlum olana merhamet ve insafı o derece şöhret buhnuştu ki, küçük - büyük bütün memurlar ve maiyyetinin ileri gelenleri ona imtisal ederek zulümden sakınırlar ve kendilerinden şikayetçi bir kimsenin çıkmamasına son derece dikkat ederlerdi.

Sık sık hapishanelere gider, orada bulunanların hal ve hatırım sorar, tahliyesi lazım gelenleri salı-verir ve cezaya müstehak olanların da cezasmı verirdi.

---

12 Mevlid merasimlerinin tarihçesi: İslam tarihinde başlang'ıçta Hazret-i Muhammed'in doğum günlerini kutlama adeti yoktu. Mevlid toplantıları sonradan ortaya çıkmıştı. Tarihte ilk defa mevlid-i şerif merasimini yaptıran ve bu hayırlı işi an'aneleştiren Erbil Hükümdarı Muzafferüi'd-din Gökbörü Hazretleridir. Bu değerli hükümdar (Allah onu mağfaretine nail kılsın) altı yüz dört (604. H) senesi Rebiü'l-evveli'nin on ikisinde bu ayini vaz'etmiştir. O gün bu mes'ud doğumun kutlanması için devlet fevka'lade hazırhklara girişir, bayram ve düğün günleri gibi türlü türlü yemekler ve şerbetler hazırlanır, şehirli - köylü memleketin bütün ahalisine ziyafetler verilir, sadakalarla yoksulların kalbleri sevindirilirdi.

Bu mevzuda zamanın ilim adamları birçok risaleler yazdı. Devrin şairleri nice parlak kasideler düzdü. Bu kubbede baki kalan hoş sada kulaklarda unutulmaz akisler bıraktı.

Cenab-ı Hak'kın sonsuz lütfuna hamd ü sena ederiz ki, halen müslüman memieketlerinde; hususiyle Haremeyn'de (Mekke - Medine), Mısır ve İstanbul'da bu kutlu gelenek yaşamaktadır. O mutlu demde bütün ehl-i İslam sevince gark iie Resül-i Kibriya'ya karşı hürmet ve edeb vazifeierini ifa için mevlid-i şerif kıraetiyle meşgul olmadadırlar. Bu suretle Rebiü'l-evvel de ayların en hayırlılarından sayıla gelmiştir.

Mısır'da içbu mevlid-i şerif merasimleri için ehl-i iman görülmemiş çapda masrafa girişirlermiş. Bazı kimselerin zihinlerinden geçmiş ki, lıu kadarı israf olmaz mı? Büyük alim İbni Hacer Heysemi, «Fetava-yı Hadisiyye» adlı kitabında buna ternas etmekte ve şöyle buyurmaktadır:

“Mısırlalar'ın bu tarihi günün sevincinden dolayı yaptıkları masrafları asla israf cümlesinden değildir. Belki bunlar, şan-ı Muhammediye, imanın gereği oİan muhaabbet-i Ahmediyye'ye nisbetle gaayet hakirdir. Hiç mesabesindedir."

Bazılar derler ki:

«Medhal» müellifi İbnü'1-Hac, bu merasimlerin tümüne cebhe almıştır.

Hayır, mes'ele öyle değildir,

Mısır'da mevlidlerde saz da çalınırmış. Onıuı tenkıd ve itirazı bunadır. Bu münasebetle mukaddes şeriatımıza aykırı olarak yapılan hareketlere karşıdır. Bir takım haram aletlerin ve vasıtaların işe karıştırılmasına muhaliftir. Yoksa mevlid kıraetinin aslına ve hakıkatine matuf değildir.

Bu makale, İbrahim Halebi'nin Ahmed Asım tarafından tercüme edilen «Siyer» kitabından alınmıştır.

(Mütercim)

Çok sadaka ve ihsanda bulunması halk arasında yaygmdı. Yardıma muhtaç olanların adlarını bir deftere kaydettirip, Fakih Ebu Abdullah Mohammed ibni Selamüt-Taberi'yi dağıtma işiyle vazifelendirmiş ve onun vasıtasiyle ihtiyaç sahiplerine yardım adet olmuştur.

Her sene Mekke, Medine ve civar halkına ve hacıları yol kesenlerden korumaları için Arap şeyhlerine çeşitli yardımlarda bulunurdu.

Endülüs halkma dahi her sene para. at, silah, barut ve buğday gönderirdi. Ölümünden sonra geri . kalan hasılatı ile hıristiyanlardan müsluman esirlerin kurtarılması için bir miktar arazi vakfetmiş, başına emin bir zat olan Ebu.Abdullah Muhammed ibni Azüzi'yi getirmişti. Vaki hasılat ile bir taraftan arazi satın alınarak masarfın çoğaltılmasına çalışılırken, bir taraftan da Tunus limanına gelen müslüman esirlerin devlet hazinesinden bedelleri verilerek kurtarılmalarını vasiyet etmisti. Hatta Ebü'l-Faris Tunus'ta mevcut olan her vilayetin hıristiyan tüccarlarına: Müslüman esirlerden ellerine geçeni alıp getirmelerini, gençler için altmış, ihtiyarlar için kırk - elli dinar kadar akçe verileceğine dair benim tercümanlığım vasıtasiyle bir mukavele yapmıştı. Bu mukaveleden sonra, Hıristiyanlar pek çok esir getirip hazineden akçelerini almışlardır. Bu kitabın yazıldığı tarih olan işbu (823 H.) senesinde de bu andlaşma devam etmektedir.

Güzel icraatlarından biri de şudur: Deniz kapısı dışında bulunan ve bazı hıristiyanların senede on iki bin dinara kiraladıkları hanı yıktırdı. Çünkü içinde içki içmek ve türlü rezaletler yapmak suretiyle halkın umumi huzurunu bozuyorlardı. Sırf Allah'ın rızasını kazanmak için o kadar geliri terk etti. O hanın yerine içinde namaz kılınacak, zikredilecek, salavat getirilecek bir ibadethane ve imaret yaptırdı. Gelirleri buraya sarfedilmek üzere bir kısım araziyi ve zeytinliği vakfetmiş ve karşısmda bir de yağhane vakfetmekle mezkur yeri imar ve ihya etmiştir. Bardo bahçesi yakınında ve EI-Damus adındaki yerle Cebel-i Havi civarında bulunan tekkeleri, Bab-ı cedid dışındaki su dolaylarını ve Dar-ı Ebi'l-ca'd'ın yanındaki karakolları, mevcud hamamları, mesireleri hep o yaptırmıştır. Zeytuni camii içindeki kütüphane ve Tunus'taki yoksul müslümanlar hastahanesi dahi Ebü'l-Faris devrinde yapılmıştır.

Tunus'un bütün çarşı ve pazarlanndan Şeriata aykırı olarak elde edilen yirmi sekiz bin dinarı terk etmiştir. Kendisinden önce Tunus'ta sabun üretimi yasaktı ve hükümetin tekelinde idi. Hükümetten

habersiz sabun imal edenler muhtelif para ve hapis cezalarma çarptırılırlardı. Ebü'1-Faris bu yasağı kaldırmakla bir takım yolsuzluklara son verdi. Memleket içindeki kötü ruhluları diğer beldelere sürdü.

Sicilya adasına bir donanma gönderdi. Tarkuba şehri zaptedildi. Kalesi yıkıldı. Trablus, Kabis. Hama, Kafsa, Tuzer, Nefka, Biskra, Kostantiniye ve Bicaye beldelerine dahi asker göndermekle yüz yıllardan beri Afrika'da çeşitli hasarlara cüret eden ihtilalcileri itaate mecbur etmiştir.

ÜÇÜNCÜ FASIL

Hıristiyanhğm Reddi ve Hazret-İ Muhsmmed'in (A.S.M) Peygamberliğinin Tevrat ve İncil Gibi Diğer Peygamberlerin Kitablarındaki Delillerle İsbatı

Bu bölümde, Hıristiyanların bozuk inançlarım İncilin hükümleriyle ve İncilleri yazan dört kişinin sözleriyle ortaya koyacağız. Ayrıca halen ellerinde bulunan kitablardaki, evvelki peygamberlerden nakledilen sözleri beyan ile peygamberimiz (Sallallahü aleyhi ve sellem) in nübüvvetinin ispatını te'kid eyleceğiz.

Bu fasıl dokuz kısma ayrılmıştır.

BİRİNCİ KISIM:

Mevcud dört İncili yazanlar ve uydurdukları yalanlar hakkındadır.

İKİNCİ KISIM:

Hıristiyanların mezheblerine göre ayrılıkları ve fırka sayıları hakkındadır.

ÜÇÜNCÜ KISIM:

Hıristiyanlık kaidelerinin beyanı ile onların bütün kaidelerinin yine kendi İncillerinin sarahat ve delilleriyle red ve ibtaline dairdir.

DÖRDUNCÜ KISIM:

Hıristiyanların esas din ve mezhepleri olarak, büyük ve küçüklerinin öğrenip dindarı oldukları inancın da yine asıl İncilleriyle reddine dairdir.

BEŞİNCİ KISIM:

Hazret-i İsa (A.S.) , onlarm inanç ve iftiraları üzere Tanrı olmayıp bir insan ve Allah tarafmdan

gönderilen bir elçi ve peygamber olduğunun İncilin nassıyla beyan ve tafsili hakkındadır.

ALTINCI KISIM:

Dört İncili yazan dört zatm ayrılıklarını beyan ve tenakuzlariyle (çelişmeleriyle) yalanlarma dairdir.

YEDİNCİ KISIM

Papazların Hazret-i İsa aleyhisselam'a niset ettikleri yalana ve o hususta yalancı kendileri olduğuna dairdir.

SEKİZİNCİ KISIM:

Hıristiyanların müslümanları ayıpladıkları mes'elelerin beyanı hakkındadır.

DOKUZUNCU KISIM:

Peygamberimiz Hazret-i Muhammed aleyhisselamın nübüvvetinin, Tevrat, Zebur ve İncil nasslariyle ve daha önce gelip geçen peygamberlerin müjdeleriyle sabit olduğuna ve önceki peygamberlerin onun gönderilmesinin sıhhati ile şeriatının bekaası ve Kıyamete kadar devamı hakkında olan haberine dairdir.

BİRİNCİ KISIM

Bugün İsa aleyhisselama gökten inen İncil, hiç bir memlekette yoktur. Hıristiyanların ellerinde dört türlü İncil vardır. Bunları yazanlar, Metta (St. Matthieu), Luka (St. Luc), Markus (St. Marc), Yuhanna (St. Jean) dır. İncili ilk değiştiren bunlardır.

1 — Filistinli olan Metta, İsa aleyhisselamı yalnız göğe çıktığı sene görmüş ve bundan sekiz sene sonra İskenderiye'de birinci İncil'i yazmıştır. Burada İsa aleyhisselam'ın veladetinde (doğumunda) görülen, şaşılacak şeyleri ve Yahudi padişahı Herod'un (Herodos), onu çocuk iken öldürmek istediğini; bunun üzerine annesi Hazret-i Meryem'in, oğlunu alıp Mısır'a götürdüğünü yazmaktadır. Metta'nın anlattığına göre, İsa aleyhisselam doğduktan sonra Beyt-i Makdis'e Şark tarafından üç mecüsi geldi ve:

— Bu günlerde dünyaya gelen sultan nerededir? Biz kendi memleketimizde onun yıldızını doğmuş gördük ki, bu onun dünyaya geldiğinin delilidir. Ona hediye getirdik, dediler.

Herod bunu işitince Yahudi ulemasını topladı. Bahsedilen çocuğu onlara sordu. Onlar da:

— Beni İsrail peygamberleri kitablarında bize haber vermişlerdir ki, Mesih aleyhisselamın doğuşu bugünlerde Kudüs'de Beyt-ül-Lahm'da olacaktır, dediler.

Bunun üzerine, Herod mecüsilere, Beyt-ül Lahm'e gidip, yeni doğan çocuğu aramalarını, buldukları takdirde kendisine bildirmelerini söyledi.

Her ne kadar onlara. «muradım onunla birleşmek, ona yakın olmak ve kulluk etmektir-» dediyse de: gerçekte öyle olmayıp, onu öldürmeye karar vermişti.

Üç mecüsi Beyt-ül-Lahm'e gidip, Hazreiti Meryem'i oğlu Hazret-i İsa (A.S.) kucağmda olduğu halde buldular. Hediyeleri verdiler İsa aleyhisselama secde ettiler. Geceleyin kendilerine bir melek gelip, İsa aleyhisselamın doğduğu yeri saklamalarını, başka bir yoldan geri dönmelerini emir ve işaret etti. Sonra Hazret-i Meryem'e, Herod'un hile ve suikasdını haber verdi ve İsa aleyhisselamı ahp Mısıra gitmesini tenbih etti. Hazret-i Meryem de öyle yaptı.

Metta'mn anlattığı bu hikaye ve sözler batıl ve esassızdır. Hakikatle hiçbir alakası yoktur. Böyle bir hadise hakikatte olsaydı, Herod İsa aieyhisselamı aramağa kendisi gider veya güvendiği bir kimseyi gönderirdi. Diğer üç İncili yazan, Luka, Markus ve Yuhanna kitablarında böyle bir şeyden bahsetmemişlerdir. Zaten Metta, İsa aleyhisselamın doğumunu idrak etmediğinden. bunu bilerek ifade etmeyip; belki bir yalancıdan işittiğini nakletmiştir.

2 — Gelelim Luka'ya: Bu adam Hazret-i İsa'ya (A.S.) yetişmemiş ve onu asla görmemiştir. Kendisi Hazret-i İsa'nın (A.S.) semaya çıkarılmasından sonra hıristiyan olmuş, hıristiyanlığı Pavlos'un yanında meyda gelmiştir. Bir yahudi olan Pavlos da Hazret-i İsa'yı (A.S.) ne görmüş, ne de onun asrına yetişmiştir. Pavlos zaten hıristiyanlarm en büyük düşmanı idi. O derecede ki, bir zaman, her nerede bir hıristiyan bulunursa yakalayıp, Beyt-i Makdis'e getirilmesi ve orada hapsedilmesi hakkında Kayserlerden emir çıkartmıştı.

Luka «Havarilerin Kıssaları» ([13]) adlı kitabında hikaye eder ki: Merkum Pavlos bir gün bir atlı ile dolaşırken güneş parıltısı gibi bir nura rast gelip, o nurdan bir ses işitmiş:

«— Ey Pavlos! Niçin bana zarar veriyorsun?»

---

[13] Bu hikaye, Luka'nm yazdığı «Amal-i Rusül» (Resullerin işleri) kitabının dokuzuncu babında yazılıdır. «Havarilerin Kıssaları» ta'biri o kitabın diğer bir adıdır. (Mütercim)

Pavlos demiş ki:

«— Seni bu zamana kadar görmediğime göre nasıl olur da sana zarar verebilirim?

Bunun üzerine nurdan:

— Benim ümmetime olan zararın banadır. Onlardan elini çek. Zira onlar hak üzeredirler. Onlara tabi ol. Felah bulursun cevabı gelince Pavlos sormuş:

— Efendim bu hususta bana bir emriniz var mı?

Nur cevap vermiş:

— Dımeşk (Şam) şehrine git ve «Enaniyye» adlı kimseyi sor.

Pavlos gidip, o adamı arayıp bulmuş. Hazret-i İsa'dan (A.S.) bu işittiklerini ona bildirmiş. Ondan, beraberce Hıristiyan dinine girmeyi istemiş. O da onun bu isteğini kabul etmiş. Merkumun Hazret-i İsa'ya (A.S.) imanı belli olduktan sonra şan ve şerefi artmıştır.

Bu hikayenin aslı yoktur. Veya şeytan hilesidir. Demek oluyor ki, Pavlos, Enaniyyenin, Luka'da Pavlos'un elinde hıristiyan olmuş ve İncili ondan almıştır. Halbuki, bunların ikisi de Hazret-i İsa'ya (A.S.) yetişmemiş ve görmemişlerdir, işte bu kadar karışık ve manasız sözler, Hıristiyanlığın batıl ve yalandan ibaret olduğuna açık bir delildir.

3 — Markos da Hazret-i İsa'yı (A.S.) görmemiştir. Hıristiyanlığı kabulü, Hazret-i İsa'nın (A.S.) semaya çıkışından sonra ve Havarilerden Petros'un Yananda olmuştur. İncili Roma şehrinde yazmıştır. Altıncı kısımda açıklayacağımız üzere Markos, diğer İncilleri yazanlara bazı mes'elelerde muhalefet etmiştir.

4 — Yuhanna ise, Hazret-i İsa'nın (A.S.) teyzezadesidir. Hıristiyanların dediklerine göre, Hazret İsa (A.S.) , bunun düğün ziyafetinde hazır bulunmuş ve suyu şaraba o zaman tahvil etmiştir. Hazret-i İsa'nın (A.S.) da ilk mücizesi bu imiş. Yuhanna bunu görünce zevcesini terkederek, din ve seyahatta Hazret-i İsa (A.S.) ’ya tabi olmuştur.

Onlar derler ki: Hazret-i İsa (A.S.) yahudiler tarafından öldürüleceğini anladığı zaman, teyzezadesi Yuhanna'ya vasiyet etti: Ey Yuhanna, annem hakkında Allah'dan kork ki, o senin annendir. Annesine de Yuhanna hakkında: O senin oğlundur. Onun hakkında Allah'ın gazabından sakın, dedi. Onu da annesine vasiyet etti.

Yuhanna dört İncili yazanlardan dördüncüsü olup, bu vak'ayı asla zikretmemiştir. Yuhanna İncilini Samos şehrinde, Yunan lisanı üzere kaleme almıştır.

İşte dört İncili yazan, tertip eden bu dört kişidir ki, asıl İncil-i şerifi bozan ve tahrif eden bunlardır. Açıktan açığa yalan söylemekten de çekinmemişlerdir. Hazret-i İsa'nın (A.S.) getirdiği yalnız bir İncildir ki, onda tenakuz, ihtilaf ve yalan yoktur. Dört kişinin yazdığı bu dört İncilde gerek Allah ve gerekse onun resulü Hazret-i İsa (A.S.) hakkında yalan ve iftiralar, tamamiyle birbirinin zıddı o kadar sözler vardır ki, bu husus malum ve meşhur olup, hıristiyanlar dahi inkar edecek kudrette değillerdir. İnşaallah bu hususta ait olduğu bahiste yeteri derecede bilgi vereceğiz.

Şu kadarını ilave edelim ki Metta, kendi İncilinin 12 inci fashnda hikaye ettiği üzere, güya Hazret-i İsa: (A.S.) «Benim cesedim vefatımdan sonra üç gün üç gece arzın içinde kalacak, Hazret-i Yünus'un ces'edi balığın karnında-kaldığı gibi» demiş.

Bu hikaye Metta'nın İncil'inde yazmış olduğu . iftira ve yalanların en açığıdır. Çünkü Metta, diğer İncil sahipleriyle şu hususta müttefiktir ki; Hazret-i İsa (A.S.), cuma günü saat altıda vefat etmiş, cumartesi gecesinin ilk saatinde defnolunmuş ve pazar günü sabahleyin ölüler arasmdan kalkmıştır.

Bu uydurma zan ve hesaba göre, Hazret-i İsa (A.S.) , arzın içinde yalnız bir gün ile iki gece kalmıştır. Metta'nın yukarda zikrolunan sözlerine göre ise: Hazret-i İsa (A.S.) , kendisinin, Yunus aleyhisselamın balığın karnında kaldığı gibi, üç gün üç gece arzın karnında kalacağım haber vermiştİr. Demek oluyor ki, Metta'nm naklinde yalan ve tenakuz olduğu apaçıktır.

Dört İncil sahibinin de, bu mes’ele hakkında yalan söylemiş oldukları şüphesizdir. Çünkü İsa aleyhisselam, kendisinin öldürülüp, bir gün iki gece, yahud üç gün üç gece medfun kalacağına dair, ne kendisi kimseye bir şey söylemiş, ne de Cenab-ı Hak İncil-i şerifde böyle bir şey haber vermiştir. Hakikat, Cenab-ı Hak'kın yüce peygamberine indirmiş olduğu, ulu kitabında beyan buyurduğu şekildedir: «Yahudiler Hazret-i İsa'yı (A.S.) ne öldürmüş, ne de çarmıha germişlerdir. Lakin nazarlaruida biri ona benzetilmiştir.» (Nisa Süresi: Ayet: 157)

Yine onların yalan ve çelişkilerine bir delil de; İncil sahibi Markos, Hazret-i Mesih efendimizin, ölüler arasından kalktığı sırada Havarilerle konuştuğunu ve hemen o gün sema'ya çıkmış olduğunu yazar. Luka ise «Havarilerin Kıssaları» adlı kitabında buna muhalefet ederek: «Hazret-i İsa (A.S.),

ölüler arasından kalktıktan tam kırk gün sonra semaya çıkmıştır» demiştir. işte bu delil, onların yalanlarını ve bu maddenin, zaten aslı ve esası olmadığım ortaya koyar. Kendinden başka ilah olmayan Allah'ü Teala'ya yemin ederim ki, Hazret-i İsa (A.S.) ne öldürülmüş, ne defnolunnıuş, ne de defninden bir veya kırk gün sonra kabrinden kalkmıştır.

«Allah'ın laneti yalancılar üzerine olsun.»

İKİNCİ KISIM

Hıristiyanların din ve itikadlannda mevcud ayrılıklar ve onların farkları hakkındadır.

Hıristiyanlar din ve mezheblerinde yetmiş iki fırkaya ayrılmışlardır. Birinci fırkanın itikadına göre — haşa — İsa aleyhisselam Allah'dır, halık ve baridir!... Yerleri, gökleri yaratmıştır... Şimdi onlara deriz ki:

— Siz yalancı ve kafir olmuş ve İncillerinize muhalefet etmişsiniz. Zira Metta İncilinin 26 ncı faslında söyle denilmektedir:

[*İsa aleyhisselam, yahudilerin kendini yakaladıkları geceden evvel Havarilere, ölüm kaygusundan dolayı: «Pek sıkıntıdayım, bayılacak haldeyim» deyip, sonra hüznü arttı, hali değişerek yüzüstü kapandı!... Ve ağlayıp yalvararak: «İlahi bu ölüm kasesinin benden sarf ve tahvil-i mümkünse; sarf eyle. Benim dilediğim değil, senin istediğin olsun.» dedi.*]

Bu hikayeye göre Hazret-i Mesih, bir insandır. Ölümden korkmakta ve aciz kalmaktadır. Ayrıca, «İlahi» hitabiyle yalvarmağa başlaması ile, bir ilahı, bir mabudu olduğunu ortaya koymuş olur.

Hıristiyanlar bir taraftan Hazret-i İsa'da mahluklara mahsus, korku ve hüzün gibi bir takım hallerin görüldüğünü söylerken; bir taraftan da, Allah'ın kudretinden şübhesi olduğunu ilave etmişlerdir. Çünkü «ölüm kasesinin benden sarf ve tahvili mümkün ise» demek, kudret-i ilahiden şek ve şüphe etmektir. Hazret-i İsa (A.S.) eğer, Cenab-ı Hakkın hiçbir şeyden aciz olmadığını biliyorsa, «mümkün ise» demesinin manası nedir? Yok eğer ölüm kasesinin kendisinden uzaklaşmasına, Cenab-ı Haktan kuvvet ve kudreti olmadığım biliyorsa, ona o hususta yalvarmasmın manası nedir? Allah Resulü, Cenaba Hakk'm kudret ve kuvvetinden hiçbir zaman sübhe etmez. Hakikat odur ki, İsa aleyhisselam. Allah'u Tealinin hiçbir şeyde aciz kalmıyacağını, kendilerinden mucize ve harika olarak her ne çıktı ise kudret-

i ilahiyye ile meydana gelmiş olduğunu yakinen bilirlerdi.

Böyle itikada saplanan hıristiyanlara yine şöyle denilebilir ki:

— Siz Hazret-i İsa'yı Allah tanımakla Yuhanna İncilinin 17 inci faslında olan beyanına da muhalefet etmiş olursunuz. Çünkü, bu fasılda Mesih aleyhisselamin yüzünü semaya kaldırıp, Allah'a yalvararak «Ya Rab! Ben, sana, duamı kabul kıldığından dolayı şükreder ve bunu sana itiraf ederim ve bilirim ki, sen benim duamı her zaman kabul buyurursun. Lakin ben sana şu cemaat için niyaz ve ricada bulunuyorum ki, onlar beni gönderene iman ederler.» denilmektedir.

Bu ifadeye göre Hazret-i İsa (A.S.), kendisinin Rabbi ve ilahı olduğunu itiraf etmiş, ona dua etmiş, yalvarmış, duasınm kabülünden dolayı da şükretmişür. işin hakikati böyle olunca, siz nasıl olur da «İsa (A.S.), yerleri, gökleri yaradan Allah'dır», diyebilirsiniz?

Aklı selim sahipleri yanında bundan daha çirkin bir şey olur mu?

Yine Yuhanna İncilinin beşinci faslında şöyle yazılıdır:

İsa (A.S.), yahudi taifesine: «Benim sözümü dinleyen ve beni gönderene iman eden cennete girer.» dedi.

Yine bu fasılda şöyle denilmektedir:

Yahudi taifesi İsa'ya (A.S.) «Senin dediklerine kim şehadet eder?» demiş; İsa aleyhisselam da onlara:

«Beni gönderen Rab bana şahiddir», diye cevap vermiştir.

İşte bu da, Hazret-i İsa'nın (A.S.) Allah tarafından gönderilmiş bir peygamber olduğuna delildir. Kendisini gönderene iman ile getirdiği ilahi emirleri yapanların cennete gireceğim haber vermiştir.

Hazret-i İsa'nın (A.S.), Allah olduğunu iddia eden hıristiyanların bu iddialarının çürük olduğuna bir delil daha gösterelim:

Markos İncilinin birinci faslında şöyle hikaye etmiştir:

[*Kudüs-i şerifde bir mecnun olup; ağzında bir cinni konuşurdu. İsa (A.S.) oradan geçerken cinni bağırdı: Ey İsa, dedi, ister misin ki bu cesedden beni çikarasın? Ta ki halk senin peygamber olduğunu bilsin. Ve ben de senin Allah tarafından gönderilmiş hak peygamber olduğunu bileyim, İsa (A.S.) da çıkması için emretmekle adam salim olarak kalkmış ve hazır bulunanlar hayrette kalmışlardır*.]

Bu da, pek açık olarak göstermektedir ta, Hazret-i İsa (A.S.), beşerdir ve peygamberler zümresinden bir peygamberdir. .

Hıristiyanların diğer bir fıı'kasının itikadı da şöyledir:

[*İsa aleyhisselam, Allah'ın oğludur. Hem ilah, hem insandır. Babası cihetinden ilah, anası cihetinden insandır. Yahudilerin onun insaniyyetini. ya'ni ademiyyet tarafını öldürmesiyle. insaniyyet cesedi kabre konuldu ve ulühiyyeti cehenneme indi. Oradan Adem, Nuh, ibrahim ve diğer bütün peygamberleri çıkardı. Onlar, babaları Adem'in. cennetteki yasak ağaçtan meyve yemesi hatasından dolayı, cehennemlik olmuşlardı. Bütün peygamberler. Hazret-i Mesih'in ul'uhiyyet cihetiyle. ademiyyet cihetinin birleşmesinden sonra beraberce semaya çıkmışlardır*.]

Bu itikad küfür ve ahmaklığın son derecesidir.

Bunlara deriz ki: Siz, Allah ve Resulü İsa aleyhisselam hakkında yalan söylüyorsunuz. Sizin bu yalanınızın delili, yine kendi kitablarınızdan Markos İncilinin on ikinci fashnda (29) yazılı olan fıkradır. Markos orada Hazret-i İsa'nın (A.S.) Havarilere» Bilin ve itikad edin ki, sizin semavi babanız, ya'ni şanı yüce olan Ulu Tannnız birdir ve tektir», demiş olduğunu nakletmiştir. Onların yalanlarına, Hazret-i İsa'nın (A.S.), kendi İncillerinde olan, bu şehadetinden daha açık bir şehadet olabilir mi?

Onlar bu sualler karşısmda dilsize donmüş ve helak yoluna sapmışlardır. Hıristiyanların diğer fırkaları da hep yalan ve küfür üzerine kuruludur. Fakat söz uzayacağından dolayı izahına lüzum yoktur. (Tevfik Allah'dandır.)

ÜÇÜNCÜ KISIM

Hıristiyananların bozuk kaideleri hakkındadır.

Hıristiyanlığın esas kaideleri beş tanedir:

1 — Vaftiz olmak.

2 — Teslise (üçlemeye) inanmak.

3 — «Uknum - ibn» in Hazret-i Meryem'in karnında, İsa aleyhisselamın cesedi ile cesedlendiğine inanmak,

4 — Kurbana inanmak.

5 — Papaza günah itiraf etmek,

Hıristiyan büyükleri bu beş esas kaide üzerinde ittifak etmişlerdir, içlerinden pek azı bundan ayrılmışlardır. Şimdi bu kaidelerin hepsini teker teker kendi İncillerinin referanslarıyla reddedeceğiz ([14]).

BİRİNCİ KAİDE: VAFTİZ OLMAK.

Bilindiği gibi İncil yazarlarından Luka, İncilinde Hazret-i İsa aleyhisselamın "Her kim olursa olsun cenhnete girecek, vaftiz olmayan kimse ebediyyen cehennemde kalacaktır", demiş olduğunu naklettiği için, hıristiyanlar vaftiz olunmadıkça cennete girmenin mümkün olamayacağma inanıriar.

Onlara soralım. ki:

— Peki, İbrahim, Musa, ishak, Yakub ve diğer bütün peygamberler (aleyhimüsselam) cennet ehli değil midirler?

— Elbette cennet ehlidirler, diyecekler.

— Bunlardan hiçbiri vaftiz olmadığı halde, nasıl cennet ehli olabilmişlerdir?

O zaman şöyle cevap verirler:

— Onların sünnet olmaları, vaftiz yerine geçmiştir.

— Peki, Hazret-i Adem, Hazret-i Nuh ve zurriyetine ne diyeceksiniz ki, onlar ne sünnet, ne de vaftiz olmuşlardı? Halbuki, kendi İncillerinizin açıklaması ve alimlerinizin ittifakı ile bunlar cennet ehlidirler!

Bittabi buna kat'iyyen cevap veremezler. Şunu herkes iyice bilmelidir ki, bu vaftiz usulü hıristiyanların, Allah'a ve peygamberlere iftira olarak İncillerinde uydurdukları şeylerdendir. Vaftiz şöyle yapılır: Her kilisede mermerden, yahud kefeki taşından bir havuz vardır. "Papaz o havuzu su ile doldurur. Üzerine İncilden biraz bir şey okur. İçine hayli miktarda tuz ve biraz da pelesenk yağı

[14] Hıristiyanlıkta bu beş esastan başka, istavroz çıkarmak, süretlere taşınmak, insanları şeytanın esirliğinden kurtarmak için Mesih, kendini feda etti, diye inanmak gibi bir takım sakat inançlar daha varsa da, bunlar onların asıl diyanetlerinden olmayıp putperestlikten gelme bir takım papazların ilavesi olarak sonradan ihdas edilmiş şeylerdir. Hatta bunlardan bazıları putperestlerce dahi red olunmuştur.

(Mütercim)

atar. Vaftiz olacak adam, eğer sonradan hrristiyan olmuş yaşh bir kimse ise onun vaftizine kendi zanlarında Allah'ın huzurunda şehadet etmek üzere, papazla beraber bazı ileri gelen hıristiyanlar toplanır, havuzun yanına gelirler. Papaz hıristiyan olacak adama:

«— Malumun olsun ki, Hıristiyan olmak, Allah'ı üçten biri olarak kabul etmek, vaftizsiz cennete girmenin mümkün olamıyacağına, Rabbimiz İsa, Allah'ın oğlu olup, anası Meryem karnında etleşmiş olmakla kendisi hem ilah, hem insan, ya'ni babası cevherinden ilah ve annesi cevherinden insan olduğuna; çarmıha gerilip, ölüp defnolunduktan üç gün sonra dirilerek kalkıp semaya çıkıp, babasının sağ tarafında oturduğuna, kıyamet günü halk arasmda hakim olacağına inanmak ve iman getirmektir. Sen de bunların hepsine inandın değil mi?»

Hıristiyan olan şahıs «Evet» deyince, papaz o havuzun suyundan bir avuç alır, o adama saçar ve der ki:

— İşte ben seni baba, oğul ve rühu'l-kudüs namma vaftiz, ya'ni takdis ve tathir ettim. Sonra bir mendil ile saçtığı suları siler. Bu suretle vaftiz bitmiş, adam hıristiyan olmuş olur.

Çocukların vaftizine gelince, o da şöyledir: Hıristiyan çocukları doğduklannın sekizinci günü vaftiz edilirler. O gün babaları onları alıp kimseye götürürler. Papazın önüne bırakırlar. Papaz çocuğa yukarıdaki akideleri ihtiva eden sözlerle hitap eder. Anne ve babası da çocukları tarafından «Evet» derler.

Bu şekilde vaftiz yapılan çocuğu ebeveyni alıp giderler. Çocuk hıristiyan olmuş sayılır,

—işte vaftiz olmanın usul ve şekli bundan ibarettir...

Bilmek lazımdır ki, papazların kilise havuzlarına senelerce evvel koydukları halde bozulup "kokmayan sular vardır. Bu hıristiyanlarm avam takımının hayretini mücib olur. Onlar bu hali papaz ile kilisenin bereket ve kerametine atfederler. Bilmezler ki, suyun bozulup kokmaması, tuzun çokluğu ile pelesenk yağındandır. Papazlar onu gece yahud halkın görmeyeceği bir zamanda yaparlar ki, bu da papazların hiyle ve desiselerinden biridir ([15]).

Ben de cahiliyyetim zamanında bu vaftiz ayininde bulundum ve bu işi ben de yaptım. Birçok

---

[15] Bu suyun Arapça ismi “El ma'müdiye” dir. Kamus mütercimi Asım Efendi merhum dahi buraya muvafık bazı malumat vermiştir.

adamı vaftiz ettim.

Allahü Teala'ya hamdolsun ki, beni hak ve irfana hidayet ve irşad etti. Muhammed aleyhisselamın bereketiyle zulmetten nüra çıkardı.

İKİNCİ KAİDE: TESLISE İMAN; (ÜÇLEME) ([16]).

Hıristiyanlarca cennete girmek, kendilerini dalalet ve küfre götüren önderlerinin, ya'ni sapık papazlannın anlattıkları üzere ancak teslise iman etmekle mümkündür. Şöyle inanırlar ki, haşa, Allah üçten biridir. İsa aleyhisselam Allah'ın oğlu olup; insanlık ve uluhiyyetten ibaret iki tabiatı vardır. O iki tabiat tek bir şey olmştur. Ülühiyyeti yaratılmış tam bir insan, insaniyyeti de yaradan ve yaradılmamış olarak bir ilah olmuştur.

Bazıları üçten murad; “Allah”, “İsa” ve “Meryem” dir, derler.

Her iki şekilde düşünenlerin de kafir olduklarında şüphe yoktur. Sırf yalan ve iftiradan ibaret olan ve çocuk aklının bile reddedip kabul etmediği böyle bir küfrü, bir parça aklı olanların, itikad olarak kabu edemiyeceklerinde şüphe yoktur. Hıristiyanların bu itikadlanna göre Hazret-i İsa'nın (A.S.) zatı, Allah, ilmi ve kudreti de, Allah'ın ilmi ve Allah'ın kudreti olması lazım gelir ki, bunun batıl olduğu hıristiyanların mukaddes kitabları ile de sabittir. Markos İncilinin 13 üncü faslında (32) şöyle deniyor:

[*Havariyyün Hazret-i İsa'ya (A.S.) saati, ya’ni kıyamet gününü sorduklarında: «O günü semada olanlar bile bilmez. Onu yalnız Babadan ya'ni Allah’dan başka kimse bilmez], demiştir ([17]).*

Bu söz, İsa'nın (A.S.) ilminin meleklerin ilminden de az olduğunu, kıyamet gününü bilmek ancak Allahü Teala Hazretlerine mahsus bulunduğunu, Cenab-ı Hak kendine neyi bildirmiş ise ancak onu bilebileceğini ikrardan ibarettir.

Metta İncilinin 26 inci fasimda da şöyle denilmektedir:

[Hazret-i İsa (A.S.), yahudiler kendisinin katline karar verdiklerinde o gece hali değişmiş, pek mahzun ve mükedder olmuştur].

Hüzün ve elem ile müteessir olan ne ilahtır» ne de Allah'ın oğlu.

Hıristiyanların bu kaidedeki “İsa'nın (A.S.), ulühiyyet ve insaniyyetinden ibaret iki tabiatı olup

---

[16] Teslis itikadının doğuşuna dair Hacı Abdi Beyin reddiyesinin yetmiş ikinci sahifesinde güzel ve mufassal bir makale vardır. Mütalaasını tavsiye ederiz. (M.)

[17] Hazret-i İsa'nın böyle söylediğini Metta dahi, İncilinin 34 üncü faslında (36) zikrediyor.

ikisi bir şey olmuştur”, sözünden daha şeni bir şey olamaz.

Bu sözün “Su ile ateş birleşip, tek şey olmuşlardır”, sözünden daha çirkin olduğunu, her doğru akıl sahibi teslim eder. Nur ile zulmet, ışıkla karanlık, birbirine zıt ve aykırı olup bir yerde bulunmaları muhal (imkansız) olduğu halde, zat ve sıfatlarıyla her şeyden müstağni; azamet ve büyüklüğünde mahlükata benzemekten münezzeh ve beri olan Cenab-ı Hakk'm yarattığı varlıklardan biriyle birleşip tek şey olmasım aklı selim nasıl kabul eder?

Acaba Hazret-i İsa (A.S.), insani bir varlık olduğu zaman ulühiyyeti nerede idi? Hıristiyanlar bu soruya: İsa'nın (A.S.) insaniyyetiyle ulühiyyeti birleşmiş ve yekdiğeriyle kaynaşmıştır, diyorlar!

Şimdi, kendi zanlannda, onun cesed ve insaniyyeti kırbaçlarla dövülüp, basma dikenler giydirildiğinde, bu iki kaynaşan cihetin arasım kim ayırmıştır? Kendisi, çarmiha gerilerek mızraklarla vurulup yaralandığı ve bunların tesiriyle feryadlar içinde ruhunu teslim ettiği sırada onun ulühiyyeti, insaniyyetinden nereye ayrılmış ve kaybolmuştur?

Halbuki kendileri derler ki; [*Onun ulühiyyeti. Öldürülüşü esnasında ondan ayrılıp cehenneme inmiş, oradan peygamberleri çıkarmıştır. O vakit insaniyyeti gömülü idi. Ta ki ulühiyyeti ona dönüp kabirden çıkardı. Ondan sonra birlikte semaya çıktılar..!*]

Bunların hepsi batıl ve beyhude davalar, akl-ı selimin kabul etmeyeceği bir takım küfür sözleridir. Hazret-i İsa'nın birleşik ve iki tabiattan meydana gelmiş tek bir şey olduğunu nasıl iddia edebilirler ki, kendi İncillerinde, Hazret-i İsa'nın (A.S.) yalnız insanlık tabiatı olduğuna delalet eden parçalar vardır. Ezcümle Metta İncilinin 13 üncü faslında (57) yazılı olduğu üzere; İsa Mesih, içinde doğduğu memleketinden başka yere gittiği zaman, insanların kendisini küçük görmeleri üzerine: «Peygamber ancak kendi şehrinde küçümsenir», demiştir. Bu sözle, Hazret-i İsa (A.S.) kendisinin ancak peygamberlerden biri olduğunu belirtmiştir. Peygamberlerin ise insanhk tabiatından başka bir tabiatları yoktur. Bunu. yahudilerin Hazret-i İsa (A.S.) aleyhine ayakalandıkları sırada. Havarilerin reisi olan Şem'ünüs-Safa’nın onlara hitaben söylediği şu sözler de teyid eder:

[*Ey İsrail oğulları sözüme kulak verin. Mesih bir ademdir ki size, Allah tarafmdan, kuvvet ve te'-yid ile ve Cenab-ı Hak'kın, onun elinde icra ettiği bir takım mucizelerle gelmiştir. Lakin siz ona iman etmediniz!*]

«Havarilerin Kıssaları» adlı kitabın ikinci faslında (22) aynen yukarıdaki şekilde yazılıdır. Bu kitap ise, Hıristiyanlar nazarında İncil gibidir. Artık, bundan daha çok itimada şayan hangi haber olur? Hem «Şem'ünü's-Safa» dan daha adil bir şahid nasıl bulunabilir? Hıristiyanlar, onun zikriyle bereket umarlar. Üstün fazilet ve meziyet sahibi olduguna inanırlar. Şem'ünü's-Safa ise, Hazret-i İsa'nın (A.S.) bir insan ve Cenab-ı Hak'kın kendilerini mucizelerle te'-yid buyurmuş olduğu, nebiler zümresinden, şanlı bir peygamber okluğuna; hatta Hazret-i İsa'nın (A.S.), elinde vuku bulan mucizelerin dahi hep kudret-i ilahi ile olup, Mesih'in kudreti ile olmadığına şehadet etmiştir. Doğruluğunda şüphe olmayan bu söz nerede? Onların *[ilahi İsa, kendi cesedi olan insani İsa ile birleşmiş ve etleşerek, yaratılmamış bir ilah olmuştur.*] sözü nerede? Bu inançta bulunanlar muhakkak ki kafir olmuşlardır.

Ey Allah'ın kulları, düşünün ki şeytan, bunların küfür karanlığı ile basiretlerini nasıl bağlamışda onlar aklen ve adeten imkansız olan böyle birşeye inanmışlar ve kendilerine bu rezil ve şeni inancı, uydurup aşılayan ilk şeytanlarına kapılıp, uymuş ve taklid etmişlerdir. (Onların halinden ve uğrayacakları akıbetten Allah'a sığınırız.)

Luka İncilinin son kısmında yazılı olduğu üzere, Hazret-i İsa (A.S.) kabirden kalktı. Talebesinden Filyofas ve Luka ile karşılaştı. Onlara: Size ne oldu ki, böyle mahzun duruyorsunuz? diye sordu. Talebeler onu tanımadan: Sen herhalde Kudüs şehrinde herkesten uzak ve garip kalmışsın ve bu günlerde Hazret-i Mesih (ki o sözlerinde ve işlerinde, Allah ve insanlar katında emin ve doğru bir zattır) hakkında cereyan eden işlerden haberdar olmamışsın, diye cevap verdiler. Bu da İsa aleyhisselam Allah'ü Teala katında doğru ve emin bir insan olup ne ilah ve ne de Allah'ın oğlu olmadığına talebelerinin şehadetidir.

ÜÇÜNCÜ KAİDE: OĞUL UKNUMUNUN, MERYEM KARNINDA. HZ. İSA (A.S.) İLE CESEDLENDİĞİNE İNANMAK

[*Cenab-ı Hak adem oğullarım, babaları Hazret-i Adem'in cennette yasak ağaçtan meyve yemesi hatasından dolayı, cehennemle cezalandırmıştır. Sonra cehennemden çıkarmakla haklarında şefkat ve adalet göstermiş oğlunu gönderip. Meryem'in karnında İsa'nın (A.S.) cesediyle etleştirmiştir. Bu suretle Hazret-i İsa (A.S.) , hem ilah, hem insan olmuştur. Anası cevherinden insan, babası cerherinden ilahtır. Lakin Hazret-i Adem'in ve zürriyyetinin cehennemden çıkmalarma kendi canını*

feda etmesinden başka bir çare ve vesile kalmadığı cihetle, kendi nefsim feda ederek, bütün halkı, şeytanın elinden kurtarmak için kendisini katil ve helak ile öldürmüştür. Üç gün sonra da dirilip cehenneme inerek, oradan Hazret-i Adem'i ve zürriyeti olan bütün peygamberleri çıkarmıştır.]

İşte bu şekildeki küfürler, onların esas itikadlarıdır. Bunu, onların ilk şeytanları ve yoldan çıkaranları kim ise hiçbir delile ve bir peygamber nakline dayanmaksızın yapmışlardır. Allah'ın peygamberleri böyle gülünç şeylerden ve apaçık tenakuzlardan münezzehtirler.

Hiç mümkün müdür ki, Halik-ı ezeli olan Hak Teala Hazretleri, ete ve kana inkılap etsin? Yahud, onun yerde veya gökte oğlu bulunsun? Ezeli ve ebedi olan Cenab-ı Hak yaradılmışlara mahsus olan hallerden ve sıfatlardan münezzehdir- Değişme, yenileşme, bir halden başka bir hale geçme, boşlukta yer tutma yaradılmışların vasfıdır. Bunlar ona nasıl isnad edilebilir?

O, eşi ve benzeri olmayan bir Allah'dır. Celali mukaddes, cemali yücedir. Fani olan bir beşere hiç hulul eder mi?

O, ölümsüzdür. Yüksek ve kudsi zatı; bir kadının karnına girer mi?

Hıristiyanlara soruyoruz:

Siz «İsa (A.S.) » nın—haşa— «Allah» olduguna inanır ve bu inançda olmayan hıristiyan değildir, dersiniz. Öyle mi?.. Onlar elbette «Evet» diyeceklerdir. O zaman bunlara deriz ki: Siz, hadis ve mahluk olan insanlardan birini, yaradıcı ve ezeli ilah olarak kabul ettiğinizden dolayı, muhakkak ki açık bir muhal ve büyük bir iftira üzerindesiniz.

Hazret-i İsa (A.S.) hakkında olan bu inancınız, beş noktada toplanır:

1 — Siz onu, ya bizzat ezeli bir ilah veya ezeli ilahın mesken ve mahalli kılarsınız.

2 — Hazret-i İsa (A.S.) kendi hakkında böyle bir şey söylemiş mi? Yahud size İsa (A.S.) dinini nakleden Havarileri ondan böyle bir şey nakletmişler midir?

3 — Siz onu, elinde meydana gelen bir takım mucizelerden dolayı ilah kılmışsınızdır.

4 — Onu, semaya çıktığı için ilah kılmışsınızdır.

5 — Babasız olarak meydana gelmesi hasebiyle, doğumu tabiat kanunlarına aykırı bir hadise olduğu için ilah etmişsinizdir.

Eğer onun doğumu garib ve acib olduğundan dolayı onu ilahlaştırıyorsanız bu husus Adem

aleyhisselamın ve meleklerin yaradılışından daha garib ve acib değildir. Çünkü Hazret-i Adem ana ve babasız yaradılmıştır. Melekler de ne ana, ne baba ve ne de maddeden mürekkep vücudları olmaksızın yaradıldıklan halde banlardan hiçbirine ilah denilmemiştir.

İsa aleyhisselamdan zuhur eden bir takım mucizelere bakarak ilah olduğunu savunmak, çok çürük bir ipe yapışmak demektir. Çünkü Hazret-i Elyase aleyhisselam bir ölüyü hayatlarında. diğer bir ölüyü de kendileri vefat ettikten sonra diriltmişlerdir ki, ahiret aleminde iken ya'ni ölümden sonra ölü diriltmek, hayatta iken ölü diriltmekten daha hayret vericidir, ilyas aleyhisselam da bir ölüyü diriltmiş ve bir ihtiyar kadının un ve yağını bereketlendirmekle, tam yedi sene dağarcığından un, şişesinden yağ eksik olmamıştır. Cenab-ı Hak'tan yedi sene yağmur yağdırmaması hakkındaki niyazı kabul edilmiş ve yedi sene yağmur yağmamıştır. Hazret-i İsa (A.S.) «Beş çöreği beş bin insana yedirmiş» se, Hazret-i Musa da sayıları altı yüz bini aşan kavmi için Rabbine dua etmiş ve onlara kırk sene bıldırcın ve helva yedirmiştir. Hazret-i İsa (A.S.) , deniz üzerinde yürümüşse, Hazret-i Musa da asasını denize vurup yol ayırmış, kavmiyle beraber karşıya geçmiştir. Onları takibeden Fir'avn ve askerleri ise boğulmuşlardır. Sonra israil oğullarının her bir kolu için ayrı ayrı olmak üzere bir kayadan on iki pınar meydana gelmiş ve Mısır halkına on türlü azap götünnüştür:

1 — Elinden asasını bırakınca korkunç bir ejderha olarak bütün sihirbazların yılanlarım yutması,

2 — Sularının kokması ve içinde bulunanların ölmesi.

3 — Üzerlerine kurbağalar musallat olup evlerinin onlara dolması.

4 — Vücudlarına kırk ayak denilen zararlı böceklerin üşüşmesi.

5 — Üzerlerine her nevi sineklerin gönderilmesi.

6 — Bütün hayvanların helak olması.

7 — Vücudlarında çıbanların çıkması.

8 — Şiddetli soğuklar yüzünden ağaçların kuruması.

9 — Bütün şehii'lerine çekirge yağması.

10 — Üzerlerine üç gün üç gece karanlık çökmesidir.

Eğer hıristiyanlar tarafından «Hazret-i İsa (A.S.) bizatihi ilahtır, çünkü semaya çıkmıştır», denilirse, biz de deriz ki, Hazret-i İdris ve Hazret-i İlyas aleyhisselamı da ilah yapmanız icabeder.

Çünkü sizce onlar da semaya çıkmışlardır. Ve eğer, İsa aleyhisselam kendisi tanrılık davasında bulunmuştur diyecek olursanız; çirkin bir yalan ve şeni bir iftirada bulunmuş olursunuz. Kendi İncillerinizde bu sözünüzü reddedecek şeyler vardır. Elinizde olan İncilde yazılıdır ki:

[*İsa (A.S.) , zannınızca haç'a gerildiğinde: «Allahım! Allahım! beni niçin terkettin?» demiştir.]*

Ve yine Hazret-i İsa aleyhisselamın «Beni size, Allah göndermiştir», dediği ve bu suretle kendisinin peygamberler zümresinden bir insan olduğunu ikrar ettiği İncilin nassıdır. Buna dair İncilleriniz de müteaddit nasslar vardır.

Bununla beraber Hazret-i İsa'nın (A.S.) haç'a gerilip de "Allahım! Allahım!" diye feryad ettiği haberi hakiki İncilin nasslarından olmayıp, belki kendi İncillerinin iftirasındansa da biz, sizin tenakuz ve yalanlarınızı basiret sahiplerine bildirmek için, onunla delil getirmişsinizdir.

Tevfik Allah'dandır.

DÖRDÜNCÜ KAİDE: KURBANA İMAN ([18])

Hıristiyanlık, kurban hususunda da küfürdedir, şöyle ki: Mayasız ekmeğe papaz bazı şeyler okumakla, o anda o ekmeğin İsa'nın (A.S.) cesedi; gene bir bardak şaraba papaz bir şeyler okuyunca, o anda o şarabın da İsa aleyhisselamın kanı olduğuna inanırlar. Bu hususta hıristiyanlarca yerleşmiş olan usul ve kaide şöyledir: Her kilisede kendilerince büyük bir papaz vardır. Her gün ona kilisenin diğer bir papazı, mayasız küçük bir parça ekmekle, bir kadeh şarap getirir. Büyük papazın onları okuması ile ekmek, aynen İsa; şarap da aynı İsa'nın kanı olduğuna itikad ederler.

Hıristiyanlar, bu batıl itikadı, Metta İncilinin 26 ıncı babından alırlar ki Metta orada şöyle hikaye eder:

[*İsa, ölmezden evvel, bir gün Havarileri toplamış, bir ekmeği parçalamış, her birine birer parça vermiş ve «Bunu yeyin, bu benim cesedimdir», demiş. Sonra bir bardak şarap getirmiş, Bunun için, bu benim kanımdır», demiştir*.]

---

[18] Bu kurban, Yunanlılar'm Efharsitya sdını verdikleri putperestlik devri ay inler inden kalmadır, ileride de açıklanacaktır.

Bu hikaye Metta İncilinde aynen nakledilir. Fakat, bu ekmek ve şarap hikayesi, Hazret-i İsa'nın (A.S.) vefatına kadar yanında bulunan Yuhanna'nın İncilinde mevcut değildir.

İşte bu da Metta'nın yalan ve iftiralarına delalet eden ihtilaflarındandır. Hıristiyanların itikadına göre:

[*O her kilise papazinin yaptırdığı ekmeğin her parçası, uzunluk, genişlik ve derinliğiyle İsa (A.S.) 'dır, İsanın (A.S.) cesedidir, isterse yüzbin parçaya bölünsün, en küçük parçası yine İsa (A.S.) dır.*]

Onlara denilse ki:

«İsa'nın uzunluğu — mesela — on, genişliği iki, derinliği bir karış idi. Papazın okuduğu ekmek ise üç karış gelmez. Nasıl olur ki, uzunluğu on, genişliği iki ve derinliği bir karış olan bir cesed, üç karış miktarında. olan bir şeyde olsun. Bu, her akl-ı selim indinde muhaldir.»

Hıristiyanlar buna cevap olarak:

— Ayna dünya kadar değildir. Ama insan aynaya bakınca büyük binaları yüksek kaleleri görebilir. Halbuki onlar aynadan bin kere büyüktür» derler.

Onlara deriz ki: .

— Aynada görülen arazdır, ceriaer değil- Siz ise, İsa'nın (A.S.) araz ve cevherinin o ekmekte olduğuna itikad ediyorsunuz ki, bu aklen muhaldir.

Bir de siz, Hazret-i İsa'nın (A.S.) göğe çıkıp — haşa —Allah'ın sağ tarafında oturduğuna inanırsınız. Şimdi acaba onun cesedini o ekmeğe indiren kimdir?

Bundan başka, İsa aleyhisselam bir ademdir. Sizin itikadınıza göre ekmeğin her parçasmda İsa'nm bütün cesedi mevcuddur, velev ki o ekmek yüz bin parçaya ayrılsın. Bu halde yüzbin İsa (A.S.) olmak ve belki bu husus her kilisede cari olduğundan kiliselerin adedince ve o ekmekler arttıkça sonsuz sayıda İsa (A.S.) bulunmak lazım gelir.

Bu inançda bulunan ve bu ayine iştirak edenleri, Cenab-ı Hak alemlere gülünç, şeytanlara maskara etmiştir.

(Allah bize kafidir ve O ne güzel bir vekildir)

Şimdi adı geçen kurbanın ne suretle yapıldığına ve bu hususda nasıl ibadetlerde bulunduklarına gelince, o da şöyledir:

Zikrolunan baş papazın emriyle, hizmetçisi gaayet has ve temiz hamurdan bir ekmek yapar. Onu, bir şişe şarap ile papaza götürür. Kilisenin çanını çalar. Hıristiyanlar çan sesini işitince ibadet için kiliseye toplanırlar. Saf saf olurlar. Papaz şarabın bir kısmım, bir gümüş kase içine ve has ekmeği de bir mendil içine koyarak safların önüne geçer. Güneşin doğduğu tarafa dönüp, ekmeği eline alır ve der ki:

[*İsa Mesih, yahudilerin kendisini yakaladıkları gece mübarek eline ekmek alıp, gözlerini semaya ve her şeye kaadir olan Cenab-ı Hakka kaldırarak. lazım gelen duayı yaptıktan sonra, ekmeği kırıp Havarilere parça parça verdi. Onlara «Yiyin, bu benim cesedimdir, dedi*.]

Kilisenin papazı böyle söyledikten sonra, bizatihi ekmeği, hakikaten İsa'nın (A.S.) cesedi bilerek ve İsa'yı (A.S.) Allah'ın oğlu tamyarak, ekmeğe secde eder. Ve secde de ona şöyle hitap eder:

[*Sen, yerlerin ve göklerin ilahı olan İsa'sın! (A.S.) Sen Meryem'in karnında cesedlenen zatsın! Sen, bütün alemlerden evvel doğan Allah'ın oğlusun! Sen, bizi kendin için şeytanların elinden kurtaracaksın! Sen, semada pederinin sağ tarafında oturansın! Sana dua ederiz ki, beni ve kendi kanınla kurtardığın ümmetim mağfiret edesin.*]

Böyle söyledikten sonra, o ekmeği cemaat saflarına arz ve izhar eder. Onlar da secdeye kapanırlar. Ondan sonra papaz eline şarap kupasmı alıp, cemaate hitaben:

[*Rabbimiz İsa, ölümünden evvel eline bir kase şarap, alıp, onu Havarilere vermiş ve «için, bu benim kanmıdır» demişti*!], diyerek o şaraba secde eder. Sonra kalkıp, onu cemaate arzedince onlar da secde ederler. Bu işler bittikten sonra papaz o ekmeği yer ve şarabı içer. İncilden biraz bir şeyler okuyarak dua eder ve böylece dağılırlar.

İşte hıristiyanların dua ve kurbanları budur.

BEŞİNCİ KAİDE: PAPAZA GÜNAH İKRARI

Hıristiyan itikadına göre, papaza günahlarını ikrar etmedikçe, cennete girmek mümkün değildir. Hatta papazdan bir günahını saklayan kimsenin, diğer inançları kendine fayda vermez. Bunun için hıristiyanlar, her sene perhizleri zamanında kiliseye giderler. Bütün günahlarım papaza itiraf ederler.

Diğer vakitlerde kimse gidip de papaza günah itiraf etmez ([19]). Hasta yatağında yatanlar, papazı davet etmek suretiyle itirafta bulunur. O da onları af ve mağfiret eder.

Hıristiyanlarca papazın afvetiği günahın, Allah katında da affedilmiş olduğuna itikad edilmektedir. Bundan dolayıdır ki, Roma şehrinde olan ve kendi zanlannca, İsa'nın (A.S.) yeryüzünde halifesi bulunan papa, dilediğine günahlarını mağfiret, cehennemden kurtarmak ve cennete sokmak beratını vermekte, bunun karşılığı olarak da, birçok para ve mal almaktadır. Papanın diğer memleketlerdeki kaymakamları bulunan papazlar da, böyle mağfiret, cehennemden çıkarma, cennete sokma beratları verirler. O beratları da yanlannda saklarlar. Öldükleri vakit, o beratı kefenlerine koyarlar. O beratla muhakkak cennete gireceklerine inanırlar. Bu da, papazların mal toplamak için yaptıkları hilelerdendir.

Onlara denilse ki:

— Bunu niçin yapıyorsunuz? Size İsa aleyilisselam böyle bir şey emretmemiş. Onun Havarileri, ona asla günahlarını itiraf etmemişlerdir. Halbuki kendi inancınızca «Allah» ve «Allah'ın oğlu» olmak cihetiyle günahları bağışlamağa bütün ruhbanlardan daha ehil ve haklıdır. Bir de, şüphe yoktur ki günah çıkaran papaz da, sizin gibi bir insandır. Belki onun sizden daha çok günahı vardır. Hususiyle kendi rey ve iradesiyle sizi sapıtmış ve küfre vardırmıstır. Şimdi onun günahını kim çıkaracaktır?

Fakat sizler bir takım kör ve görgüsüzlersiniz. Sizin papazlarınız sizden daha kördür. Körü, kendi gibi bir kör yedecek otursa felakete düşmek mukadderdir. Siz ruhbanlarınızla beraber ebediyyen cehennem ateşine düşeceksiniz. Çünkü sizin küfür ve şirkinizle beraber günahlarmızın bağışlanacağına dair ümidinizi Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'inde «Allah, kendisine şirk koşulma günahını afvetmez» ([20]) mealindeki buyruğiyle kesmiştir. Bundan . dolayı Cenab-ı Hakk'ın sizi bağışlaması bu sadık haber gereğince imkansız olmuştur. Artık papazların sizi afvetmesi mümkün değildir. Bu haliniz şeytan ve avanesinin elinde maskara olmanıza sebeptir.

(La havle vela kuvvete illa billahil aliyyil'azim. Kuvvet ve Kudret ancak Cenab-ı Hakk'ındır. Ondan başka kim günahları afvedebilir?)

---

[19] Bu usul, katolikliğe göredir. Ortodokslarda ise senede dört defa günah itiraf etme vardır.

[20] Nisa Süresi, Ayet: 116.

DÖRDÜNCÜ KISIM: HİRISTIYANIARIN AKİDE VE ŞERİATLARININ TENKİDİ

Bütün hıristiyanlar, bugüne kadar aşağıda açıklayacağımız akideye bağlana gelmişler ve onu terk etmemişlerdir. Bu inançların hepsi batıl ve küfürdür. Bir kısmı diğer bir kısmını ifsad ve yalanlar. Bu inançları, onlara tertib edip yazan kendi eski adamlarından ve Roma şehri ahalisinden Şem'ünüs-Safa'dır ([21]). Akide ve şeriatlannin esası göyledir:

[*Bır ilah babaya inanırız ki, her şeyhin maliki görülen ve görülmeyen şeylerin yaradıcısıdır. Yine Rab olan Mesih'e inanırız ki, Allah'ın oğludur. Ve bütün yaradılmışların ilkidir. Bütün alemlerden evvel babasmdan doğmuşdur. Yaradılruş değildir. Babasının cevherinden hak ilahdır. Onun eliyle butün alemler vücud bulmuştur. O her şeyin yaradıcısdır. Ey insanlar! O bizim kurtuluşumuz için gökten inmiş, Ruhu'l-kudüs'den cesedlenip insan olmuş. «Meryem» ona hamile olmuş ve »Meryem» den doğmuştur. Elemler, ıztıraplar çekmiş, Kıral Pilatos zamanında çarmiha gerilerek öldürülmüş, kabre konulmuş, peygamberlerin yazdığı üzere, defninin üçüncü günü ölüler arasından kalkmıştır. — Peygamberler böyle muhal bir şeyi söylemezler, bu apaçık bir iftiradır — Sonra göğe çıkmış, babasmın sağ tarafina oturmuştur. Bir kere daha ölüler ve diriler arasında hüküm ve kaza etmek üzere gelecektir. inanırız o Rühu'l-kudüs'e ki. baba iie oğuldan çıkar ([22]). Ve onunla peygamberler konuşurlar (ya'-ni vahiy vasıtası olur), iman ederiz vaftize ki, günahları mağfiret eder. Ölümden sonra bedenlerimizin dirilip, ilelebet yaşayacağına iman ederiz*.]

Bu sözlerin yekdiğeriyle olan tenakuz ve aykırılığına gelince:

1 — Başta; [*Bir olan babaya inanırız ki, her şeyin maliki, görülen ve görülmeyen şeylerin yaradıcısıdır. Yine Rab ve bir olan «Mesih» e inanırız ki, Allah'ın oğludur ve babası cevherinden hak ilahtır*] deniliyor. Burada önce Cenab-ı Hakk'ın birliğine şehadet olunup, sonra Mesih'in Allah'ın oğlu, onun da babası cevherinden ilah olduğu söyleniyor. Bu, Allah'a ortak koşmanın ve küfrün en son derecesidir. Hiç şüphe yok ki, Cenab-ı Hak birdir, ortağı ve benzeri yoktur. Hıristiyanların her türlü şirk isnad ve küfürlerinden münezzehdir.

2 — Önce [*Allah her şeyin yaradıcısıdır] denilip, sonra; [İman ederiz ki, Mesih, her şeyin yaradıcısıdır, bütün alemler onun eliyle vücud bulmuştur.*] deniyor. Allahü Teala ile beraber —haşa—

[21] Şem'ünü's-S af a daha önce çok geçtiği nzere Havarilerin reisi dedikleri Petros'dur.

[22] Bu husus Doğu ve Batı kiliseleri arasında ihtilaflıdır. Doğu kilisesine göre Ruhu'l-kudüs, yalnız babadan çıkar.

başka bir yaradıcı daha iddia olunuyor ki, bundan daha büyük bir tenakuz olamaz.

3 — Evvela [*Allah gökten ve görülmeyen şeylerin yaradıcısıdır], denilmektedir. Bu sözün içine Hazret-i İsa (A.S.) da dahildir. Çünkü Hazret-i İsa. (A.S.) yaradılmısların ya görülen kısınındandır, ya da görülmeyen kısmındandır. Hal böyle iken sonra: [Mesih her şeyin yaratıcısıdır. Yaratılmş değildir*], demek apaçık bir tenakuzdur.

Hıristiyanların bu iddialarım hayvanlar anlayacak olsa onlar bile bunu red ve inkar ederlerdi. İlahi hidayetin kesilmesinden ve şeytanın şerrinden Allah'a sığınırız. Çünkü şeytan bunlarla istediği gibi oynamış ve cehenneme sürüklemiştir.

4 — [*Mesih, alemlerden evvel babasmdan doğmuştur ve bütün yaradılmışların ilkidir*] deniyor, İsa aleyhisselam kendisi doğmadan evvel eşyayı nasıl yaratabilir? Yahud doğduktan sonra, henüz süt emen bir çocuğun eşyayı yaratması mümkünmüdür? Acaba kendisi doğmadan, icad olunmazdan evvel yerleri, gökleri ve bütün mükevvenatı. kim idare ederdi? İsa (A.S.), yaradılmışların ilki olabilir mi ki, hristiyanların zanlarınca bütün yaradiinuşlann yaradanı odur. Çünkü ilki demek, önce vücuda gelen demektir.

İşte, hıristiyanların akideleri hep böyle tenakuz ve muhaller üzerine kurulmuştur. Çünkü Mesih aleyhisselanun hem ezeli, kadim bir yaratıcı olduğuna, hem de Meryem'in kendisine hamile olarak onun karnından doğmuş olduğuna itikadda bütün Hıristiyanlar ittifak ederler. Bütün bu itikadlarıyla Allah kendilerini akılların gülüncü ve şeytanların sevinci olmak derekesine düşürmüştür, insan, mahluk olmak, akıl ve fikir sahibi olmak itibariyle böyle bir itikadda nasıl bulunabilir? Bir taraftan «Mesih, babası cevherinden hak ilahtır», denilip, sonra da «gökten inmiş ve Meryem'in karnında cesedlenmiştir» deniyor. Bu sözden açıkça anlaşılıyor ki, İsa aleyhisselam zaten gökte olan bir cevherden cesed imiş de, sonra gökten inip Meryem'in karnında cesedlenmiş. Şaşılacak şey, cisim ve cevherin cesedlenmesinde değil, cisim ve cevher olmayan Cenab-ı Hakk'ın cesedlenmiş olmasındadır. Cesedlerin, cevherlerin, arazların yaradicısı olan Allah, kendisinin ondan Mesih meydana gelecek bir cevheri olmak, yahud parçalanarak Meryem'in karnında kan, bevil ve kazuratiyle karışmış ve birleşmiş bir cüz'ü bulunmaktan münezzehtir. Bu kafirlerin Cenab-ı Hakk'a dair vaki cür'etleri ne büyük ve O'nun hilmi ve merhameti ne çoktur. Hamd olsun Allah'a ki, beni Hıristiyanlığın bu batıl akidelerinden

kurtardı. Müslümanlığın her türlü küfürden münezzeh, yüksek prensip ve inançlarına mazhar kıldı.

Şurasını kaydedeyim ki; hıristiyanların mukaddes tanıdıkları kitablarda bu itikadları ve Hazret-i Mesih hakkında küfre delalet eden diğer bütün akideleri red ve iptal eden hükümler vardır. Luka, Havariler kıssasının dördüncü babında (24) şöyle söylemektedir;

[*Alemleri, bütün mevcudatiyle beraber Allah yaratmıştır. Yerlerin ve göklerin Rabbi O'dur. Kendisi insanlar tarafından yapılmış heykellerde bulunmaz. Eşyadan hiçbir geye muhtaç değildir. Zira insanlara ve cesedlere ruh veren O'dur. Bizim mevcut hayatımız onunladır. İnsanların içinde bulunduğu ve muhtaç olduğu şeyler ondandır*.]

İşte Luka'run bu anlattıkları ilahi kitabların ve peygamberlerin söylemiş oldukları sözlerdir. Bundan anlaşılıyor ki, hıristiyanların bütün inançları uydurma, küfür, muhal ve tenakuzdan ibarettir. Bunları ne ilahi kitablardan ve ne de büyük peygamberlerden almışlardır. Ancak bir takım kafir ve günahkar kimselerin meydana getirdiği batıl ve sapık bir yolun peşine düşmüşlerdir.

Bunlara denilse: — Sizin büyükleriniz arasıda ihtilaflı olmayan şu batıl itikadların bir peygamber tarafından bildirilmediğini ve bir ilahi kitabta bulunmadığını bildiğiniz halde, nasıl olur da bunların hak ve doğru olduğunu iddia edersiniz? Bütün bu itikadlarınız hak mıdır, batıl mıdır?

Eğer, «Bazısı hak, bazısı batıldır!» derlerse:

Biz de deriz ki: — Kendi akidelerini kendileri yıkmış olurlar. Çünkü batıl olan bir itikadla Allah'a diyanet olmaz.

Eğer derlerse «Hepsi haktır'»

O takdirde Mesih'in önceden yaradılmış ve doğmuş olduğunu, onu ve görülüp *görülmeyen bütün eşyayı Allah'ın yaratdığını itiraf etmiş; sonra da. [Mesih*, Allah'dır, her şeyi yaradandır], demek süretiyle tenakuza düşmüş olurlar ki, böyle büyük bir tenakuz içinde hiçbir şey de hak olamaz.

Bir de [*Mesih babası cevherinden ilahtır*], sözleri —haşa— mümaseleti (eş denkliği) iktiza eder. Bu halde acaba birine babalık, diğerine oğulluk kim tahsis etmiştir? Niçin biri baba diğeri oğul olmuş da aksi olmamıştır? Bu hususu kendilerinden sormak icabeder.

BEŞİNCİ KISIM:HAZRET-İ İSA (A.S.) NIN İLAH OLMAYIP, MAHLUK BİR İNSAN VE

BİR PEYGAMBER OLDUĞU BEYANINDADIR.

Hıristiyanların, «İsa Allah'dır. Allah'ın oğludur. Mahlukatın yaradanıdır», gibi küfre varan itikadlarını], zaten, eldeki dört İncilin müellifleri de red ve iptal etmişlerdir. Ezcümle:

l — Metta İncilinin birinci babında [*Hazret-i Mesih'in nesebi Mesih ibni Davud ibni İbrahim» (İbrahim'in oğlu Davud'un oğlu Mesih)*] diye kaydedilmiştir. Bu açıklama, Mesih aleyhisselamın, Yehuda ibni Ya'kub ibni İshak ibni İbrahim (İbrahim'in oğlu İshak'ın oğlu Ya'kub'un oğlu Yehuda) soyundan olmak üzere, Davud aleyhisselam zürriyeti kuşağından doğduğunu söylemektedir. Nesli, Adem oğullarından olduğu bilinen bir kimse, hiç şüphesiz Ademi olur. Zira, Cenab-ı Hak kadim ve ezeli olup, ne kimseyi doğurmuş, ne de kimseden doğmuştur. Kendine benzer kimse yoktur ve kendinden maadası hadistir (sonradan olmuştur).

— Yine Metta iİncilinin 19 uncu babında (16-17) zikredildiği üzere [*Bir gün bir kimse İsa'a "Ey iyi ve hayırlı öğretici!" diye hitap ettiğinde İsa (A.S.) ona "Bana niçin iyi diyorsun? İyi ancak Allah'dır", demiştir*.]

Bu söz, Hazret-t İsa'nın (A.S.) gaayet mütevazi oluşundan, Rabbına. Halikına olan hürmet ve edebinin sonsuzluğundandır. Gerçek böyle olunca. nasıl olurda Hazret-i İsa (A.S.) Cenab-ı Hakka ortak koşulabilir?

3 — Yuhanna İncilinin 17 inci babında (1-3) [*Mesih, gözlerini semaya kaldınp yegane yaradıcı olan Allah'a dua ile, "insanlara senin biricik yaradıcı olduğunu ve beni peygamber olarak gönderdiğini bilmek vacibdir" dedi*], diye yazılıdır.

Bu fıkrada Hazret-i İsa'nın (A.S.), kendisinin Allah tarafından, O'nun birliğini insanlara tebliğ etmek üzere gönderilmiş bir peygamber olduğunu, Allah'ın «bir ve yaradıcı» olup O'ndan başka yaradıcı olmadığım itiraf etmesinden ibarettir. Hazret-i İsa'nın (A.S.) ve diğer bütün peygamberlerin (aleyhimüsselam) haber verdikleri şey de budur.

Eğer burada Hıristiyanlardan biri diyecek olsa;

[*İsa, kendisinin gönderilmiş bir peygamber* olduğunu itiraf etmiş ama, başka bir yerde de, ezeli ve yaradıcı olduğundan bahsetmiştir].

Buna karşı cevabımız şöyle olur:

— Bu, ona iftiradır. Hazret-i İsa (A.S.)ondan ve kendisine onu isnad edenlerden beridir. Siz, iki nass arasındaki fahiş tenakuza göz yumuyorsunuz. Çünkü Hazret-i İsa (A.S.), kendisinin Allah tarafından yaradılmış bir beşer olduğunu ikrar ve itiraf etmiştir. Doğru olan da budur. Hakikat böyle iken «O yaradıcıdır» demek fuzuli ve beyhude bir iddiadır.

4 — Metta İncilinin dördüncü babında: [*Şeytan, Mesih'in kendisine secde etmesi için davette bulundu; Ona dünyanın memleketlerim ve güzelliklerini gösterip: «Bana secde et, bunların hepsini sana vereyim», dediğinde, Mesih ona: «Her insana AIlah'dan başkasına ibadet ve secde etmemek yazılmıştır» diye cevap verdi.*], yazılıdır.

Eğer Hazret-i İsa (A.S.) ilah olsaydı, şeytan ona böyle söz söylemeğe cesaret edemezdi. Bu sözüyle Hazret-i Mesih, varlığı vacib olan Allahü Teala'dan gayrıya secde edilmiyeceğini bildirmiştir.

Bütün bu yaptığımız istidlaller, hıristiyanlara itikadlarının yanlış olduğuna dair, kendi İncillerinden delil getirmekten ibarettir. Yoksa gerek Hazret-i İsa (A.S.) ve gerek diğer peygamberler (aleyhimüsselam) şeytanın batını ve gizli vesveselerinden beri ve masumdurlar. Şeytan, onu kendisine secde etmek gibi açık bir küfre nasıl davet eder? Bu, açıktan açığa tasallut demektir. Bunları, İncillerin müellifleri uydurmuş ve bu halleri Hasret-ı Mesih'e layık görmüşlerdir.

5 — Yine Yuhanna İncilinin 20 inci babının 17 inci fıkrasmda [*İsa, Havarilere: «Ben babama ve babanıza, Allah'ıma ve Allah'ınıza giderim» dedi*], diye yazılıdır.

«Babama ve babanıza» tabirinin manası. o zamanın ıstılahına göre «Benim ve sizin malikiniz» demektir.

Eğer onlar: «Allah, İsa'nın (A.S.) bu sözü gereğince babasıdır», diyecek olurlarsa, biz de onlara deriz ki:

— Bu suretle Allah sizin de babanız olmak lazım gelir. Çünkü «Baba ve babanıza» demiştir. Ondan Hazret-i İsa (A.S.) her şübheyi ortadan kaldırmak üzere «Allah'ıma ve Allah'ınıza» diye bir açıklamada bulunmuş ve kendisinin ulühiyyet davası ettiğine delalet eder bir taraf bırakmamıştır.

6 — Metta İncilinin onuncu babında (40): İsa (A.S.) Havarilere hitaben: *[«Sizi kabul ve iva eden. beni kabul ve iva etmiş olur. Beni kabul eden, beni peygamber olarak göndereni kabul etmiş olur», dedi*] diye yazılıdır.

7 — Yuhanna dahi İncilinin beşinci babmda (30): [*Hazret-i İsa «Ben kendi isteğimle amel etmek için değil, beni gönderenin irade ve İsteğiyle amel etmek için geldim» dedi*], diye yazılıdır.

8 — Markos da İncilinin 15 inci babında İsa (A.S.) çarmıhta iken: *[«Allah'ım Allah'ım! Beni niçin terk ettin?» diye bağırdı ve dünyada son sözü bu oldu*]. şeklinde yazılıdır. Tabiatiyle bunlar İncil müelliflerinin uydurmalarıdır. Cenab-ı Hak, peygamberlerini asla terketmez..

Cenab-ı Hak'kın onu terketmesi ve bunun neticesi yahudilerin onu öldürmesi, Hazret-i İsa'nın (A.S.) yüksek şahsiyetini ancak küçültür. Fakat bunlar, İncillerinin nassları olduğundan biz onlarla kendi aleyhlerine delil getiriyoruz.

Bu nasslarda, Hazret-i İsa (A.S.) ulühiyyet iddiasında bulunmuyor. Bil'akis, işkence esnasında dua ve sığınacak ilahı olduğuna kendisinin ikrar ve itirafıdır.

İşte, bu ikrar ve itiraf ile, hıristiyanların Hazret-i İsa'ya isnadları yalanlanmış olur.

9 — Luka İncilinin sonunda şöyle yazılıdır;

[*Mesih kabrinden kalktıktan sonra Havarilerin arasına girdi. Onlar o zaman bir evde toplanıp, kapısını kapamışlardı. Havariler onu aralarında gördükleri gibi korktular. Meleklerden, yahud cinlerden bir ruh zannettiler. Mesih onların bu korku ve telaşlarını anlayınca: «Yahu beni tecrübe edin ve bilin ki ruhani varlıklarda bende gördüğünüz gibi et ve kemik olmaz» dedi*].

Burada da Hazret-i İsa'nın (A.S.) et ve kemikten, hayvani maddeden oluşmuş ve Allah'lıktan uzak olduğu söylenmiştir. Onların İsa aleyhisselam, öldürülüp defnolunduktan sonra tekrar dirildiği ve semaya çıktığı şeklindeki iddiaları boş bir dava olmaktan öteye geçemez. Fakat biz kendi İncil nasslariyle «İsa Allah ve Allah'ın oğludur» diye vaki olan iddiaları aleyhine delil getirmekle yetiniyoruz.

Şmdi her kim «Mesih aleyhisselam Cenab-ı Hakk'ın bir kulu olup enine boyuna büyüyerek olgunluk çağına gelince Allah onu peygamber olarak göndermiştir derse, muhakkak o kimse Hazreti Mesih'in talebelerinin ve Havarilerinin sözlerine uymuşlar. Buna muhalaefet edenler apacık küfrün içindedirler.

Bu muhalifler, bütün akıl sahipleri yanında son derece kötü bir durumdadır. O da Mesih'in et ve kan olmakla beraber onların itikad ettiği gibi ezeli yaradan olmasına göre. Ma'bud olan Rabbin bir

parçasınm ezeli yaradan, bir parçasının da yaradılmış olmasıdır. Çünkü Mesih, İncilerinin nasslariyle kendinin et ve kan olduğunu söylemiştir- Et ve kan ise dünyaya ait bir hususiyet olan yiyip içmeden meydana gelir. Onların «Kainatı yaradan İsa'dır», iddialarma göre. dünyayı yaradan ve dolayısıyla Hazret-i İsa'yı (A.S.) yaradan yine kendisi ohır. Zira o da kendisinin mahluku bulunan dünyadan bir parçadır. Bu ise iftira olan davaların en kötüsüdür. Ve insan hayalinde suret bulabilen tasavvurların en uzağıdır. Buna itikad edenler Hak'ka yüz çevirmiş, küfür ve sapıklık yolunu tutmuşlardır. Böylece Cenab-ı Hak'kın gazabına müstehak olarak kendilerini felaket uçurumuna atmışlardır.

Yine onların itikadınca her şeyin yaradıcısı olan Hazret-i İsa (A.S.) dünyanın bir mikdarı, bir parçası olmak lazım gelir. Bir şeyin bir mikdarı ancak onun bütün mevcudu olduktan sonra bulunabilir. O halde mevcud ve makul olmayan şey hiç demektir. Bu söze göre dünyanın yaradıcısı yokluktur, vücud (varlık) değildir ve meçhuldür.

Kuvvetle tahmin ediyorum ki, bu itikadın sahibi ve mucidi, onları mahsus, dalalete sürüklemek kasdiyle uydurmuş, hıristiyanları en fena imkansızlıklar üzerine kurulmuş görüş ve fikirleri kabüle müstait bulmuş ve maskara etmiştir.

Onlara denilebilir ki: Mesih, birinci İncilin kaydettiği üzere, tırnaklarını, saçlarını kesmiş, vücudu büyümüş ve gelişmiştir. Eğer, onların itikadlarınca, Mesih aleyhisselam ezeli yaradan ise, saç ve tırnak gibi şeyler de onun eczasındandır. Bu parçalar kendi bütününden, ya'ni ezeli yaradandan ayrılmış ve yok olmuşlardır. Halbuki yokluk ve mahvolma bütünün bir parçasında kalmaz, her parçaya sari olur, yayılır. Parçası ve bütünü olan zat hududlu ve cihetlidir. Kendisine sınır ve mekan olacak seylere muhtaçdır ve ondan müstağni değildir. Ezeli yaradıcı olan Hak Teala Hazretleri ise akli delil ve senetlerin, nakli nassların şehadeti üzere ne cevher ve arazdır, ne de parçalanabilen bir bütündür. Kadim ve ezeli olan Allah parçalanma kabul etmez, kendisine hiçbir yönden noksan ve değişiklik arız olmaz. O, mutlak ganidir. Bütün mahlükat her hal ve zamanda O'na muhtaçtır. Allahü Teala kendisini tavsif buyurduğu gibi (Şura Süresi, 11 inci ayetinde): «Yer yüzünde ve gökde Allahü Teala'ya benzeyen hiçbir şey yoktur. Yani hiçbir şey var olmakta ve bütün sıfatlarında O'nun gibi değildir. O, her sesi işitir ve her şeyi görür.»

Yine onlara denilebilir ki: Sizin şu ezeli yaradıcı itikad ettiğiniz Mesih bir beldede oturuyor ve

orada yaşiyor mu idi? Onlar inkara kaadir olamzlar. Çünkü Metta ve Luka İncilleri İsa'nın (A.S.) Kral Heredos zamanında, yahudilere ait olan Beytü'l-Lahm'de doğup, sonra Kral Pilatos zamanında öldürüldügünü açıklamışlardır- Her kim ki zaman ve mekanla mukayyeddir, zaman onu geçmiş. mekan onu kuşatmıştır: bu hal şanda olan zat mahluktur. Onun bu suretle mahluk olduğu sabit olunca, Hazret-i İsa'nın (A.S.) Hak ilah ve her şeyin yaradıcısı olduğuna inananların itikadları batıl ohır.

Kat'i surette biliyoruz ki, zaman mahluktur ve Mesih'den evvel mevcuddur. Şimdi nasıl olur da zaman, yaradıcısmdan önce mevcud olabilir ve mekan kendi yaradanını muhit bulunabilir? Her ne ki, zaman içinde mevcud olmuş, zaman ve mekan onu ihata etmiştir, o mahlukun ta kendisidir. Mesih aleyhisselam yaradılmışların en şereflilerindendir. Çünkü kendisi insan oğlu insandır. Cenab-ı Hak da küfredenlerin isnad ve iftiralarından münezzehtir.

Burada Allah'ın yardımıyla benim anlattığım şeyler, hıristiyanların din ve şeriatlarının fesadı, akidelerinin batıl oluşu hakkındadır. Allah'a binlerle şükürler olsun ki, beni bu batıl akidelerden kurtardı. Hak dini bana nasib etti. Müslüman olanlar ne bahtiyar insanlardır. Allah'ı, her türlü ortak ve benzerden tenzih ederler. Hak ve hidayet üzeredirler. Gerek Allah, gerek peygamberler hakkında en yüksek ve makul itikad üzere bulunurlar.

ALTINCI KISIM: 4 İNCİL YAZARLARININ YALANLARI

Malumdur ki dört İncili yazan, evvelce söylediğimiz dört kişi pek çok konularda ayrılığa düşmüşlerdir. Bu nokta onların yalanlarına başlıca delildir.

Eğer hak üzerine olsaydılar hiçbir şeyde ayrılıkları olmazdı. Cenab-ı Hak Muhammed aleyhisselam'a indirmiş olduğu Kur'an-ı Kerim'de (Nisa Süresi 82 nci ayetinde): «Bu Kur'an-ı Kerim Allah'ü Tea-la'dan başkasmın kelamı olsaydı, içinde biribirine uymayan bozuk şeyler elbette çok bulunurdu», buyurmaktadır. Böylece ihtilafın mevcudiyetini Allah'a iftira için delil kılmıştır. Çünkü Allah tarafından indirilen şeyin manaları ihtilaflı ve binaları sallantıda olamaz.

Yalanlarından bazılarım teker teker ortaya dökelim:

1 — Yuhanna adındaki müellif İncilinin 13 üncü babmda (21): [*Hazret-i İsa (A.S.), yahudiler*

kendisini yakaladıkları gece, Havarilere: «Size kat'iyetle şunu söylerim ki, sizden biriniz bana hıyanet edecektir», deyip, bunun üzerine Yuhanna; — Efendim size hıyanet edecek adam kimdir? diye sorduğunda, İsa (A.S.) ona cevaben: «O, şu kimsedir ki ben ona ekmeği et suyuna batırarak veririm», diyerek ekmeği o suretle Yahuda-yı Isharyoti'ye verdi ve hakikaten Hazret-i İsa'ya (A.S.) hıyanette, yahudilere delalet eden o oldu], diye yazmaktadır.

Markos İncilinin 14 üncü babında (20): [*Hazret-i İsa (A.S.), o soruya cevaben: «Bana hıyanet edecek adam, benimle beraber ekmeğini sahana batırandır.»*]. dediğini beyan etmektedir.

Metta İncilinin 26 ncı babında - [*Hazret- i İsa (A.S.) cevaben: Benimle beraber ekmeğini – veya elini- tepsiye batırandır», dedi*] demiştir.

Luka ise İncilinin 22 inci babinda (21): [*Mezkur soruya cevabında İsa (A.S.): «Bana hıyanet edecek kimse, benile beraber şakirdlerin içindedir», dedi.*] demiştir.

İşte dört yazar da bu hadiseyi böyle tamamıyla birbirine aykırı olarak hikaye etmişlerdir ki bu, gayet açık bir ihtilaftır. Hazret-i İsa'nın (A.S.) o sözü, birkaç toplantıda tekrar edilmiş değildir ki sözlerinin farklı olabilme imkanı bulunsun. Kaldı ki, onların bu ifadeleri anlam itibariyle dahi bir değildir. Şu halde, dört kişinin her biri Hazret-i İsa'nın (A.S.) sözünü kendinden uydurma bir ibare ile değiştirmiştir. Bununla beraber İsa (A.S.) ekmeği et suyuna batırıp da bilhassa Yahuda-i Isharyoti'ye vermekle kendisine hıyanet edecek kimsenin kim olduğunu tayin etmiş, artık maksad tamamiyle anlaşılmıştır.

2 — Metta İncilinin 20 inci babında (30): [*İsa-Eriha memleketinden çıktığında kendisine iki kör Ey Davud'un oğlu, bize merhamet et diye yalvarmışlar, o da onların gözlerini açmıştır*] diyor.

Markos ise İncilinin 10 uncu babinda (46): [*İsa (A.S.) adı geçen memleketten çıktığında kendisine bir kör. Ey İsa (A.S.) , bana merhamet et! diye bağırmış o da onun. gözlerini açmıştır*], demiştir.

Halbuki, İncilden anlaşıldığı üzere Hazret-i İsa (A.S.), zikrolunan memleketten yalnız bir defa geçmiş olduğuna göre, bunlardan biri mutlaka yalandır. Ya Metta, İsa'ya (A.S.) gözlerini açtırmak emeliyle bağıran körün iki olduğunu açıklamada yalan söylemiştir, yahud Markos, körün bir olduğunu zikretmekle yalanı seçmiştir. Çünkü kıssa birdir. Metta ile Markos'un İsa'ya (A.S.) yalvaran körün Hazret-i İsa'ya (A.S.): Ey Davud oğlu! diye çağırdığım ve onu insan nesline nisbet ettiğini ikrar

etmelerinde, hıritiyanların akidelerim tekzib edecek cihet vardır. Çünkü kör, ona kendi yazdıkları gibi «Ey Allah» yahud «Ey Allah'ın oğlu» veyahud da «Ey yaradılmışların yaradıcısı», diye çağırmamıştır, «Ey Davud'un oğlu» diye çağırmak suretiyle kendisini bir peygambere nisbet etmiştir. Bu suretle Hazret-i İsa'nın (A.S.) annesi Hazret-i Meryem'in nesebinin bu temiz unsurdan olduğunu ima ve işaret etmiştir. Gerçekten Hazret-i Meryem'in nesebleri öyledir. Kendileri İsa'nın oğlu Davud zürriyetinden ve İbrahim'in oğlu, İshak'ın oğlu, Ya'kub'un oğlu Yahudi kolundandır.

3 — Metta İncilinin 27 inci babında (44): [*İsa (A.S.) ile beraber iki hırsız öldürülmeleri esnasında Hazret-i İsa'ya (A.S.) fena sözler söylüyorlardı.*], diye yazmaktadır.

Luka ise İncilinin 34 üncü babında: [*Hırsızlardan biri Hazret-i İsa (A.S.) ile alay ederek: Eğer sen hak Mesih isen hem kendini, hem bizi kurtar, deyince diğeri ona: Sen Allah'tan korkmaz mısın? Onun başına gelenlerin sana da geldiğini bilmiyor musun?*

Bize olana ben ve sen müstahak değildir. Sonra Mesih'e: "Efendim, melekuttan geldiğinde beni unutma, deyince Mesih kendisine: Sana kat'iyetle söylerim ki, sen o gün benimle Cennetü'l-Firdevs'te olursun, dedi"], diye yazılıdır.

Bu da, açık bir aykırılıktır. Çünkü Metta o iki hırsızın ikisini de cehennemlik yapmıştır. Onun rivayetine göre onlar Hazret-i İsa'ya (A.S.) fena sözler söylemişlerdir.

Luka ise, onlardan birinin cennete gireceğini haber vermiştir. Bununla beraber, gerek Metta ve gerekse Luka asıl kıssada, ya'ni Hazret-i Mesih'in öldürülmesi hikayesinde yalan söylemişler, bu suretle küfrü irtikab etmişlerdir.

Yuhanna —ki, Mesih'in öldürülmesinde hazır bulunduğunu söyler — İncilin 19. babında (18):

[*Mesih ile beraber çarımha gerilen iki hırsızdan, biri Hazret-i İsa'nın (A.S.) sağında, diğeri sol tarafında yer almışlardır.*] deyip hırsızların Hazret-i İsa'ya (A.S.) bir şey söylediklerini kaydetmemiştir. Bu da tam bir İhtilaftır.

4 — Metta İncilinin 21 inci babında (5) [*Hazret-i Mesih bir hayvana binmiş Beytü'l-Makdis'e gelmiştir. Çünkü bazı peygamberlerden «Sizin sultanınız hayvana binmiş olarak gelir», diye rivayet edilmişti.*], yazılıdır.

Markos İncilinin 11. babında (7) "Mesih bir hayvan yavrusu bir sıpa üzerinde idi" diyor, hayvana bindiğini zikretmiyor.

Luka ise İncilinin (19). babında (30): Metta'nin dediği gibi, «İsa hayvan üzerinde idi» demistir.

Yuhanna da İncilinin 12 İnci babında (14), Markos'un ifadesi vechile, «Mesih'in bir sıpa üzerinde olduğunu» söylemiştir.

Birbirine uymayan bu sözler, açıkça yalanlarım göstermektedir. Bir insan nasıl olur da küçük bir sıpa üzerine binebilir?

5—Metta İncilinin 20 inci babında (21) [*Zebed'in zevcesi Meryem, Mesih'e gelip ona: Şu iki evladının biri yarın melekütta senin sağında ve diğeri solunda olalar, dedi*] diye yazılıdır.

Markos ise İncilinin 10 uncu-babında (35): [*İsa'nın (A.S.) teyzesinin —ki Zebedin'in zevcesi Meryem'dir— iki oğlu olup, ona: «Ey Muallim, biz senden isteriz ki her ne dilersen hakkımızda onu nimet olarak veresin», dediklerinde İsa (A.S.) onlara: «Siz ne istersiniz?» diye sormuş, cevap olarak: «Bizim birimizi melekütta sağ tarafina, diğerimizi sol. tarafina oturtmakla nimetlendir»*], diye hikaye etmiştir.

Luka ile Yuhanna ise İncillerinde bu kıssaya dair hiçbir şey zikr etmemişlerdir. O Yuhanna ki, Mesih aleyhisselama hizmet etmiş ve vefatına kadar ondan ayrılmamıştır.

Burada şayan-ı dikkat bir nokta daha vardır: Metta'nın rivayetine göre, Zebedin'in oğullannın melekutta olmalarını, İsa'dan (A.S.) anneleri istemiş ve yalvarmıştır. Markos, bu isteğin bizzat kendilerinden geldiğini yazar. Diğer iki müellif ise, bu kıssayı asla dikkate almamışlardır.

6 — Metta İncilinin 9 uncu babında (14): [*Yuhanna'nm talebesi Mesih'e: "Biz ve Ferisiler niçin oruç tutarız da senin şakirdlerin tutmazlar? Dediler*"] diyor.

Markos ise İncilinin 2 inci babmda (18): [*Katipler ve Ferisiler Mesih'e: «Niçin Yuhanna'nm talebesi oruç tutarlar da senin şakirdlerin yer ve içerler?» diye sordular*] demiştir.

Görülüyor ki, Metta'ya göre oruçlu olan ve sual soranlar, Yuhanna'nın şakirdleridir (talebeteridir). Markos'a göre ise soranlar katipler ve Ferisilerdir. Yuhanna'nın şakirdlennin niçin oruç tutup tutmadıklarını sormuşlar, kendilerinin oruç tutup tutmadıklarından bahsetmemişlerdir. Bu hususta da birbirine aykırı beyanatta bulunmuşlardır.

7 — Metta İncilinin 3 üncü babında: [*Yahya çekirge ve bal yer*] diye yazılıdır. Sonra 11 inci babında da: [*Hazret-i İsa'nın (A.S.) Yahudilere hitaben:*

«Yahya size yemez ve içmez olduğu halde geldi, siz ona deli dediniz ve —kendini kasdederek— insanoğlu yer, içer olarak geldi, siz ona bu, karnı büyük bir adamdır, yiyecek yer, şarap içer dediniz»], diye yazılıdır.

Bu iki sözün birbirini tutmadığı meydandadır.

Bir yandan Hazret-i Yahya'nın yemez içmez olduğunu, bir yandan da çekirge ve bal yediğini söylemektedir.

Sonra bu rivayete göre Hazret-i İsa (A.S.) kendisinden bahsederek, «İnsanoğlu yer, su ve şarap içer olduğunu» söylemiştir. Bu söz, kendisinin insan olduğunu, yiyecek ve içecek ile vücüdunu beslemeye muhtaç bulunduğunu, ikrardan ibarettir. Bu ise, onların Hazret-i İsa'ya (A.S.) ilahlık isnadlarını yalanlamaktadır. Allah onların küfürlermden beri ve münezzehtir.

8 — Yuhanna İncilinin beşinci babında (37):

[*Hazret-1 Mesih yahudilere: «Beni gönderen babam, bana şehadet eder. Onu kimse görmemiş ve sesini işitmemiştir»*] dediğini zikretmiştir. Bu söz, gerçekten Mesih'in sözüne yakın bulunmuştur.

Halbuki, Metta buna lafız ve mana itibariyle açıkça muhalefet ediyor, İncilinin 17 inci babında:

[*Mesih, Havarilerinden Petros, Çakmo ve Yuhanna ile beraber Tabur dağına çıktılar. Dağın üstüne oturdular. Bir de gördüler ki, Mesih'in yüzü güneş gibi parlıyor. Gözleri kamaştı ve o anda gökten babanın sesini işittiler. Baba şöyle diyordu: «Bu benim kendim için seçtiğim oğlumdur, onu dinleyin ve ona iman edin»*] diye yazılıdır.

Markos da İncilinin 9 uncu babında aynen böyle söylemiştir.

Yuhanna İncilinin 14 üncü babında (7-9): [*Mesih, Havarilere: «Siz benim babamı gördünüz» dedi. Havarilerden Filibos da: Efendim, biz babayı nasıl görebildik? deyince; Mesih ona cevap olarak: «Ey Filibos, ben çok vakittir sizinle beraberim, siz beni bildiniz ya! Kim beni görmüşse muhakkak babamı görmüştür,» dedi*] diye yazılıdır.

İşte bu da fahiş bir hatadır. Çünkü, Yuhanna bir kere Hazret-i İsa'nın (A.S.) «Beni gönderen benim peygamberliğimin sıhhatine şehadet eder, onu kimse görmedi ve sesini asla kimse işitmedi» dediğini söylüyor. Bir kere de: Mesih'in Havarilere: "Siz benim babamı gördünüz ve bildiniz. Beni gören babamı görmüş olur" dediğini beyan ediyor. Bu sözlerin birbirini tutmadığı açıkça meydandadır.

Metta'mn Tabur dağı hikayesindeki sözü de böyledir: [*Orada İsa'nın (A.S.) yanında olan üç kişi babanın, yani Allah'ın sözünü işittiler. Allah onlara:*

—Mesih'i kasdederek— «Bu benim seçtiğim oğlumdur» dedi], demiştir. Bu açık bir küfürdür. Allah, zevceden mukaddes ve münezzeh iken; Hazret-iİsa'ya (A.S.) oğlum diye nasıl hitabeder?

Bütün bu iftira ve yalanlardan maksad, Hazret-i İsa aleyhisselamın, ulühiyyeti ve Allah'ın oğlu olduğu hususundaki itikadlarını etrafa yaymak ve rağbet, kazandırmaktır.

Allah'ın şanı bu gibi isnad ve iftiralardan münezzehdir. Böyle dalalet ve küfür üzere olanlara Allah'dan hidayet dileriz.

YEDİNCİ KISIM: PAPAZLARIN YALANLARI

Luka İncilinin yirmi ikinci babında (31): [*Hazret-i İsa'nın (A.S.) Havaril'ere hitaben; «Şeytan sizin imanınızın bozulmasını ister» Sonra onlardan Petros'a dönerek; «Ben babamdan senin imanının şeytan tarafından bozulmamasını temenni ederim» dediğini ve Hazret-i İsa'nın (A.S.) bu sözünden birkaç gün sonra Petros'un Hazret-i İsa'yı (A.S.) inkar ettiğini ve Havariler içinde ondan başka mürted (dinden dönen) bulunmadığını*] açıklamıştır.

Bakın şunların perişan hallerine ve düştükleri çelişkilere. Hazret-i İsa (A.S.) Havarilerinden birinin imanının bozulmaması için dua eder de, bu kimse sonra nasıl münkir ve mürted olup imandan çıkar? Acaba peygamberler için haber verdiklerinden vazgeçtikleri veya yalan söylemeyi layık mı görüyorlar? Peygamberi methetmek isterken düştükleri bu çelişkileri fark etmiyecek kimse bulunabilir mi?

Bütün bunlar onların Hazret-i İsa (A.S.) hakkında sonradan uydurdukları yalan ve iftiralardır. Şunu kat'iyetle söyleyebiliriz ki Hazret-i İsa (A.S.) bu sözlerden hiç birisini söylememiştir. O bütün bu noksanlardan beridir.

Yuhanna İncilinin beşinci babında (19): [*Hazret-i Mesih'in yahudilere: «Ben size şu hususu kat'iyetle ifade etmek isterim ki, oğul kendiliğinden bir şey yapmağa kaadir olamaz. Meğer babanın yaptığını görmüş ola»*] dediğini nakletmiştir.

Biz biliyoruz ki, Hazret-i İsa (A.S.) yemek yemiş ve su içmiştir. Halbuki babasından, ya'ni Allah'dan böyle bir şeyin vukuunu görmemiştir. Çünkü, Allah yemek ve içmek gibi beşeri ihtiyaçlardan münezzehtir. .

Diğer üç İncilde bu husus kaydedilmemiştir.

Yuhanna İncilinin on yedinci babında [*Hazret-i İsa'nın (A.S.), vefatından Önce, Allah'a «Ya Rabbi biliyorum ki, sen benim dualarımı daima kabul edersin. Şimdi senden niyaz ederim ki benim şakirdlerimi dünya ve ahirette her şeyde kurtuluşa erdiresin» demiş*] olduğunu kaydetmiştir. Bütün hıristiyan alimlerinden tevatüren nakledilen bir habere göre Hazret-i İsa'nın (A.S.) talebelerinin çoğu kılıçla öldürülmüş, bazısı da derisinin yüzülmesi gibi çeşitli işkencelerle can vermişlerdir.

Ne kadar gülünç bir iddiadır ki, Allah'ın peygamberi Hazret-i İsa (A.S.) kendisinden Havarilerinin dünya ve ahirette kurtuluşa ermelerini niyaz etsin de, onlar, böyle elemlere ve çirkin ölümlere duçar olsun. Bunu Yuhanna Hazret-i İsa (A.S.) hakkında yalan olarak söylemiş, diğer üç İncil sahipleri Hazret-i İsa'nın (A.S.) böyle bir duası olduğuna dair İncil'lerinde hiçbir şey zikretmemişlerdir.

Yine Yuhanna İncilinin onbeşinci babında (24) [*Hazret-i İsa (A.S.) : «Eğer ben onlara benden evvel kimsenin göstermediği mucizeleri göstermemiş olsaydım, onların bana imanlarının azhğından dolayı günahları olmazdı» dedi*] yazılıdır. Hazret-i İsa'nın (A.S.) böyle bir söz sarfetmesine asla imkan yoktur. Çünkü kendisnden evvel gelen Hazret-i Musa çok sayıda büyük mucizeler göstermiştir. Hazret-i Elyesa'da ondan evvel gelmiştir. Hatta Hazret-i İsa'nın (A.S.) mucizeleri derecesinde mucizeler göstermiştir. Artık Hazret-i İsa'nın (A.S.), ben kendiniden evvel kimsenin gösteremediği mucizeleri gösterdim; dediği nasıl tasavvur edilebilir? Bunu da Yuhanna uydurmuş ve diğer üç İncilin sahipleri böyle bir şeyden bahsetmemişlerdir.

Markos İncilinin üçüncü babında (29) [*Hazret-i Mesih'in «Her kim benim için evi, bahçeleri, tarlaları veya evlat ve akrabalarını terkederse, o kimse dünyada terkettiği şeyin yüz katını ve ahirette cenneti alır»*] nakleder.

Metta, İncilinin ondokuzuncu babında (29) [*O adam terkettiği şeylerin yüz katını alır ve cennet onun olur dedi*] deyip dünyayı zikretmemiştir.

Luka, İncilinin on sekizinci babında (30) - (29) [*Dünyada terkettiği şeylerden çoğunu ve cenneti alır*] diye kaydettiği halde; Yuhanna bunlardan hiç birini zikretmemiştir. Bu da Hazret-i İsa (A.S.) hakkında apaçık bir yalandır. Çünkü pek çok kimseler Hazret-i İsa (A.S.) uğruna birçok ev, bahçe ve ticarethanelerini terketmişler ve terkettikleri şeylerin ne yüz katına ve ne de ona yakın bir mikdarma

sahip olamamışlardır. Gerçekten Hazret-i İsa (A.S.) böyle bir şey söylememiştir.

Metta İncilinin ondokuzuncu babında (3) [*Ferisiler Hazret-i Mesih'e: İnsanın karısını küçük bir kabahatinden dolayı boşaması helal olur mu? diye sorduklarında Hazret-i Mesih onlara: Tevratda okumadınız mı ki, erkeği ve dişiyi yaradan Allah «insan, kadın için anne ve babasını terkeder ve eşiyle birleşerek ikisi bir vücud olur» demiştir diye cevap vermiştir!...*]

Bu da Hazret-i İsa (A.S.) ve Tevrat hakkında bir iftiradır. Çünkü bu çirkin sözü Cenab-ı Hak söylememiştir. Ancak, peygamberlerin kitablarında Adem aleyhisselamdan başka bir hikaye nakledilmiştir:

Şöyle ki: Allahü Teala Hazret-i Havva'ya Hazret-Adem'in kaburga kemiğinden yaradınca Adem aleyhisselam uyanıp onu yanında eş kılığında gördü ve: "Bunun için insan, anne ve babasını terkedip, zevcesiyle bir vucud olur", dedi.

Hazret-i İsa'nın (A.S.), Metta'mn bahsettiği sözu Tevrat'a nisbet etmesi düşünülemez. Tevrat ve İncili ezbere bildiği gibi, Cenab-ı Hak tarafından kendisne bildirileni tebliğ etmiştir. Metta, burada da Hz. İsa'ya (A.S.) yalan ve iftirada bulunduğu gibi; diğer İncil sahiplerine muhalefet etmiştir.

Yuhanna İncilinin üçüncü babında (13) [*Hazret-i İsa (A.S.), göğe ancak oradan inen çıkar dedi*] şeklinde yazmıştır.

Bu da batıl inançların bir diğeridir. Çünkü İdris (A.S.) ve İlyas (A.S.) peygamberlerin göğe çıktıkları Tevrat'ta yazılıdır. Halbuki adı geçen iki peygamber yere gökten inmemiş ve göğe çıkıncaya kadar yeryüzünde yaşamışlardır, İncil'de Hazret-i İsa'nın (A.S.) da göğe çıktığı yazılı olup; o da oradan inmemiştir. Bizim peygamberimiz Hazret-i Muhammed aleyhisselam dahi, Miraç gecesinde göğe çıkmış, fakat orada bir müddet kaldıktan sonra tekrar yer yüzüne inmiştir. İşte burada da Yuhanna Hazret-i İsa (A.S.) hakkında yalan söylemiş, diğer üç arkadaşı ise bunu nakletmemişlerdir.

Hıristiyanlar söyle derler: [*Hazret-i İsa (A.S.) bunu söylemiş ama, ondan ancak ruhları kasdetmiştir*]

Cevabumız gayet basittir: Bu iddia Tevrat ve İncil'e açıkça aykırı düşer. Çünkü bu kitablarda, göğe çıkan peygamberlerin bizim peygamberimiz Muhammed aleyhisselam Efendimiz gibi, ruh ve cesed leriyle beraber çıktıkları zikredilmiştir.

Eğer Hazret-i İsa (A.S.), o sözden, cesedleri ölüp de vefatı zamanında meleklerin alıp göğe çıkardığı insan ruhlarım kasdetmiştir! derlerse, cevabı gaayet kısadır: Bu bir ihtimaldir ve delil ile hükümden düşer. Halbuki lafızlarda asıl olan umumiyet ve hakikattir. Meğer ki, delillerle zıttı ispat edilmiş o!a. Kafirlerin ruhları göğe çıkmayıp; en aşağı tabakalara iner.

Metta, İncilinin yirmi birinci babmda (18-20):

[*Hazret-i İsa (A.S.) Havarilere (18) giderken acıktı. Yolun kenarmda bir incir ağacı gördü. Ağaca doğru yönelip, üzerinde yemiş bulamayınca, ağaca beddua etti, ağaçç derhal kurudu*] der,

Markos da, İncilinin on birinci babında (13) bu haberi hikaye ve üzerine bir de o zamanın incir vakti olmadığını ilave etmiştir.

Böyle vakitsiz incir toplamayı, değil Hazret-i İsa (A.S.), çocuklar ve deliler bile yapmaz. Bir de ağacın herhangi bir kimsenin malı olup olmadığı hususu, kat^i olarak bilinmiyor. Hazret-i İsa (A.S.) , başka bir kimseye ait olan ağaç için beddua edip de, onun kurumasına sebebiyet vermez. Onu bu gibi küçüklüklerden tenzih ederiz.

Eğer ağacın meyvasından herkesin yemesi mübah idiyse, o halde bile halkın faydalandığı bir ağacın kuruması için Hazret-i İsa'nın (A.S.) beddua ettiği yine düşünülemez. Bütün peygamberler aleyhimüsselam menfaat ve maslahat için gönderilmemişlerdir. Mahlukata zarar ve fesadlık için değildir. Metta ve Markos'un yalanlarını burada da meydana çıkarmış olduk.

SEKİZİNCİ KISIM: HIRİSTİYANLARIN MÜSLÜMANLARA HAKSIZ TARİZLERİ

Hıristiyanlar, Müslümanları bazı hususlarda tenkid ederler. Bunları teker teker sıralıyalım:

l — Umumiyetle salih müsiümanlar evlendikleri halde hıristiyanların ruhban sınıfı evlenmezler.

Onlara şöyle denilebilir: Siz, kendi dininizce Hazret-i Davud'un peygamberliğine ve saltanat sahibi olduğuna inanırsınız. Nebinin derecesi. velininkinden daha yüksek olduğu malumdur. Tevrat'ta zikredildiğine göre, Davud aleyhisselam yüz kadınla evlenmiş ve bunlardan kız ve erkek olmak üzere, elliyi aşkın evladı olmuştur. Hazret-i Süleyman da Tevrat'da zikredildiği gibi, bin kadın almıştır. Siz Tevrat'ın Allah'ın kitabı olduğuna inanırsınız. Diğer bütün peygamberler de evlenmişler. Yalnız Hazret-i İsa (A.S.) , ve Yahya ibni Zekeriyya aleyhimüsselam evlenmemişlerdir.

Ey hıristiyan halkı!

Tevrat'da «Yiyecek ve içeceğine muktedir olabildiğin kadar kadınla evlenmek helal olur» gibi sözler varken, niçin Cenab-ı Hak'kın meşru kıldığı yoldan gitmezsiniz de; öteden beri veli tanıdığınız Pavlos'un ([23]) sözüne yapışırsınız? O, size bir adam bir kadınla evlensin, eğer o aldığı kadın ölürse üçe kadar bir başkasını alsın. Papazlar yalnız bakire bir kadın alabilir, eğer ölecek, olarsa tekrar evlenmek haramdır. Bir daha evlemnesin, diye emretmiştir....

Kolaylıkla anlaşılacağı üzere Hıristiyanların evlenmek hususundaki akideleri de batıldır. İslamın salih kullarını ayıplamalarının hiçbir dayanağı yoktur. Çünkü, hıristiyan alimleri onun helal olduğunu ve kitablarda açık bir şekilde izah edildiğini gaayet iyi bilirler. Cenab-ı Hak, Ehl-i İslama her türlü şiddet ve meşakkatten uzak sade ve mükemmel bir din vermiştir. Peygamberimiz sallalahu aleyhi ve sellem de: «Nikah ediniz, ya'ni evleniniz, çocuk yetiştiriniz. Kıyamet günü başka ümmetlere karşı sizin çokluğunuzla öğüneceğim» hadis-i şerifiyle mü'minleri evlenmeğe teşvik etmiştir. Mü'minler bu emre uymakla sevap kazanırlar.

2 — Hıristiyanların müslümanları ayıpladıkları diğer bir hususda sünnet olmaktır. Halbuki kendi İncillerinin naklettığine göre Hazret-i İsa (A.S.) sünnetli idi. Ve Hıtan günü en büyük bayramlarındandır. Peygamberlerin işlerine hürmet edilmesi gerekir. Hazret-i İbrahim ve diğer bütün

---

[23] Hacı Abdi Beyin «İzahu'l-Meram Fi Keşfi'z-Zalim» adlı eserinde beyan, ettiğine göre, bu Pavlos aslında Saul namnda alim ve filozof bir yahudidir. Dost görünerek hıristiyanlarını inançlarını bozmuş, aralarınıa fitne ve fesadlar sokmuştur. «Amal-i Rüsül» kitabının dokuzuncu babında yazıldığı üzere, kasden Hıristiyan olmuş ve adını (Pavlos) olarak değiştirmiştir. Sonra, Kudüs'ten Şam'a giderken yolda Hazret-i İsa bana gökten tecelli etti. *Beni* irşad etmekle beraber size de dinini öğretmeğe, beni vazifeli kıldı, dedi. Buna benzer daha bir takım sözler sarfederek halkı kendisine bağladıktan sonra çeşit çeşit mezhep ve akideleri yaymağa başladı. Kimisine Mesih Allah'ın oğludur, kimisine de Allah'ın resulüdür, demiştir. Onlara bütün yiyecek ve içecekleri mübah kılıp; hıtan (sünnet olma) ve benzeri şer'i hükümleri dahi büsbütün terkettirmiş ve istediği gibi intikam alma fırsatını fazlasiyle bulmuştur. Hıristiyanlar ise hala onun hilelerinden habersiz oiarak yaşamakta ve ona Mesih'in gerçek halifesi gözüyle bakmaktadırlar. Kendisine (Resul Pavlos) diyerek sözlerini İncil hükmünde tutarlar. Halbuki, kendilerininde teslim ettiği gibi Pavlos Hazret-i İsa'yı ne görmüş ve ne de sohbetiyle müşerref olmuştur. Şer'i hükümleri ve Hıtan'ı (sünneti) hıristiyanlara terk ve ihmal ettiren Pavlos'tur. Bu husus Korintoslular'a gönderdiği birinci mektubun yedinci ve onuncu baplarından Kavlus halkına yazdığı kitabın ikinci babından açıkça anlaşılır. Galityalılar'a yazdığı kitabın ikinci babında (11) Batras Antakya'ya geldiği zaman ona bilmuvacehe (yüzüne karşı) direndim ettim diye iftiharla kendisi nakletmiştir. Hıtan hususunda vıkıbulan ihtilaflarını dahi Luka ”Havarilerin Kıssaları” adındaki kitabının on beşinci babında yazmıştır.

peygamberlerin sünnet olmaları için Cenab-ı Hak'kın emir buyurduğu Tevrat'da yazılıdır. Hıristiyan itikadı da böyledir.

Bunun üzerine kalkıp, bütün peygamberlerin meşru kıldıkları bir şeyi ayıplamağa çalışmak Allah ve resulüne inanmamak demektir.

3 — Ayıp gördükleri diğer bir husus da, mü'minlerin cennette yemeleri ve içmeleridir. Metta, İncilinin yirmi altıncı babında: [*Hazret-i İsa (A.S.) yahudiler tarafından yakalandığı gece yemek yerken Havarilere: «Ben artık bundan sonra şarabı ancak cennette içeceğim», dedi*] demiştir. Markos da, İncilinin on dördüncü babında (20) böyle söylemiştir. Luka ise İncilinin yirmi ikinci babında (30) [*İsa'nın (A.S.) Havarilere: «Siz benimle cennette bir sofra üzerinde yiyip içeceksiniz» dediğini*] nakletmiştir. Hıristiyan alimleri pek güzel bilirler ki, Hazret-i Adem cennette yasak ağaçtan yemiştir. Ve bu onun cennetten yere inmesine sebep olmuştur. Üstelik bu nokta Tevrat ve İncil'de açıkça yazılıdır. Ama onların inkar damarı bir türlü yumuşamaz. Mantıklan şöyle çalışır; «Yeme ve içme neticesinde pislikler meydana gelecektir. Cennet ise böyle şeylerden münezzehtir». Bilmezler ki, Hazret-i Muhammed sallallahü aleyhi ve sellem efendimiz cennet ehlinin yiyip içtikleri şey'ler misk kokulu ter olur çıkar, demiştir. Ve yine orada, tükürme ve sümkürmenin, küçük ve büyük abdestin olmadığını haber vermiştir. Cennet ehli, her istediğine nail olacak ve gönüller gerçek huzur ve saadeti ancak orada bulabileceklerdir.

Allah'ın gönderdiği kitaplar ve peygamberler, nefsin arzu edip lezzet bulacağı her şeyin cennette bulunduğunu bildirmişlerdir. Hıristiyanlar ise, öldükten sonra insanın nimetlenip, lezzet duyması cesedle değil ruhladır, diye itikad ederler. Böyle akla aykırı aykırı inaçtan AIlah'a sığınırız. Bu inanç mülahide (dinsizlik) mezhebine götürür.

4 — Hıristiyanlar müslümanların: “Cennette köşkler, ırmaklar, yakutlar ve bütün güzellikler orada toplanmıştır” gibi tertemiz inançlarını da beğenmezler. Onlara demelidir ki: Sizin Nevvarü’l-Kudsiyyin diye adlandırdığınız kitabınızda (Yuhanna) kıssasında şöyle yazılıdır: [*Bir gün ipek elbiseler giymiş, atlı iki delikanlıya rastgeldi. Onları cehennemle korkuttu. Ta ki, onlar şan ve şöhretlerini terk ederek ona inandılar. Yuhanna da onların mallarını kendi hizrnetçilerine dağıttı. Bir müddet sonra hizmetçiler yanlarından muazzam bir saltanatla geçerken onlar mahzun ve mükedder*

oldular. Dünya nimetlerinin ellerinden çıktığma pişman olarak bu iş kendilerine pek ağır gelmeğe başlayınca Yuhanna onlara:

— Elinizden çıkan dünya nimetlerinden dolayı mı esef ediyorsunuz? Onlar da:

— Evet, tahammül edemedik.

— Öyleyse gidin, bana dere taşları getirin. Gidip getirdiklerinde taşları elbisesiyle örtmüş ve meydana çıkardığında hepsi pek kıymetli yakut olmuştur. Arkasından onlara şöyle demiş: Alın bunları çarşıya götürüp satın. Parasiyle eski ihtişamlı hayatınızdan daha iyisini yaşarsınız. Fakat cennet size haram oldu. Çünkü ondan olacak nasibinizi bu fani dünyada aldınız.

Onlar böyle konuşup dururken öteden bir grup cenaze getirdiler. Yuhanna'dan ölüyü diriltmesini istediler. O da ölüye:

— Allah'ın izniyle kalk, dedi. O da kalktı. Ve dirilen, adama:

— Şu iki gence kaybetmiş oldukları cennet nimetlerini söyle. O da onlara:

— Sizin için cennette türlü renklerde yakut taşlariyle yapılmış bir bina vardı ki uzunluğu şu kadardı, demiş. Ve o iki genç bu sözleri işitince pişman olup, her şeyden vazgeçerek tekrar Hazret-i İsa (A.S.) dini üzere Yuhanna'ya tabi olmuşlar ve öylece ölüp gnniişierdir!...]

Yine mezkur kitabda: [*Flaryan —ki sizce mukaddes sayılan salihlerdendir— kendisine her gün melekler ve feriştahlar altın tabaklar içinde ve üzerleri türlü çiçeklerle ve ipek mendillerle donatılmış cennet taamları getirirdi!..*] diye yazılıdır. Artık bu gibi nimetlerin, cennette bulunmadığı ve yenilip içilmediği nasıl inkar edilebilir? Resullerin kitablarından nakledilenlerin sıhhatine bütün akl-ı selim sahipleri inanır ve tereddütsüz kabul eder.

Yine adı geçen kitabın Seneton kıssasında yazılıdır ki: [*Flaryan'a melekler her gün akşam – sabah cennet taamından, kendi yiyeceği kadar, birkaç türlü yemek getirirlerdi. Hatta bir gün kendisine Pavlos adında büyük bir zat gelince, melekler her gün getirdiklerinin birkaç katı ve ipek mendillerle örtülmüş altın kaplar içinde cennet taamı getirdiler*] diye yazılıdır. Buna benzer daha birçok misaller vermek her an mümkün ise de biz işi uzatmamak için burada kesiyoruz.

5 — Hıristiyanların müslümanlan ayıpladıkları noktalardan bir diğeri de: Müslümanların İbrahim (A.S.) , Salih (A.S.), Süleyman (A.S.) gibi peygamber isimlerini kendilerine ad olarak seçmeleridir. Cevabımız gaayet makul ve samimidir: Biz teberrüken peygamber adlarını alıyoruz. Onlar da insandır. Siz kendiniz Cibril (A.S.)l Mikail (A.S.), Mihail (A.S.) gibi melek adlarını almakta niçin bir mahzur

görmüyorsunuz? Onlara bundan daha kesin cevap verilemez ([24]).

DOKUZUNCU KISIM: HZ. MUHAMMED'İN (A.S.) NÜBÜVVETİNİN İSBATI

Peygamberimiz Muhammed Mustafa sallallahü aleyhi ve sellem'in peygamber olarak geleceği bütün semavi kitablarda zikredilmiş ve bütün peygamberler tarafmdan nıüjdelenmiştir. Tevrat'ın birinci kitabının — Tevrat beş kitap üzerine olup bir seferde toplanmıştır— on altıncı babında (7-12) [*Hacer, Hazret-i İbrahim'in zevcesi Sare'den kaçtığı gece bir ferişteh görüp kendisine:*

— Ey Hacer, ne istiyorsun ve nereden geldin?

diye sorduğunda:

— Sare'den kaçtım; cevabını verince ferişteh ona: «Sen Sare'ye dön ve ona itaat et. Çünkü Allah senin zürriyetini çoğaltacaktır. Pek kısa bir zaman gebe kalıp, İsmail adında bir çocuk doğuracaksın. Cenab-ı Hak seni sevmiştir. Oğlun herkes tarafmdan takdir edilecek ve şöhreti dünyanın çok yerine yayılacaktır» dedi], diye yazılıdır. Bilindiği gibi Hazret-i İsmail ve onun zürriyeti dünyanın bir çok yerlerine yayılmamıştır. Binaenaleyh adı geçen söz Hazret-i İsmail'in en büyük zürriyeti hakkındadır.

---

24 Murad Sitanlı'nın notu: Onların müslümanları ayıpladıkları şeylerden biri de namahremlik maddesiyle hayvan kesimidir. Kadınların örtülü olmaları onlara müdhiş bir tazyik altında ve esir olduklarım isbat etmez. Kadınlara şehvetle bakmak suretiyle halkın günaha girmemesi, fitne ve fesada sebebiyet vermemesi gözönünde tutulur ki en sahih mütalaa da budur.

Metta İncilinin beşinci babında (28) naklettiğine göre Hazret-i İsa da kadına bakmayı yasak etmiştir. Kitablarında yazıldığı üzere Havarilerden Pavlos ile Petros kadınlara, kocalarma itaat etmeyi, kiliselerde lakırdıya dalmamayı ve başları açık oturmamayı emretmiştir. Onlarda namahremliğin mevcut olmaması bazı kabilelerin adetlerinden ileri gelmiştir. Bu suretle, kadınlar Hıristiyanlık sayesinde hürriyete kavuşmuştur iddiası boş bir sözdür. Kendi kitablarındaki hükümleri inkar etmektir.

Hayvan boğazlamak bahsinde de onlar boğulmuş ile boğazlanmış hayvanın etini yemekte hiçbir fark olmayacağını iddia ederler.

İslam alimlerine göre, yalnız kesilen hayvanların eti helaldir. Bu konuda hayvan kesmenin mecburi, ihtiyari gibi halleri vardır. Hıristiyanlar, müslümanların bu konudaki uzun boylu ağraşmalarma güler ve ayıplarlar.
Halbuki, boğulmıuş hayvan eti yemenin kendilerine de haram olduğa Kssasü'1-i-Havariyyun'un on besinci babında (28 - 29} sarih bir şekilde açıklanmıştır.
Hıristiyanların müslümanlardaki «cihad emri» ne itirazları da tamamen yersiz ve realitelere aykırıdır. Bu hususun cevabıını Hintli Hoca Rahmetullah Efendi İzharu'l-Hak adlı eserinin ikinci cildinde gaayet mantıki ve geniş bir surette izah etmiş ve onları susturmuştur.
Tercürnesinm küçücük eserimize aktarılması imkanı bulunamadığı için sadece haber vermekle yetiniyoruz.

O da peygamberimiz Muhammed aleyhisselamdır. İslam dini dünyanın birçok yerlerine yayılmış, doğu ve batıda hüküm sürmüş ve sürmektedir. Bu hususu yahudi alimleri gaayet iyi bilirler. Fakat halka açıklamaktan daima sakınırlar.

Yine Tevrat'ın beşinci kitabının on sekizinci babında (18): [*Cenab-ı Allah Hazret-i Müsa'ya, Beni israil'e söyle ki: Ben onlara ahir zamanda kendi kardeşleri evladından senin gibi bir peygamber gön-dereceğim» dedi*], diye yazılıdır. Hazret-i Musa'dan sonra ise, gönderilen nebilerin hepsi Beni İsrail'dendir. Ve en sonuncusu Hazret-i İsa (A.S.) 'dır. Şu duasına göre onların kardeşleri evladından ahir zamanda peygamber olacak zat, Muhammed aleyhisselamdan başkası değildir. Çünkü Peygamber Efendimiz Hazret-i İsmail aleyhisselamın zürriyetindendir. Hazret-i İsmail ise Hazret-i İbrahim'in oğlu Hazrei-i İshak'ın kardeşidir. Hazret-i İshak da Beni İsrail'dendir. Eğer bu müjde Beni İsrail'den bir nebi hakkında olsaydı «onların kardeşleri evladından» denmemesi icabederdi. Beni İsrail peygamberleri arasında Hazret-i Musa'dan sonra ona benzer bir peygamber gelmediği hususunda yahudiler ittifak etmiştir. Burada benzerlikten maksad hususi bir şeriat ortaya koyması ve ümmetlerin ona tabi olmasıdır. Bu da Muhammed aleyhisselamın sıfatı ve şanıdır. Çünkü kendisi Hazret-i İsmail zürriyetinden ve Arap milletindendir.

Bütün şeriatları ortadan kaldıran bir şeriat getirmiş ve ümmetler ona tabi olmuştur. Ve bu yönden Hazret-i Musa gibidir. Hatta Hazret-i Musa'dan ve diğer bütün peygamberlerden daha faziletlidir ([25]).

Yine Tevrat'ın Beşinci Kitabının otuz üçüncü babında (2): [*Hak Teala Tur-i Sina'dan ikbal edip bize Sairden doğdu ve Faran dağlarından göründü*] diye yazılıdır. Faran dağlarından maksad Mekke ve Hicaz bölgesidir. Çünkü, Faran, toprakları aralarında paylaşan, Amalika meliklerinden, hissesine Hicaz böigesi isabet eden kimsenin adıdır. Hicaz bölgesi bu adamın hissesine düşmüş ve oralara onun

---

[25] Eğer Hıristiyanlar «Tevrat'ın bu sözü Hazret-i Muhammed değil, Hazret-i İsa hakkındadır», diyecek olurlarsa kendilerinin Hazret-i İsa'ya atfettikleri uluhiyyet itikadlarını bozmuş olurlar. Çünkü, Hazret-i Musa'nın. Hazreti İsa veya Hazret-i İsa'nın, Hazret-i Musa yerine geçmesi, Hazret-i İsa'nın uluhiyyetine aykırı düşer ve adı geçen sözün, Muhammed aleyhisselam hakkında olduğu sabit olur. Onların itikadınca İsa, Allah olduğundan: adı geçen sözün Hazret-i İsa'ya atfedilmesine imkan yoktnr. Eğer Hazret-i İsa hakkında olduğu iddiasında ısrar ederlerse hem kendi alimleri ve hem de bizim nazarımızda kafir olurlar. Şayet Hazret-i Muhammed aleyhisselam hakkında olduğunu söylerlerse kendi papazlarınca kafir, bizce mü'mindirler. Artık Hazret-i Muhammed aleyhisselam hakkındadır demekten başka kurtuluş yolları yoktur.

adı verilmiştir. Tevrat'daki [*Allah Tür-i Sina'dan geldi*] sözünden maksad, Cenab-ı Hak'kın Hazret-i Müsa'ya olan vahyi sebebiyle tevhid dininin Tür-i Sinadan görünmesidir.

[*Sair'den doğdu*] sözünden maksad ise Hazret-i İsa (A.S.) dininin göründüğü bir dağdır. Ve bu dağ Şam'da bulunmaktadır. Faran dağlarından göründü demenin manası da peygamberimiz Muhammed aleyhisselam Efendimize Mekke ve Hicaz'da vahy buyurulmuş olmasıdır. [*Kudsilerin bayrakları beraberinde ve onun sağındadır*] sözündeki Kudsilerin ifade ettiği mana veli ve salih kullardır ki bununla peygamberimizın sahabesi kasdedilmektedir. Çünkü onunla beraber ve sağ tarafında bulunan, ondan asla ayrılmayan yalnız sahabelerdir. (Allah onlardan razı olsun).

Peygamberimizin peygamberliğine ait en kuvvetli delillerden biri de, dört İncil sahibinin: [*Hazret-i İsa'nın (A.S.) göğe çıkışı anında Havarilere: «Ben babam ve babanıza, All'ah'ıma ve Allah'ınıza gidiyorum. Size benden sonra **PARAKLIT** adında bir peygamber geleceğini müjdelerim» demiş olduğunda*] ittifak etmeleridir. Bu mübarek ad Yunancadır. Arapça tam karşılığı ise «**AHMED**» dir. Nitekim Cenab-ı Hak Kur'an-ı Kerim'inde (Saf Süresi altıncı ayetin-de) İsa (A.S.) aleyhisselamın [*Benden sonra bir peygamber gelecektir. Onun ismi Ahmed'dir. Onu size müjdeleyiciyim.*] dediğini, haber vermektedir.

Latince olan İncil'de "**PARAKLITOS**" tur. Benim İslamiyeti kabul edişime bu ad sebebolmuştur.

Yuhanna İncilinin on dördüncü babmda (26) [*Hazret-i İsa (A.S.) : «Paraklit o zatdır ki babam onu ahir zamanda yollayacak ve o size her şeyi öğretecektir»*] Paraklit'ten maksad bizim peygamberi Muhammed aleyhisselamdır. İnsanlara her şeyi, Cenab-ı Hak'kın Kur'an-ı Kerim'de vahyetiği üzere öğreten odur. Allahü Teala En'am Süresi yirmi sekizinci ayetinde: [*Biz kitabımız olan Kur'an-ı Kerim'de hiçbir şeyden noksan bırakmadık. Ya'ni her şeyi bildirdik.*] buyurduğu üzere Kur'an-ı Kerim'de hiçbir şey eksik değildir. Hazret-i Mesih'den sonra bu sıfatta Hazret-i Muhammed aleyhisselamdan başka bir peygamber çıkmadığından, bu haber ancak ona ait olabilir.

Yuhanna İncilinin on altıncı babında (13) [*İsa (A.S.) :*

"Babamın benden sonra göndereceği Paraklit, kendiliğinden bir şey söylemez. Size daima doğruyu söyler. Geleceğe ait hadiseleri haber verir" dedi], demiştir. Bu da mütevatir bir haberle sabittir ki, ancak peygamberimizin vasfıdır. Allahü Teala. Ve'n-Necmi Süresi- üçüncü ayetinde: [Peygamberimin bildirdiği Kur'an-ı Kerim, onun istediği, onun kendiliğinden söylediği kelam değildir. Ona melek

vasıtasıyla söylenilen, melekten işittiği vahy'dir] buyurarak bu hususa şehadet etmiştir.

Geleceğe ait vermiş olduğu haberler geniş bir mevzu teşkil eder ki, bu mevzu ile ilgili birçok eserler yayınlanmıştır. Kaadi lyad'ın Kitabü'ş-Şifa'sında adı geçen mevzua dair, akıl sahiplerine ibret verici noktalar vardır.

SEYYİDÜ'L-KEVNEYN HAZRETLERİNİN PEYGAMBERLİKLERİNİN İLAHİ KİTABLARDA İSBATI

Peygamberimiz Hazret-i Muhammed (aleyhisselam) Efendimizin peygamberliği, evvelki peygamberlerin kitablarıyla da sabit olmuştur: Davud aleyhisselam'ın getirdiği Zebur'un yetmiş ikinci babında: [*Denizlerden denizlere, nehirlerden yerlerin parçalanması ve nihayetlenmesine kadar malik olacak. Kendisine Yemen ve Cezayir melikleri hediyeler getirecek. Padişahlar onun önünde eğilecekler. Ve her vakitte ona rahmet okunacak. Her gün kendisine bereketle dua olunacak. Nuru Medine'den parlayacak. Mübarek adı ebediyyete kadar dillerden düşmeyecek. Ve onun adı güneşin mevcüdiyetinden önce vardı. — Elde olan Zebur'larda — Onun adı güneş durdukça etrafa yayılacak*], yazılıdır.

Apaçık görüldüğü gibi, bütün bunlar Hazret-i Muhammed (aleyhisselam) Efendimizin sıfatıdır. Bu sıfatların peygamberimiz Hazret-i Muhanımed"e ait olmadığını iddia edenler bu hüviyyeti haiz başka bir şan ve şeref sahibi arayıp bulmaya mecburdurlar. Aksi takdirde iddiaları yersiz ve mesnetsizdir. Herhangi bir peygambere ait olabileceğini ileri sürenler ise, o peygamberlere ancak iftira etmiş olurlar. Yahudi alimleri bu sıfatların Hazret-i Muhammed aleyhisselamın zati sıfatlarından olduğunu gaayet iyi bilirler. Fakat ezeli küfürleri iktizasmca daima saklarlar.

Habakuk peygamberin kitabının üçüncü babında (3): «Ahir zamanda Rab, kıbleden; Kudüs ve Faran dağlanndan gelir» diye yazılıdır. Rab, kelimesinden maksad vahy, Kudüs'den, peygamberimiz Hazret-i Muhammed (S.A.V.), Faran dağlarından, Hicaz ülkesi kasdedilmektedir.

Mişa (Miha) peygamberin kitabının dördüncü babında: «Ahir zamanda bir ümmet meydana gelecek. İbadet etmek için mübarek bir dağı seçecekler. Oraya her iklimden insanlar gelir. Ve onlar yalnız bir tek Allah'a ibadet eder, O'na asla ortak koşmazlar» diye zikredilmiştir.

Yukanda anlatılan mübarek dağ: Arafat dağı, bir ümmet: Muhammed (S.A.V.) ümmeti ve her

iklimden gelen hacıların orada toplanmasıdır.

Eş'iya peygamberin kitabının 42 inci faslında şöyle yazılıdır: «Allahü Teala, ahir zamanda en seçkin kulunu peygamber olarak gönderecek. Ona Rühul-Emin'i ya'ni Cebrail'i gönderip ilahi dinini öğretecek. O da Cebrail aleyhisselamm öğretiği üzere insanlara doğru yolu bildirecektir. O bir nurdur ki, halkı zulmetten ve gafletten kurtaracaktır. Allah'ın bana vukuundan evvel bildirdiği şeyi size haber verdim» demiştir.

Ey hıristiyan camiası!

Allah size merhamet ve insaf versin. Bu anlatılan sıfatlar, Peygamberimiz Muhammed aleyhisselam'a ait olduğu açık ve zahirdir. Allah onu ahir zamanda kendine sevgili, dost ve seçkin bir peygamber olmak üzere gönderdiği ve Hazret-i Cebrail'i yollayıp Kur'an-ı Kerim'i vahy ettiği, İslam dinini öğrettiği zattır. Kendine gönderilenleri aynen tebliğ etmiştir. Bu da Eş'iya peygamberin anlattığı «O Ruhu'1-Emin'in kendine Öğrettiği şeyleri insanlara bildirir» sözünün manasıdır.

İnsanlar arasmda hak ve adalet ile hükmederdi. Her neyi emretmiş veyahud nehyetmişse, aksi sahipleri ve ilim erbabı bütün bu emirlerin doğruluğunda ittifak etmişler ve kimse onu örtememiştir. Ancak inad ve kibrinden şeytanın tuzağma duşenler küfür ve inkar etmiştir.

Karanlıklardan aydınlığa çıkaran nur ise, Kur'-an'-ı Kerim'dir ki, Peygamberimiz sallalahü aleyhi ve sellem'e inzal olunmuştur. Eş'iya peygamberin sözleri Muhammed aleyhisselamın nübüvvetinin sübütu hakkında en açık ve kuvvetli delillerdendir.

Eğer bu hususta geçmiş peygamberlerin bütün sözlerini yazmak isteseydik kitap çok uzardı. Bununla beraber bütün peygamberler (aleyhimüsselam) tarafından Peygamber Efendimiz hakkında söylenilen sözlerin, verilen müjdelerin tamamını ihtiva edecek müstakil bir kitab yazmayı Cenab-ı Hak'tan dilerim.

Allahü Teala bize kafidir. O ne güzel bir vekildir. Kuvvet ve kudret O'nundur. Allahü Teala'nm salat ve selamı Muhammed aleyhisselama ve onun ashabına olsun. Hamd ve şükürler alemlerin sahip ve yaradıcısı olan Cenab-ı Hak'ka mahsustur.

SON

SON SÖZ

Hıristiyan Misyonerierinin İslam Alemindeki Zararlı Faaliyetleri Hakkında Müslümanları Uyarma

Müslüman Türk milleti bundan birkaç asır evvel, dünyanın en kudretli imparatorluğuna sahipti. Devletin askeri sahadaki kuvvet ve şevketine muvazi olarak sanayi, ticaret, eğitim, san'at ve sosyal teşkilat bakımından da üstün bir medeniyet seviyesine erişilmişti. İslami prensiplerle idare edilen, geniş ülkede adalet, eğitim ve mülkiyet haklarından, din ve ırk farkı olmaksızın bütün vatandaşlar istifade ediyordu. Engizisyon mezaliminden canlarını kurtarabilen yahudilerin, o devirde sığınabilecekleri tek ülke Türkiye idi. Adil kanunlar, geniş bir vicdan hürriyeti, refah ve bolluk vardı. Edebiyat, mimari, hüsnühat, süsleme san'atları, el sanayii en parlak devirlerini yaşıyordu. Silahların en sağlamı, kumaşların en güzeli, gemilerin en sür'atlisi, binaların en kullanışlısı, orduların en disiplinlisi, mahkemelerin en güveniliri, devlet adamlarınım en dirayetlisi Türk ülkesinde idi. Osmanlı İmparatorluğu, Roma Devleti ve Abbasi Hilafeti gibi tarihte üç-beşi geçmiyen muazzam devletlerden biri idi hatta bunların hepsinden de üstündü. Nitekim çağımızın büyük tarih felsefecisi Arnold Toynbee, Tarih Hakkında Bir İnceleme isimli eserinde, bu imparatorluk için, Eflatunun ideal cumhuriyetine, tatbikat sahasında en faz1a yaklaşan devlet vasfını uygun görmektedir.

Herkesin bildiği gibi, maddi ve manevi zaferleriyle tarihin şeref sayfalarını işgal eden koca Türk imparatorluğu, bir zaman geldi ki, durakladı, geriledi ve parçalandı. Bn batışın sebeplerini burada teker teker zikredecek değiliz. Ancak bunu meydana getiren iç ve dış sebelerden birine dikkati çekeceğiz.

İçten ve dıştan, devletimizin bünyesini kemiren, onu çökertmeğe çalışan unsurların başta gelenlerinden biri, hıristiyan misyonerleri idi. Müslüman Türkleri hıristiyanlaştırmak, dolayısıyla Türk milletini yok etmek, eritmek gayesini güden misyonerler, din hürriyeti sahasındaki aşırı müsamahamızdan faydalanarak yurdumuzun çeşitli mıntakalarına sızmağa muvaffak olmuşlardı. Başlangıçta hıristıyan vatandaşlarımızla meşgul olmuşlar, onlara ırkçılık şuuru aşılamışlar ve isyanlar çıkartarak, Türk devletinin ülke ve halk olarak parçalamp, dağılmasına gayret etmişlerdir. Bir taraftan

idaremiz altındaki hıristiyan azınlıklarını kışkırtırken, öte taraftan okullarında okuttukları Türk çocuklarını afyonlamış, onların dine, vatana ve millete zararlı birer unsur olarak yetişmelerine çalışmışlardır. Devletimizin ve milletimizin geleceği üzerinde bu derece meş'um roller oynıyan bir akım hakkında, vatanına ve milletine bağlı her Türk münevverinin kafi miktarda bilgi sahibi olması elbette bir vatanperverlik icabıdır. Onlar şimdiye kadar cehalet, gaflet ve vurdumduymazlığımızı istismar etmek suretiyledir ki, bünyemizde bu korkunç tahribatı yapabilmişlerdir.

MİSYONERLİK HAREKETLERTİNİN MENŞEİ

Bugünkü misyonerlerin gaye ve emellerinin iyice anlıyabilmek için, bu akımın tarihçesini ve ortaya çıkış sebeplerini bilmek lazım geldiğinden, burada mümkün olduğu kadar kısa bir şekilde bu mevzua temas edeceğiz.

Roma Katolik Kilisesi Avrupa'ya tamamen hakim olduktan sonra dünyanın her tarafında yaşayan halkları hıristiyan yapmak üzere harekete geçti. Bu emeline evvela kılıç vasıtasiyle erişmeyi denedi. Bunun, neticesiade Haçlı Seferleri tertib olundu. Muazzam ordular dalgalar halinde Müslüman ülkelerine saldırdılar. Asırlarca süren kanlı savaşlar oldu. Fakat müslümanların karşı hücumu karşısında tutunamadılar. Gayelerine erişemedikten başka müslümanların ilerlemesine de mani olamadılar. Endülüs müslümanların elinde kalmakta devam ettiği gibi, Türkler 17 inci asrın ortalarında Avrupa'nın göbeğine kadar ilerlediler. Kılıç kuvvetiyle hıristiyanlığı yaymak fikri iflas etmişti.

Artık 13. asırdan itibaren savaşlar vasıtasıyla başka milletleri hıristiyanlaştırmaktan ümid kesilmişü, Buna rağmen bazı inadçı papa ve hükümdarlar bu yolda yeni tecrübelere girişmekten de vazgeçmediler.

O kadar kan döküldüğü halde hıristiyanların mukaddes makamları yine müslümanların elinde kalmıştı. Zaten evvela din gayreti ile başlayan Haçlı Seferleri, dana sonra zenginlik ve şöhret sahibi olmak hırslarına alet olmuştu. Böylelikle Haçlılar, Müslümanları hıristiyan edecek yerde onları, yaptıkları barbarca hareketlerle, hıristiyanlıktan iyice soğutmuşlar ve nefret ettirmişlerdi. Bunun üzerine bu işi artık sulh yolu ile ve tatlılıkla yapmak lehinde bir cereyan başladı, işte, bugünkü Hıristiyan misyonerliğinin menşei buradan başlar.

13. asırda Avrupa'da iki büyük hıristiyan tarikatı vardı: Dominiken ve Fransisken tarikatleri, Dominiken tarikatinin kurucusu «Aziz Dominik» evvelce Tunus'a giderek müslümanları hıristiyanlığa da'vet yolunda oldukça gayret sarfetmişti. Fakat tarikatini kurduktan sonra ilk işi, Avmpa'daki “sapık” hıristiyanlar arasında bir temizlik yapmak oldu. Böylece kendisi ve halefleri meşhnr Engizisyon mahkemelerini kurdular ve bir asır müddetle Avrupada yaptıkları mezalimin dehşetinden herkesi tir tir titrettiler.

«Aziz Fransuva» ya gelince, onun tabiatı daha yumuşak olduğundan. sapık hıristiyanları yola getirmek için Engizisyon mahkemeleri kuracağı yerde müritlerini Fransa, Almanya ve Macaristan'a yolladı. Fakat bu acemi misyonerler gittikleri memleketin dilini bile bilmedikleri için oraların hıristiyan halkı tarafmdan evvela soyuldular ve sonra da «bunlar sapıktır» denilerek zindana tıkıldılar. Bilahare Tunus'a ve Fas'a gönderilen misyonerler de Arapça bilmediklerinden ve müslümanların aldırış etmezliklerinden dolayı hiçbir şey yapamıyarak memleketlerine elleri boş olarak döndüler.

Bu ilk teşebbüslerin toptan muvaffakıyetsizliğe uğraması karşısında müslumanları hıristiyan yapmaktan ümit kesilmeye yüz tutmuştu ki, yeni bir isim duyulmaya başlandı: Mayorkalı Ramon de Lulle.

Ramon de Lulle, 1235 te ispanya'da doğdu. Babası bir asilzade idi. Yetiştiği muhitte İslam tesir ve nüfuzu hala kuvvetini hissettiriyordu. Gençliğinde dünya zevklerine düşkün bir asilzade idi. Gördüğü bir hayal üzerine papaz olmaya ve müsiümanları hıristiyan yapmak için faaliyete girişmeğe karar verdi. O sırada Mayorka Adasınaa yerleşmiş bulunuyordu. Evvela bir müslüman esir satın alarak ondan 9 yılda Arapça öğrendi. Bütün emeli Arapça öğreten bir papaz mektebi açarak misyoner yetiştirmekti. Bunun için Avrupa krallarına, papalara ve Viyana Konsiline müracaat etti. Fakat her defasında derdini anlatamadı. Bütün ömrü eserler yazmak ve Avrupa’nın başlıca merkezlerinde dolaşmakla geçti. İrili ufaklı iki bin kadar risale telif etti ki. 100 cilt tutmaktadır. Eserlerinin en belli başlıları Tanrının 100 adı (Kur’an’a —sözde— nazire olarak yazmıştır) ile Ars Major’dur (Büyük Sanat). 1291'de Tunus'a gitti orada hıristiyanlık propagandası yapmak için uğraştı. Fakat 1292'de hudut harici edildi. 1305'te Buji şehrine gitti Yakalandı ve hapsedildi. Hapisten çıkmasına yardım eden bir müslüman alimi ile altı ay münakaşa etti. Fakat her ikisi de birbirlerini ikna edemediler. Buji sultanı onu tekrar hudut harici etti.

1311'de bütün ömrünce tahakkuku için çalıştığı Şark dilleri kürsülerinin papanın emri ilee kurulduğunu gördü. 1315'te Tunus'a ikinci defa gitti. Sokaklarda İslamiyet aleyhinde mev'izeler vermiye başladı kendisinin bu haline tahammül edemiyen halk tarafından katledildi. Modern misyoner teşkilatının ve şarkiyat ilminin babası işte bu zattır.

Reform hareketi neticesinde Katolik kilisesinin sultası parçalanıp ortaya çeşitli mezhepler çıktıktan sonra misyonerlik hareketleri de çeşit itibariyle çoğaldı. Her mezhep kendine mahsus bir misyoner teşkilatı kurdu. Yurdumuzda faaliyet gösteren başlıca teşkilatlar Katolik, Anglikan ve Protestan kiliseleridir.

MİSYONERLERİN METODLARINA UMUMİ BİR BAKIŞ

Tarih göstermiştir ki, misyonerler gayelerine erişmek için her türlü vasıtayı mubah gören bir zihniyete sahip olmuşlardır. Bu yüzden, Afrika ve Asya milletlerim uzun yıllar boyunca sömüren müstemlekecilerin ve emperyalistlerin en büyük yardımcıları hıristiyan papazları olmuştur. Yerli halki kendi dinlerine sokabilmek için, kanlı ve vahşi müstevli ordularından medet ummuşlar ve bu uğurda en. gayrı insani usullere başvurmaktan çekinmemişlerdir.

Filhakika onlar, girdikleri memlekette sadece neşr-i din işiyle meşgul olmazlar. Bilirler ki, mahalli kültürleri yıkmadikça hiçbir yerli hıristiyanlığı kabul etmez. Onun için evvela oradaki milleti meydana getiren maddi ve manevi kıymetler manzumesini soysuzlaştırmakla işe başlarlar. Tahrip ettikleri milliyetin enkazı üzerine kendi inançlarının binasını yükselteceklerim sanırlar. Yurdumuzdaki yabancı okullarda tahsil gören gençlerin çoğunun dini ve milli terbiyeden mahrum, garp mukallidi birer kozmopolit olarak yetişmesi, iddiamızın canlı bir delilidir. «**The Moslem World**» mecmuasmm müdürlerin-den müteveffa rahip **Samuel M. Zwemer**, misyonerlerin İslam ülkelerindeki menfi tesirlerini şu cümleleriyle itiraf etmektedir:

«İslam memleketlerindeki misyoner teşkilatı faaliyetinin iki cephesi vardır: Yapıcı ve yıkıcı, veya başka bir tabirle eritici ve yeniden şekil verici. Mesela, Türkiye'deki muazzam değişikliklerin muharriki Batı Medeniyetinden ziyade misyonerlerde aranmalıdır. Mısır'da ve bütün İslam aleminde de durum aynen böyledir. Bu memleketlerde hıristıyan olan müslümanların sayısım öğrenmek için «Vaftiz istatistiklerine» bakmamalıdır. Zira biz şuna eminiz ki, günümüzde yüzlerce müslüman

kalplerinden İslam imanını çıkarmışlar ve hıristiyanlığa gizlice inanmaya başlamışlardır. Onların müslümanlığı sözdedir.»

MİSYONERLER VE OSMANLI İMPARATORLUĞU

Osmanlı imparatoriuğunun yıkılış devrinde, misyonerler faaliyetlerini başlıca iki safhaya teksif etmişlerdi:

a) İmparatorluğun çeşitli bolgelerinde yaşayan ermeni, bulgar v.s. gibi hıristiyan unsurların çocuklarını, açtıkları mekteplerde okutmuşlar ve onlara kendi milliyetçiliklerini aşılayarak, Osmanlı idaresine karşı isyanlar hazırlamalarına sebep olmuşlardı. Bir taraftan memeleket içindeki çeşitli unsurların arasına ayrılık ve nifak tohumları ekerken; öte yandan Avrupa ve Amerika kamuoyunu, Türkiye'nin aleyhine kışkırtıyor; kendi tahrikleriyle kopan isyanların bastırılmasını, ”Türkler hıristiyan ahaliyi kesiyor” şeklinde propaganda ederek, Batı alemini aleyhimize harekeie getirmeğe çalışıyorlardı. Bundan bir asır öncesine kadar. Türk nüfusunun ekseriyette bulunduğu Tuna vilayetimizde, sakin bir hayat süren Bulgarlann isyan etmelerine ve Avrupa devletlerinin yardımıyla özerklik ve bilahare bağımsızlıklarını kazanmalarına en fazla hizmet eden müessese, İstanbul'da protestan misyonerleri tarafından işletilen Robert Kollej isimli okuldu ([26]), 1937'de İstanbul'da basılan ve o zamanın idaresince, matbaadan toplatılarak imha edilen H.Y. imzalı ve “Bulgaristanı Kimler Kurdu?” başlıklı broşürde bu mevzuda dehşet verici ifşaat bulunmaktadır. Tuna Türklüğünün mahvına, Müslüman Rumeli'nin elimizden çıkmasına ve oradaki milyonlarca dindaşımızın barbarca katledilmesine, hep misyonerlerin ektikleri zehirli nifak tohumları sebep olmuştur.

Osmanh imparatorluğuna bağlı Arap ülkelerinde yaşayan hıristiyan Arap azınlıklara da, Beyruttaki Katolik- Fransız ve Protestan-Amerikan üniversitelerindeki misyonerler, Arap milliyetçiliği aşılıyarak, Arap teb'amız arasında da ayrılma ve parçalanma eğilimlerini körüklemişlerdi.

b) Misyonerler ilk hamlede Müslüman Türkleri doğrudan doğruya hıristiyan edemiyeceklerini

---

[26] Ağustos 1911 tarihli, AIIgemeine Missions-Zeit-schrift isimli misyoner mecmuasında şöyle bir haber okunmakta idi; “Dünya Hıristiyan Talebeleri Birliği Konferansı İstanbul'da açıldı. Toplantıya 33 milleti ve 37 mezhebi temsilen 248 talebe mümessili iştirak etmiştir. Toplantı 1871'de kurulan ve içinde Türklerin de bulunduğu 450 talebeye HIRİSTİYANİ ESASLARA dayalı bir eğitim veren ROBERT COLLEGE'de yapılmıştır.»

bildiklerinden, onların genç neslini dinsiz olarak yetiştirmek, bilahare hasıl olan maneviyat buhranına çare olarak hıristiyanlığı takdim etmek istiyorlardı. Bu maksatla ülkemizin her yerinde açtıkları yüzlerce okulda tahsil gören Türk çocuklarını birer köksüz olarak yetiştirmeğe itina etmişlerdir. Son. yarım asır içinde Türkiyede İslamiyeti ve millliyeti yıkmağa çalışan zihniyet bu okulların yetiştirdiklerinin veya hempalarının zihniyetinden başkası değildir, Misyonerlerin bu siyasetlerini şu tabirle ifade edebiliriz: "Ağaç, sapı kendi dallarından yapılan bir baltayla kesilir." Onların nazarında ideal Türk münevveri Tevfik Fikret'in oğlu Halük'tur. Malum olduğu üzere babasının hür ve ilerici (!) fikirleriyle yetişen ve tahsilini bir misyoner mektebmde yapan Haluk, dinini ve tabiiyetini değiştirerek protestan bir Amerikan vatandaşı olmuş, milletini ve vatanını inkar etmiştir.

İLİM VE MANTIK KARŞISINDA MİSYONERLER

Misyonerler dinlerini yaymak için ilmi ve nazari yollardan faydalanmazlar. Zira ilim ve akıl vasıtasıyla hıristiyanlığm müslümanlığa üstün olduğunu ispat etmeye imkan ve ihtimal olmadığını bilirler. Bu yüzdendir ki, dolambaçlı ve sinsi yollara başvururlar. 19. asırda Hindistan'da cereyan eden bir hadise, konumuz itibariyle, üzerinde ehemmiyetle durulmağı gerektiren bir ehemmiyettedir. Hadiseyi kısaca hikaye ediyoruz:

İngilizler, Hindistanı işgal ettikten sonra protestan misyonerleri bu ülkeye akın etmişler, yerli halkın dilinde kitaplar yazıp dağıtmak meydanlarda nutuklar çekmek suretiyle halkı hırisitiyanlığa davet etmeğe başlamışlardır. Bunun üzenne Müslüman din alimlari halkı uyandırmak için mukabil faaliyette geçmişler. Bu arada ulemanın ileri gelenlerinden Halilurrahman Rahmetullah Dehlevi Hazretleri de Hindistan'daki misyonerlerin en bilgilisi ve rütbece en büyüğü olan Papaz Pfander'i herkesin huzurunda yapılacak bir münazaraya davet etmişti.

Papazın kabulü üzerine bu münakaşa miladi 1853 yılında Ekberabad şehrinde yapıldı. Toplantıda yüksek ingiliz memurları, ileri gelen Müslümanlar ve kalabalık bir halk kütlesi hazır bulundu. Rahmetullah Efendinin ve Pfanderin yanlarında yardımcıları vardı. Munakakaşanın programını müslümanlarla hıristiyanlar arasmda anlaşmazlık mevzuu olan şu beş ana mesele teşkil ediyordu:

1) Tahrif (Hıristiyanların kutsal kitaplarının muharref olup olmadığı meselesi).

2) Nesh (Hıristiyanların kutsal kitapların hükümden kaldırılıp kaldırılmamış olması meselesi}

3) Teslis (Hıristiyan inancına göre Allah'ın hem bir, hem üç; Hazret-i İsa'nın (A.S.) hem Allah, hem insan, hem de Allah'ın oğlu oluşu meselesi).

4) Kur'an-ı Kerim'in Allah tarafından gönderilmiş hak kitap oluşu meselesi.

5) Hazret-i Muhammed Sallallahü aleyhi ve sellemin risaletinin hak oluşu meselesi.

Münakaşanın ilk iki maddesinde Rahmetullah Efendi galip geldiğinden, misyonerler kaçmak rmecburiyetinde kaldılar. Bu hadise İslamiyetin hıristiyanlığa karşı ilim ve akıl yoluyla kazandığı parlak bir zafer olarak tarihe yazıldı. Rahmetullah Efendi daha sonra bu mevzuu genişleterek «İzharü'l-Hak» ismiyle iki ciltlik, arapça büyük bir eser telif etti. Bu eser. Türkçeye, Fransızcaya, ingilizceye *ve* başka dillere tercüme edilmiştir. İngilizce tercümesi neşrolunduğu vakit meşhur Times gazetesinin Edebiyat ilavesinde, bu kitap garpta yayılacak olduğu takdirde hıristiyanhğın tutar tarafı kalımayacağmı ifade eden bir yazı çıkmıştır.

Bugün, misyonerler İslam-Türk yurdunda ellerini kollarını sallıyarak dolaşabiliyor ve bir kısım vatan gençliğini batıl telkinleriyle ifsad edebiliyorlarsa, bu, müslüman ulemasının sindirilmiş olmasından veya bu konuda çalışmadıkları ileri gelmektedir. Halbuki hıristiyanlığı reddetmek için yeni eser telif etmeğe ihtiyaç bile yoktur. Zira asırlar boyunca birçok İslam alimi hıristiyalığa reddiye olarak yüzlerce eser telif etmişler. Onları tercüme etmek veya bugünkü dile yeniden neşretmek maksadın husulüne kafidir. Bu noktada merhum Mehmd Akif'in şu beytini tekrarlamamak mümkün müdür.

«Misyonerler gece gündüz çalışırken acaba, Oturup, vahy-i ilahiyi mi bekler ulema?»

KÜLTÜR EMPERYALİZMİ VE MİSYONERLER

Asrımızdaki eski sömürgecilik usulleri tarihe karışmakta, yerine daha sinsi ve gizli bir sömürgecilik ikame edilmektedir. Garp alemi Asya ve Afrika devletlerini eskisi gibi silah, ve ordu kuvvetiyle somürememektedir. Ancak, kültür, iktisat, ticaret sahalarında bu milleti soymağa ve kendi hizmetinde kullanmağa devam etmektedir.

Bu yeni sömürgecilikte misyonerlerin açtıkları okullar mühim rol oynamaktadırlar. Bu okullarda zehirlenmiş olarak yetişen ve bulundukları memleketlerde idareci mevkilerine geçen kimseler, sinsi

emellerine emellerine alet olmaktadırlar. Öyle ki. Misyoner mekteplerinde yetişip. sonra da mühim mevkilere gelen bu devlet adamları. kendi öz milletlerine — sömürgecilerden daha fazla zulüm yapmaktadırlar. Onlar kendi vatanlarını bir “auto-colonie” olarak idare etmekte, içinden çıktıkları milleti ezip soymaktadırlar. Misyoner okulları, hıristiyan olmayan devletlerin milli bağımsızlıklarını ihlal eden zararlı müesseselerdir.

Değerli fikir adamlarımızdan Nurettin Topçu’nun misyoner mektepleri hakkında, aşağıda iktibas ettiğimiz satırları, meselenin bizdeki veçhesini bütün çıplaklğiyle gözler önüne serecek bir belağattedir:

«Altı yüz yıldan beri dıştan yaptığı akınlarla muvaffak olamıyan, son asırlarda ise ana yurdun sadece peyk ülkelerini kopararak ayıran düşman, zaferini temin için azar azar içimize sızdı. Ruhlarımıza mayasmı kanştırma :istedi. Ve geçen asırda, Fatih'in İstanbul'u aldığı surlardan bu milletin kültürünü fethedeceğini söyliyen Amerikalı Hamlin'in ([27]) bu sözünün sembolleştirdiği davayı, ya'ni kaleyi içinden alma davasını güttü. Zehirli iğnesini varlığımızın her tarafına geçirerek, okullara, aileye, zevke, kazanca, sanata, ahlaka ve dine kadar bünyemizin her tarafına zehirini akıttığı halde kendini göstermeyen düşman, altı yüz yıllık aynı düşmandır. Dışımızda iken onu görüyor, ona karşı cihad açıyorduk. Şimdi benliğimize girdi. Kültür halinde, san'at halinde, ahlak ve aile hayatı halinde, servet ve mülkiyet halinde, hatta din halinde bize nüfuz etti. Asıl benliğimiz olduğuna bizi, içimizdeki safdilleri ve masum bir gençliği inandırmak istiyor, muvaffak olduğu yerde kanlı ellerini gösteriyor. 31 Mart hadisesini yapıyor. İsyanları körüklüyor. Neron gibi Romayı yaktırdıktan sonra «Romalılar! Uyanın, ayaklanın! Hıristiyanlar şehrinizi yakıyor!» diye tellallar bağırtıyor.

Şehirierini kuşatan ordunun ezan sesleriyle dehşet duyan düşman, bu ezanların vatanında, ruhlarına çan seslerini sindirmek için sinesine aldığı nesilleri, kendi kültür yuvalarında zehirliyor. Bunun karşısında bin yıllık bir millet, neşriyatiyle, vicdaniyle, irfaniyle, üniversitesiyle bin yıllık bir millet lakayd duruyor. Nerede bu kültürün İbni Kemalleri?

Yabancı okullar meselesi derin bir yaradır. Davanın siyasi zaruretleri bizi alakadar etmez. O hususa temas etmiyoruz. Ancak prensip itibariyle, her milletin kendi vatanında kendi mektepleri

[27] Robert College'i kuran papaz

vardır. Yabancı okullarda okumak isteyenler, yabancı vatanlara giderler. Okulp, millet kültürünün, millet ruhunun bayrağıdır. Vatan topraklarında yalnız o bayrak dalgalanır. Yabancı okulların yayacağı kültürler, bu memlekete medeniyet ve irfan getirmez, belki o milletin kültürünü yara bere içinde, perişan bırakır; milli şahsiyetin millet kültürü ile vücut bulmasını imkansız kılar, ileri bir milletin kültüründen faydalanmak için, kültürün tarlası olan vatana gitmek lazımdır. Memleket içinde yabancı mektep, millet kültürünün ağacını köklerinden tahrip eden, ona zararlı bir nebattır. Kendi vatanında milli kültürünün değerlerini yaşatan yabancı mektep, vatanının dışında misafiri olduğu milletin kültürüne karşı koyan zararlı bir kuvvettir. Öz vatanında kendini istiyen çocuklarına sevgi ile sunulur. Yabancı bir vatanda, o vatanın çocuklarının kalbiyle, onlar ister farkında olsunlar, ister olmasınlar, çarpışır ve kalblerini aşındırır.. Her milletin vatanperverliği samimi olarak, kendi vatanında yaşanır. Başka milletlerin milli değerlerini tanıyarak faydalanmak isteyenler, onu kültürün ancak kendi vatanında bulurlar.»

Misyonerlik faaliyetleri hakkında söylenecek sözümüz çoktur. Bu mevzuda fikir adamlarımıza düşen vazife ve sorumluluk son derece büyük ve ağırdır. Milli bünyemizi tahrip eden zararlı cereyanlar meyanında bu hareketi de inceleyip, halkı uyandırmak, yabancıların açtıkları mekteplere boykot ilan etmek, hıristiyanhğa karşı reddiyeler hazırlamak bu cümledendir.

Mehmed Şevket Eygi
(Bedir Yayınevi Sahibi)

İÇİNDEKİLER

Eser Hakkında

Son yıllarda, hıristiyan misyonerleri ve bazı batılı turistler ynrdumnzda kesif bir propaganda faaliyetine girişmişlerdir. Dağıttıkları kitap ve broşürlerle müslüman Türkleri kendi inançlarına çağıran bu ki lise temsilcilerine bir karşılık olarak, elinizdeki şu kitabı oe§rediyoruz. Eskiden katolik papazlığı. Yapmış olan muhtedi Abdullah Tercüman, bu eserinde, İslamiyefin yegane gerçek ve cihanşümul din olduğunu, onun dışında başka bir kurtuluş yolu bulunmadığını açıkça isbat etmektedir.

Başına geniş bir önsöz, sonuna dada misyonerlerin faaliyetleriyle ilgili bir inceleme yazısı ekledigimiz bu kitabın, Hıristiyanlık telkinlerine maruz kalan Avrupa'daki ve talebelerimizi bilhassa faydalı olacağına inanmaktayız.

Türk milletini İslamiyetin nurlu yolundan saptırmak isteyen kara tehlikeye karşı yayınladığımız bu eseri, dindaşlarımızın ilgiyle karşılayacağını ve geniş çapta yayılmasını sağlıyacaklarını ümit etmekteyiz.

BEDİR YAYINEVİ
Posta Kutusu 1060
İSTANBUL

Fiatı: 3 Lira

